SARAH PEARSE

REFUGIUL

Continuarea bestsellerului internațional *SANATORIUL*

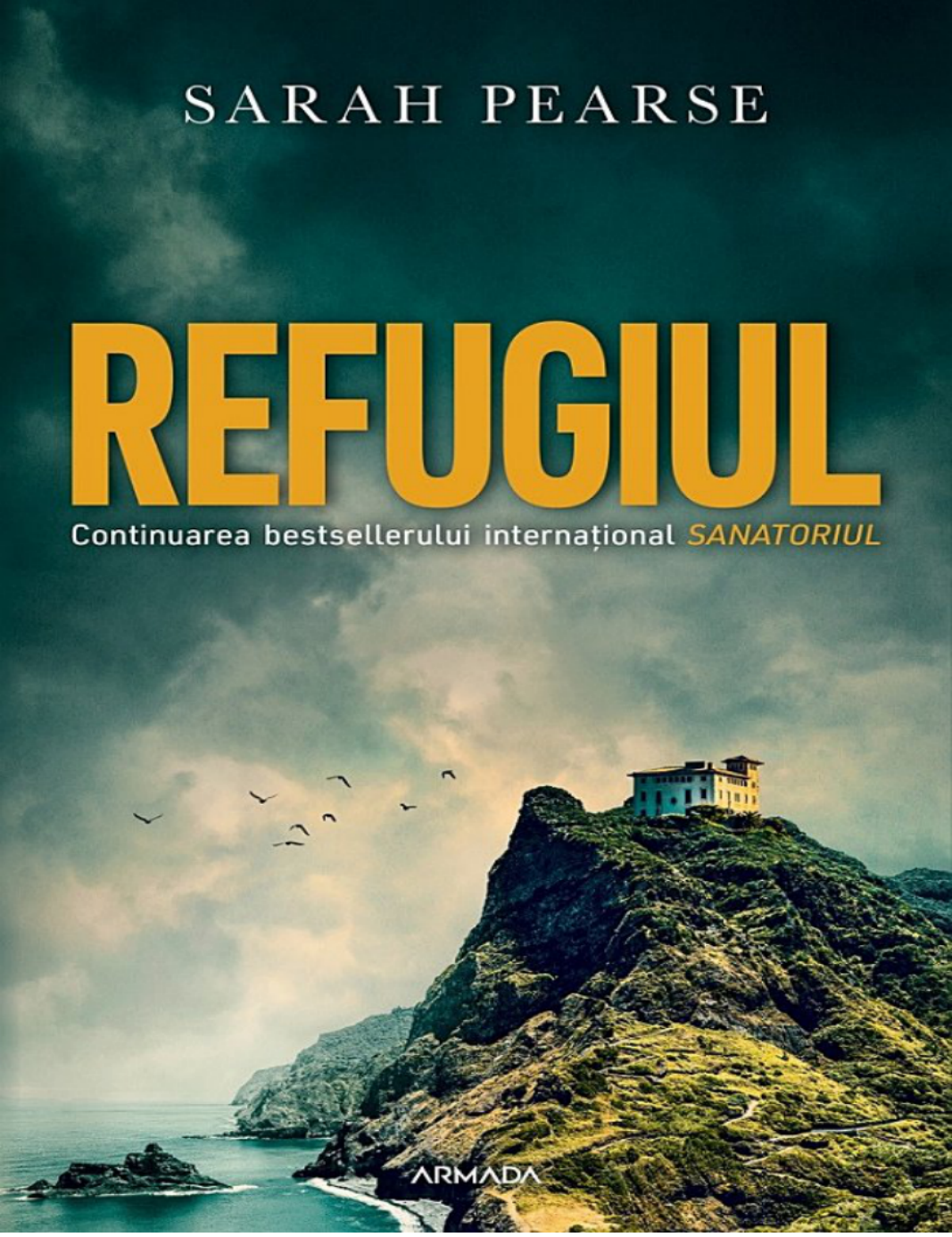

ARMADA

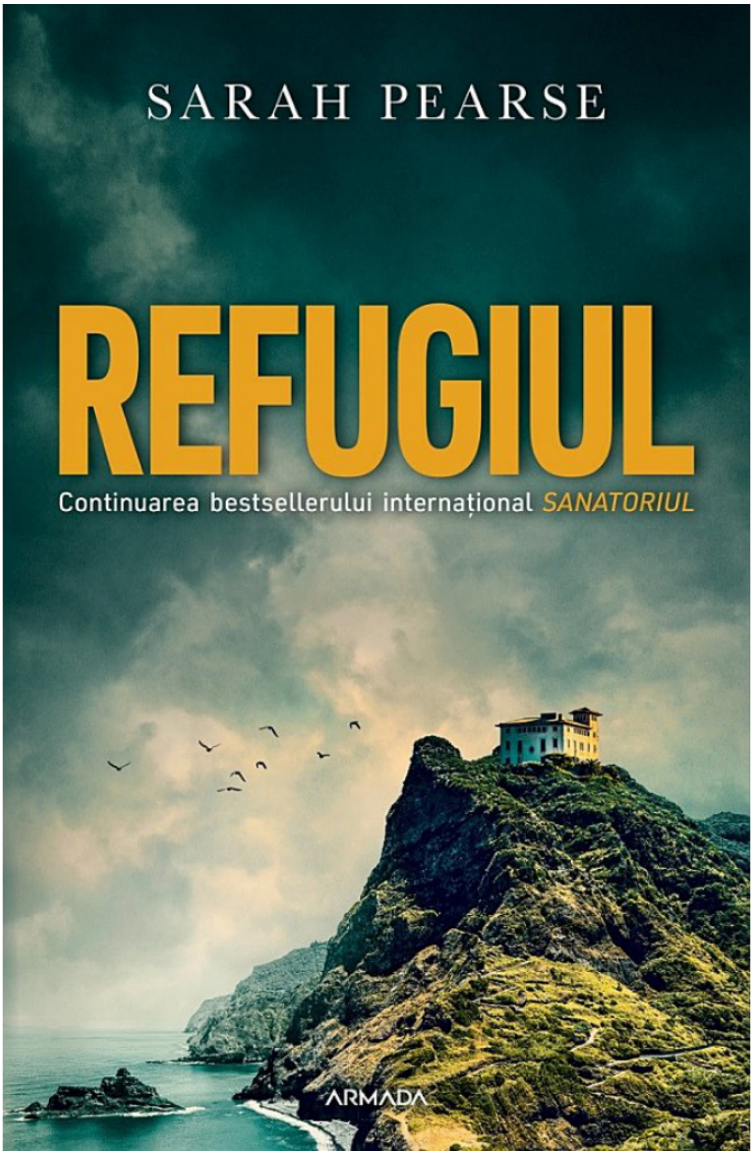
SARAH PEARSE
REFUGIUL
Continuarea bestsellerului internațional SANATORIUL
ARMADA

ARMADA

SARAH PEARSE a studiat limba și literatura engleză, precum și scrierea creativă la University of Warwick. A lucrat în domeniul public relations pentru mai multe companii importante din Marea Britanie. După ce s-a mutat în Elveția, și-a petrecut fiecare clipă liberă explorând munții și încă mai are o casă în orașul alpin Crans-Montana, ale cărui peisaje i-au slujit drept sursă de inspirație pentru Sanatoriul. Mărturisește că poveștile de groază au atras-o dintotdeauna și că îi place să viziteze clădiri abandonate. Sanatoriul (2021; Armada, 2022) este romanul său de debut. Photo Credits: Rosie Parsons photography

SARAH PEARSE

REFUGIUL

Traducere din limba engleză de
DAN SOCIU

ARMADA

Redactor-șef: Marian COMAN
Designul copertei: Ervin SERRANO
Ilustrațiile copertei: front cover: sky © Ty McClelland / EyeEm / Getty Images; landscape © Marco Bottigelli / Getty Images; building and birds © Shutterstock; back cover: © Steve Cicero / Getty Images
Prelucrarea copertei și prepress: Alexandru CSUKOR
Redactor: Nicoleta TUDOR
Tehnoredactor: Antonela IVAN
Lector: Rodica CREȚU

Sarah Pearse
THE RETREAT
Copyright © Sarah Pearse Ltd 2022
All rights reserved.

Copyright © Nemira, 2023, pentru prezenta ediție în limba română
ARMADA este un imprint al Grupului editorial **NEMIRA**.

Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări și închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise

și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-1616-5

Cuprins

Prolog
Epilog
Două săptămâni mai târziu
Mulțumiri

Mamei mele

„Că ești rege ori măturător, Doamna cu Coasa tot te invită la vals într-o zi.“

Ultimele cuvinte ale lui Robert Alton Harris, condamnat la moarte

PROLOG

VARA ANULUI 2003

Țipătul lui Thea sfâșie liniștea luminișului, iar păsările speriate se desprind de copaci într-o fâlfâire de aripi.

Nu e un sunet uman; e ascuțit și disperat, un țipăt care-ți întoarce stomacul pe dos, îți arde urechile.

Ar fi trebuit să aștepte până se întorceau în tabără. El i-a spus să aștepte.

Dar Thea insistase. După jumătate de oră și trei beri de când se furișaseră din tabără nu se mai putea ține:

— Nu te uita așa la mine. E vina ta că ai adus atâtea beri. Strigă dacă vezi că vine cineva…

S-a îndepărtat, râzând, la numai câțiva pași distanță și și-a găsit cu grijă o poziție, încât Ollie să-i poată vedea numai vârfurile murdare de nisip ale pantofilor albi cu toc. O dâră subțire a început imediat să șerpuiască prin țărână.

Țipătul e și mai ascuțit.

Ollie încremenește într-o clipă, dar instinctul revine: face o mișcare bruscă și se întoarce spre ea. Dar se oprește la fel de brusc, stârnind un norișor de praf și frunze uscate.

O mișcare. Cineva iese dintre crengile încâlcite.

Stânca de deasupra, care a dat și numele insulei, îi ascunde în umbră, dar Ollie își dă seama imediat că e o persoană care nu-i din tabără. Nu poartă pantaloni scurți și tricou la fel ca restul puștilor și nici verdele vesel specific instructorilor. Poartă ceva închis la culoare, fără nicio formă.

Ollie se uită brusc spre Thea. O vede cum se zbate frenetic în frunzișul des.

Ar vrea să se miște, să facă ceva, dar corpul i-a înțepenit. Nu poate decât să privească uluit, cu inima zbătându-i-se în piept cu putere. O zbatere violentă. Apoi un sunet: un trosnet prelung, ceva ce pocnește și apoi se rupe. Un sunet pe care nu l-a mai auzit niciodată.

Închide ochii. Știe că e Thea, dar a preschimbat-o în altceva în mintea lui. Într-o păpușă. Într-un manechin.

Orice altceva în afară de ea. Ollie deschide ochii, clipește și atunci o vede: dâra

de lichid s-a îngroșat și e mai întunecată.

Sânge.

Se despică în două, ca limba unui șarpe.

Încă o lovitură: acum mai tare, mai rapidă, dar abia o percepe. La fel cum abia o aude pe Thea țipând a doua oară: înfundat, ca și cum strigătul i s-ar fi blocat în gât. Nu mai aude fiindcă a luat-o la fugă.

Țâșnește în pădure și se îndreaptă spre golful găsit de ei cu o zi în urmă, când ceilalți făceau focul. Deși au pretins că s-au oprit acolo numai ca să discute și să bea, era clar că avea să devină ceva mai mult.

Mâna lui pe pielea fină de deasupra pantalonilor scurți ai fetei, gura ei lipită de a lui…

Gândul îl copleșește. Mărește pasul. E ca și cum ar alerga cu ochii închiși – soarele la apus sclipește printre crengile copacilor înalți și nu mai vede decât o mare de verde-închis în ceață, întunecată, și covorul gri-maroniu de frunze. Patinează în țărâna uscată, alunecoasă ca noroiul. Bluza i se agață în crengile țepoase. Una îi prinde brațul și îl zgârie în dreptul încheieturii.

Simte totul ca un déjà-vu ciudat, ca într-un vis, unul dintre visele acelea înfricoșătoare din care te trezești transpirat și gâfâind și care nu-ți iese din minte o vreme.

Alți câțiva metri și copacii încep să se rărească, pământul făcând loc nisipului, apoi pietrelor ascunse dedesubt, încrețituri elefantine de calcar. A ajuns la treptele pe care le-a găsit Thea ieri. Sunt doar niște bucăți de lemn fixate în pământ.

Își ia avânt și-și aruncă trupul înainte, forțat să se lase pe spate ca să nu cadă.

Când ajunge jos, sare pe nisip și fuge spre firida unde au stat cu o noapte în urmă, cu niște sticle în mâini.

Ollie se lasă în patru labe și își arcuiește spatele ca să se poată strecura. Odată ce a intrat, își lipește genunchii de bărbie și se concentrează asupra respirației. Inspiră, expiră. Inspiră, expiră. Stă nemișcat. Tăcut.

Dar trupul nu-l ascultă și începe să tremure din cauza spasmelor violente, incontrolabile.

Ollie își lipește palmele de cap și apasă, de parcă presiunea o să-l scape de țipătul care încă îi răsună în urechi. Dar acum nu mai e doar sunetul, e și imaginea: corpul lui Thea prăbușit ca și cum un păpușar ar fi eliberat brusc sforile.

Lovește cu pumnul în piatră. Iar și iar, până i se smulge pielea și începe să sângereze.

Roșul îi pătează degetele și simte o durere de care încearcă să se agațe, ca să-și distragă atenția, dar degeaba.

Adevărul încă țipă în mintea lui.

A abandonat-o. A abandonat-o. A fugit.

Își fixează capul între picioare și inspiră prelung, tremurând.

Trec câteva minute, dar nu vine nimeni. Își dă seama că se face târziu. Se duc și ultimele raze de soare, iar nisipul care i se așterne în față s-a cufundat în beznă.

Se hotărăște să mai aștepte puțin și apoi o să încerce să se întoarcă în tabără.

Pe măsură ce trece timpul, Ollie se convinge pe jumătate că a fost o glumă, o farsă făcută de băieți împreună cu Thea. Și se agață de acest gând: o să se întoarcă în tabără, iar Thea o să fie acolo și o să râdă de el că a fugit ca un copil.

Câteva minute mai târziu se trage afară din firidă. Se ridică și privește cu grijă în jur, dar plaja e pustie.

Încă se mai amăgește cu gândul că *a fost o glumă*, în timp ce fuge înapoi prin pădure. *Thea e bine.* Dar, imediat ce intră în luminiș, știe. Dâra întunecată e acum un șuvoi de sânge șerpuitor.

Ollie încearcă s-o privească. Nu-și poate ridica însă privirea mai sus de pantofii albi, inerți și cu pete roșii.

Nu e real. Nu Thea. Nu se poate să fie ea…

Se întoarce în timp ce un gust amar îi inundă gura.

Și atunci observă ceva pe jos, în praf și frunze uscate. Un pietroi cam de vreo 30 de centimetri. E erodat de timp, cu mici orificii unde a fost bătut de valuri și nisip, dar pe alocuri neted, cu marginile bine conturate.

Ollie se apleacă și îl ridică. E cald și aspru în palma sa. Îi pare familiar, se gândește, și o întoarce încet între degete.

Își dă seama și încremenește. Ollie își înalță bărbia și se uită când la stânca din spate, când la pietroiul din mână. Își mută privirea de câteva ori până i se tulbură și realizează că nu ține în mână o piatră obișnuită.

Curbele și contururile ei fine seamănă cu ale pietroiului din spate.

Stânca Morții.

Joi, ora 10, 2021

@insalbaticiecujo

— Bun, iată ce mai e nou, așa cum v-am promis… Suntem la plajă, așteptăm să ne ia șalupa spre refugiu, spre Cary Island. Nu bănuiam că e așa de izolat… Cred că e la cel puțin 20 de minute distanță cu barca.

Jo întoarce camera telefonului de pe chipul ei spre mare, zărindu-se și puțin din insulă în depărtare.

— M-au întrebat mulți despre LUMEN, așa că o să explic ce se întâmplă aici. LUMEN e o stațiune de lux de pe insula superbă pe care tocmai ați văzut-o, în largul coastei South Devon. Arhitectul a fost inspirat de creațiile legendarului Luis Barragán, așa că vorbim despre vile luxoase, în culori vesele, cuibărite la lizieră, cu vedere spre mare. Sunt câteva lucruri destul de speciale: un pavilion pentru yoga în aer liber, o piscină cu podea din plăci de sticlă groasă și un extravagant leagăn de sfori deasupra apei… Poți sări direct în mare. Unul dintre cele mai spectaculoase elemente este vila de pe un ostrov izolat, destinată celor aflați aici în luna de miere. N-am văzut-o de aproape, e deja rezervată, dar pare superbă. O să mă însoțiți într-o călătorie cu caiacul azi, mai târziu. Dar, ca să vă faceți o idee, aici se poate medita, se poate călători cu caiacul sau se poate face *paddleboarding* ori surfing în timp ce ești tras de șalupă și multe altele.

Face o pauză.

— Cât despre partea mai sinistră a locului… o ador. Aflorimentul de pe malul insulei, care se poate vedea și de aici, dă numele insulei: Stânca Morții. Îți dă

fiori, așa-i? Și, după spusele localnicilor, insula e blestemată. Se spune – continuă ea cu vocea coborâtă ca o șoaptă – că stânca este de fapt o întruchipare a Doamnei cu Coasa. În timpul ciumei, bolnavii erau aduși aici în carantină și lăsați să moară. Povestea spune că sufletele lor încă bântuie și se liniștesc numai când Moartea mai face o victimă. Dacă stai prea mult pe aici, vei fi următorul pe listă...

Jo întoarce din nou camera telefonului spre ea însăși în timp ce mimează groaza.

— Bizar, așa-i? Dar nu e tot. Pe vremuri, pe insulă se afla o școală veche care a ars. Abandonată, clădirea a fost apoi refolosită de consiliul local ca tabără, spre sfârșitul anilor 1990. Totul bine și frumos până când mai mulți adolescenți au fost omorâți de administratorul insulei, Larson Creacher, în 2003.

Își coboară iar vocea într-o șoaptă.

— E groaznic dacă spun că toată aura asta sinistră o face și mai atractivă?

1
Prima zi

Elin Warner aleargă, iar aerul e ca guma de mestecat, i se lipește de ochi și păr.

E abia 6:00 dimineața, dar valul de căldură deja se ridică din asfalt, ziduri solide, fără nicio briză care să-l mai împrăștie.

Drumul pe care merge e o bucată din South West Coast Path: case pe ambele părți, vile victoriene și italiene splendide răspândite pe dealurile împădurite.

Razele soarelui se joacă sclipind în geamurile ferestrelor, în timp ce reflexia fetei alunecă pe sticlă – păr scurt, blond care îi joacă în toate direcțiile pentru ca mai apoi să se așeze și să-i încadreze fața.

Exterioarele caselor par șubrede în arșiță, cu contururile lor neclare. Peluzele sunt arse, cu iarba nu doar necrescută, dar uscată, pe moarte, cu petice golașe ca niște răni.

Au mai fost veri fierbinți, dar niciuna ca acum: săptămâni cu soare orbitor, vârfuri de caniculă care au depășit orice record. Ziarele publică zilnic imagini cu crăpăturile din autostrăzi și deja celebrul ou prăjit pe capota mașinii.

Meteorologii estimaseră o răcorire cu câteva săptămâni în urmă, dar n-a mai venit. S-a făcut și mai cald. Nervii sunt încordați, oamenii – gata să explodeze.

Elin abia mai rezistă, dar ce simte e în contradicție cu canicula. Fiecare zi de căldură arzătoare aduce exact opusul în sufletul ei: gheara rece a fricii se agață din nou.

Aceleași gânduri care se repetă o țin trează noaptea. Și-a făcut strategii de control: aleargă și face sport intens. În ultimele săptămâni, face și mai mult – alergări cu noaptea în cap, alergări pe distanțe mai lungi, alergări secrete. *Autoflagelare.*

Și numai pentru că fratele lui Elin, Isaac, îi spusese că menținuse legătura cu tatăl ei.

Peste numai câțiva metri, casele de pe stânga lasă loc dealului verde. Cărarea de pe coastă coboară în spatele lui, până la buza stâncii.

Elin părăsește asfaltul și se îndreaptă spre cărare. Simte un gol în stomac.

Nu-i niciun gard, numai un metru de pământ între ea și o prăpastie stâncoasă de 40 de metri, dar îi place: nu mai e nicio casă între ea și mare. Poate vedea tot: Brixham în dreapta, Exmouth în stânga. Albastru peste tot, marea de o nuanță

mai închisă, ca de cerneală, diferită de cea pastel, albicioasă, a cerului dimineții.

La fiecare pas, simte prin talpa tenișilor cum se ridică arșița din pământ. Se întreabă o clipă ce s-ar întâmpla dacă își continuă drumul: va face implozie în cele din urmă, ca un motor supraîncălzit, sau va continua să meargă pur și simplu?

Îi vine să continue până se opresc gândurile și nu mai trebuie să încerce să reziste. Fiindcă așa se simte uneori: de parcă trebuie să se țină bine de normalitate. O alunecare și ar cădea.

În vârful dealului încetinește, simte o durere în coapse, niște crampe. Pune pauză pe Fitbit și observă o mașină gri care taie dealul. Are ceva viteză, turează motorul la maximum și alungă pescărușii care ciugulesc dintr-un hoit strivit în mijlocul drumului. Forma și culoarea mașinii i se par familiare. E sigură, e mașina lui Steed, detectivul desemnat s-o ajute în perioada de acomodare după transfer. Trece în viteză: tăblăria prăfuită a mașinii abia mai sclipește, iar pietrișul zboară de sub roți. Elin observă profilul lui Steed: nasul ușor coroiat, bărbia puternică, țepi blonzi de păr „cumințiți" cu gel. Ceva din expresia lui o lasă fără suflare. Elin o recunoaște imediat: intensitatea tăcută a omului inundat de adrenalină.

Lucrează. Are un caz.

Mașina se oprește la poalele dealului. Steed împinge portiera și fuge spre plajă.

Elin își scoate telefonul din buzunarul pantalonilor scurți. Camera de Control n-a sunat. *Un caz, aici, aproape, și l-au chemat pe Steed, nu pe ea*.

Reapar îngrijorări pe care le cunoaște atât de bine, aceleași care o macină de când cei de la Resurse Umane și Anna, șefa ei, au decis că nu-i pregătită să-și reia munca după pauză.

Steed, acum doar un punct în depărtare, se îndreaptă spre plajă. Elin se agită. Știe că ar trebui să se țină de program – să fugă acasă la micul-dejun, la Will –, dar mândria câștigă.

Aleargă repede în josul dealului, trece pe lângă mașina lui Steed și traversează drumul. Nu mai sunt mașini, doar o pisică se furișează, iar burta cu dungi roșcate mai că atinge pământul. Elin traversează covorul ofilit de iarbă către plaja goală. Nici urmă de Steed.

O ia la stânga, pe lângă mal, trece de restaurantul suspendat pe piloni metalici deasupra plajei. O baracă rustică, cu firma scrisă pe o placă de lemn deasupra ușii: The Lobster Pot („Oala cu homari"). Are obloanele trase. Probabil că aseară terasa a fost plină, cu șiruri de lumini feerice luminând sticlele de vin așezate în găleți cu gheață și coșurile cu midii lucioase și cartofi prăjiți.

Îl găsește puțin mai departe, sub streașina restaurantului. Stă cu genunchii în nisip, iar Elin îi vede mușchii încordați sub cămașă. Corpul lui musculos e mereu primul lucru pe care-l vede Elin la Steed, dar bărbatul e alcătuit numai din contraste: cu musculatura tonificată, perfect conturată, dar cu trăsături blânde, pleoape grele, ochi senzuali, o gură cu buzele pline. E acel tip rar de bărbat de care femeile se simt protejate și pe care ar vrea să-l protejeze în același timp.

Au o relație de muncă deloc complicată. E mai tânăr decât ea, aproape 30 de

ani, dar n-are deloc bravada agresivă întâlnită uneori la bărbații de vârsta lui. E isteț, știe să pună întrebările necesare și are o inteligență emoțională rară.

Lângă el stă o femeie. Nu pare să aibă mai mult de 50 de ani. E înaltă și în formă bună. Încă își ține pe cap casca de înot, albastră precum costumul de baie, iar membrana subțire de cauciuc îi conturează forma capului. În ciuda arșiței, tremură și sare de pe un picior pe altul într-un ritm nervos.

Steed se mișcă puțin și Elin poate să vadă piciorul întins pe nisip, gamba albă acoperită de alge ca niște lăptuci lipite pe piele.

Elin înaintează ca să vadă mai bine.

E un adolescent. Are răni urâte, tăieturi pe față, pe piept și pe picioare. Hainele îi sunt aproape complet sfâșiate, tricoul fiindu-i despicat în două.

Mai face câțiva pași. Privirea i se tulbură, iar aerul dens îi începețoșează imaginea. Mai face un pas și își dă seama.

Trage aer adânc în piept.

Steed se întoarce cu fața spre ea surprins de zgomot.

— Elin? întreabă, ezitând. Ești…

Dar vorbele se pierd în aer. Elin o ia la fugă. Știe de ce l-au chemat pe Steed, și nu pe ea.

Bineînțeles.

2

Cu gențile la picioare, Hana Leger așteaptă pe chei împreună cu sora ei, Jo, să le ducă șalupa pe insulă. Hana își masează ceafa, de parcă soarele își găsise locul pe pielea ei moale, ca o undă de laser.

Pe apă, numai oameni: canotori, înotători, tipi în șalupe care saltă pe valuri, iar mai departe se zăresc câțiva în picioare pe plăcile lor de surf. Copiii se zbenguie în porțiunile cu apă mică, stropind tot ce e în jur, iar spuma mării îmbracă brațele grăsune ale copiilor nu mai mari de doi-trei ani.

Hana simte un ghem în stomac, dar îl privește cu insistență pe copilul care stă ghemuit.

Nu-ți muta privirea. Nu se poate preface mereu că nu vede.

— Ești bine?

Jo o privește prin ochelarii de soare și suflă cu putere peste buza superioară ca să-și îndepărteze șuvițele subțiri de păr blond-deschis care i s-au desprins din coadă.

— Mi-e foarte cald. Nu mă așteptasem să fie așa rău. Credeam că briza mării o să ne răcorească.

Părul negru al Hanei, tuns bob, e ud și s-a lipit de ceafă. Trece mâna prin el ca să-l mai ciufulească.

Jo cotrobăie prin rucsacul ei ușor, practic, plin de buzunare și fermoare. Scoate o sticlă de apă, bea și apoi i-o oferă și Hanei care bea din lichidul cald cu gust de plastic.

Sora ei e frumușică, genul acela care iese în evidență. Înaltă, bronzată, reușește să transforme rochia albă de plajă, din bumbac, și sandalele cu model leopard, ușor uzate, în ceva cool fără niciun efort. Jo are un corp tonificat, de la exercițiile de yoga, alergat și schi.

Hana o urmează cu ochii mijiți până la marginea debarcaderului. Insula se vede neclar, cercul strălucitor al soarelui care coboară în spate lăsând-o în umbră. Un singur lucru se vede limpede: celebra stâncă care se ridică din stânga, în partea de sus a insulei. Dintr-o parte, profilul ei seamănă cu o siluetă cu glugă care poartă ceva după ea, o ridicătură care amintește de o coasă.

Hana simte un gol în stomac după ce o vede, ca o lovitură în plexul solar.

— Nu mă așteptam să arate chiar ca…

— Doamna cu Coasa? întreabă Jo și se întoarce brusc în timp ce coada o lovește peste obraz.

— Da.

Deși poartă ochelari de soare, umbra întunecată a stâncii apare de câte ori clipește. N-are nicio legătură cu ce era în broșura turistică: numai plaje albe și vegetație luxuriantă.

— Dar abia aștepți, așa-i? Vacanța adică, spune Jo, ridicând vocea ca să acopere sunetul jalnic al unui jet ski.

— Bineînțeles.

Hana schițează un zâmbet, deși, în secret, se temea de călătoria asta.

Refuzase când Jo o sunase prima oară să-i propună călătoria. Ideea unei vacanțe cu Bea, sora lor mai mare, și verișoara lor Maya, împreună cu iubiții lor, i se părea ciudată. Nu se mai văzuseră de luni întregi, după ce se îndepărtaseră una de alta constant, în ultimii ani. Jo spusese că *vrea să le readucă împreună*, dar Hana nu reușea să înțeleagă. De ce acum, după atâta vreme?

A găsit o scuză bună, credea ea: fără Liam, nu mai era la fel. Dar Jo a insistat cu telefoane, mesaje; a venit și la ea acasă – rareori se întâmpla acest lucru – cu o broșură de prezentare a stațiunii.

Jo a obosit-o cu insistențele ei, făcând-o să se simtă bătrână și cu nasul pe sus pentru că refuză. Așa făcea Jo: avea personalitate de lider, nu că făcea pe șefa, dar prin prezența ei reușea să convingă. Cumva ajungeai să te prinzi în tot acel vârtej al ei, fără să știi unde ajungi.

Pe Hana n-o deranja așa de tare, dar pe Bea, da. Mereu cu nasul în cărți, profund introvertită, Bea se simțea copleșită de energia și de deschiderea lui Jo. Poate pe Hana n-o afecta, fiindcă era undeva la mijloc între ele: studioasă, dar nu ca Bea, sportivă, dar nu o atletă ca Jo.

— O să postez o imagine cu insula, făcută din unghiul ăsta…, spune Jo și face o poză.

Hana se întoarce cu spatele. O scoate din minți înregistrarea fiecărei mișcări pe care o fac, dar nu se poate plânge. Excursia e rezultatul activității susținute a lui Jo pe rețelele de socializare: ca influencer în domeniul călătoriilor e plătită, într-un fel, cu vacanțe gratuite. Are aproape 400.000 de urmăritori cărora le place Jo pentru că e naturală, comentează des despre înfățișarea ei naturală în care se poate regăsi oricine: gura cam prea mare, curbura nasului à la Barbra Streisand.

— Nu cred că-i a noastră, spune Jo și-și pune telefonul înapoi în buzunar. E prea devreme.

O șalupă își face drum pe apă și lasă în urmă o dâră înspumată. Hana se uită la numele scris cu litere groase pe o latură. LUMEN. Jo își verifică brățara sport.

— De fapt, e deja cinci și ceva. Unde-s ceilalți?

Se întoarce spre plajă.

— Cred că ăla de-acolo e Seth…

Hana îi urmărește privirea.

— El e?

— El e? o imită Jo. Încearcă măcar să pari cât de cât că te bucuri, Hana, continuă clătinând din cap. Știu că nu-l placi. E genul prea „riscant" pentru tine, așa-i? spune în timp ce imită semnele ghilimelelor în aer.

Jo se crispează.

— Îmi doresc să nu-ți fi spus. Nu era ceva serios.

O picătură de transpirație îi alunecă Hanei pe spate. Jo e maestră la așa ceva: să treacă de la o stare la alta.

— Un dosar penal *e* ceva serios. Voiam doar să te protejăm.

— A nimerit în gașca greșită. Hai să încheiem discuția, spune Jo cu scântei în ochi. Nimeni nu-i perfect și, știi, nu oricine poate să cânte și să bată din palme toată ziua și să-i învețe pe copii adunarea.

Hana o privește lung. *Aha. Vrei să faci un bine și uite care-i mulțumirea*. De-aia vacanța asta e o idee proastă. Fiindcă Jo, ca de obicei, poate să distrugă totul cu câteva vorbe bine alese. Și nu e doar o glumă răutăcioasă, *este* exact ce crede toată familia despre ea: că are un job simplu, idilic, cu copii care cântă și se joacă cu plastilină toată ziua.

Nu-și pot închipui care este de fapt realitatea: degetele lipicioase ale copiilor agățate de-ale ei, raționamentele îmbârligate ale minților lor, vorbele rostite ca un șuvoi fără vreo reținere și Hana, care după o perioadă petrecută împreună cu ei, își dă seama ce fel de adulți vor deveni.

Jo se agită dând din mâini și îi zâmbește lui Seth, care se apropie de ele. *Schimbare de dispoziție la 180 de grade.*

— Hei, ai venit! strigă Jo.

Hana reacționează cu întârziere. Un bărbat bine făcut, în pantaloni scurți și tricou se îndreaptă către ele. Înălțimea, mersul, șapca trasă peste ochi îi sunt tulburător de familiare. Cu soarele în ochi îi este greu să-i vadă fața, dar asemănarea e bizară. Deși mintea încearcă să preia controlul, inima îi sare în piept înainte să se trezească la realitate.

Bineînțeles că nu-i el. Liam s-a dus. E mort, e mort, e mort.

Înghite în sec și încearcă să-și revină. Apoi vede pe cineva lângă Seth. E Caleb, iubitul lui Bea. Dar nu și Bea.

— Unde-i Bea? o întreabă pe Jo.

— A renunțat, îi răspunde, apoi continuă cu vocea subțiată: Ți-am spus, nu?

— Nu, spune Hana, crispată. Când ți-a zis?

— Săptămâna trecută. A intervenit ceva la serviciu, așa cred. Un drum până în America.

Bea renunțase. N-ar trebui să fie o surpriză. Fusese mereu dependentă de muncă, dar în ultimii ani dusese dependența aceasta la un alt nivel.

— L-a trimis pe Caleb, în schimb. Ca să-i țină locul.

Jo ridică din umeri.

— O să profităm ca să-l cunoaștem.

— De ce n-ai reprogramat excursia când putea și Bea să vină?

— Nu. A fost prea din scurt și, oricum, avem nevoie de asta, Han, spune cu hotărâre. Să ne reconectăm.

Înainte ca Hana să-i răspundă, Jo o ia pe chei cu pași mari.

— Le ies înainte.

Dar, când trece pe lângă Hana, Jo își răstoarnă rucsacul așezat pe geanta mare. Pentru că avea fermoarul desfăcut se varsă tot conținutul: peria de păr, jurnalul, portofelul, iar o sticlă de apă pe jumătate goală se rostogolește pe chei.

— Rahat, se aude Jo și ridică rucsacul înghesuind în el la repezeală toate lucrurile, apoi o ia la fugă spre Seth.

Hana ar vrea s-o ia în aceeași direcție, dar cu coada ochiului observă că Jo a uitat ceva pe jos: un ghemotoc de hârtie. Îl ridică și citește: scrie *Hana*, apoi trei propoziții scurte identice, primele două tăiate, dar a treia nu.

Îmi pare rău. Îmi pare rău. Îmi pare rău.

3

Elin e leoarcă de sudoare când ajunge acasă, iar vesta albastră este udă în jurul gâtului. Pielea îi arde, nu de la efort, ci de la conversația avută cu Anna când a urcat dealul. Nu și-au spus nimic important, dar Elin știa exact de ce o sunase. *Steed o informase. I-a spus lui Anna c-o văzuse pe Elin.*

Rememorează discuția:

— Ți-a scris Steed, așa-i?

— Da, era îngrijorat…

— E vorba de Hayler, nu? S-a întors.

E ca o pulsație în mintea ei: *Hayler. Hayler.* Primul caz care și-a făcut loc în vinele ei ca un parazit, care a golit-o. Hayler omorâse două fetițe. Le-a legat trupurile de o șalupă și a lăsat elicea să-și facă treaba. Iar ea l-a lăsat să-i scape. A dărâmat-o: cazul Hayler i-a adus o pauză în carieră, scoaterea rapidă și brutală din EIIG, Echipa de Investigare a Infracțiunilor Grave, un loc unde muncea cu toată dăruirea. Atunci au început atacurile de panică și de anxietate.

Abia după ce l-a găsit pe criminalul logodnicei fratelui ei în Elveția întunericul care o bântuia s-a mai disipat. Deși tulburătoare, experiența i-a readus în minte chestiunea care o chinuise câteva luni: *chiar* își dorea să fie detectiv. Se hotărâse să revină, dar și Hayler făcuse la fel. Cel mai prost moment posibil: revenirea ei treptată în EIIG semăna cu un mers de-a bușilea. Colegii ei n-o vor mai lăsa pe-aproape de caz…

Gura i se încleiase, iar vorbele abia îi ieșeau.

— Mă descurc, Anna. Dacă mă întorc în echipă, nu trebuie să mă implic în caz. Pot sta deoparte.

O tăcere grea. *Anna se simte stânjenită.*

— Nu, nu-i Hayler. Puștiul pe care l-ai văzut pe plajă dispăruse de câteva zile. Sinucidere. Era deja mort când l-a lovit.

Nu era Hayler. Se grăbise cu concluzia. Se panicase, ca întotdeauna. Gândul o sâcâie, dar Elin îl alungă și deschide ușa.

Intră în hol. Încă nu-i poate spune apartamentului „acasă", încă îl simte de parcă trebuie să-l trateze cu atenție, ca pe un obiect prețios care-i aparține altcuiva și știe că nu așa ar trebui. După două luni *ar trebui* să simtă că-i aparține.

Nu-i vina apartamentului. E spațios, frumos și face parte din semicercul în stil Regency care dă spre mare. Au luat marea decizie împreună: un design simplu, culori neutre, mobilă discretă – aleasă cu grijă, o canapea în formă de L, covor de

iută, un fotoliu pentru doi de culoarea gălbenușului.

A făcut-o cu entuziasm pentru că voia să-și demonstreze flexibilitatea, să-i dovedească lui Will că mersese înainte și că nu se mai uita înapoi. Dar *se uită*, nu se poate abține. Îi e dor de locul ei, de canapeaua moale și mică, de numai două persoane, de pe care să poată privi cum cade ploaia pe ușa apartamentului din față, să citească în timp ce mănâncă, fără să fie întreruptă.

Will stă pe canapea, cu laptopul deschis. Elin surprinde bucăți de fraze: „pregătirea premierii e acum prioritatea…" Își ține telefonul lipit de ureche și vorbește cu o voce joasă, pe un ton imperios. Will e arhitect, iar munca lui înseamnă și carieră și pasiune. Modul în care-și iubește meseria se numără printre lucrurile care-i plac cel mai mult la el: felul diferit în care percepe lumea la un nivel de frumusețe mereu străin ei. Intră în bucătărie și-și toarnă un pahar cu apă. Câteva momente mai târziu, Will se întoarce.

— Ai venit mai devreme.

— Am scurtat alergarea, spune și apoi soarbe din apă. Cine era?

— Jack. Proiectul în Stoke Gabriel a depășit faza de plan.

Își înclină capul și o analizează.

— S-a întâmplat ceva?

O cunoaște prea bine.

— S-ar putea zice și așa, îi răspunde, cu voce nesigură. M-am cam făcut de râs.

Îi povestește cum l-a urmărit pe Steed, despre convorbirea jenantă cu Anna.

Lui Will îi dispare îngrijorarea de pe chip.

— Nu mi-aș face griji. Hayler a fost ultimul tău caz. Ar fi ciudat dacă *nu* te-ai gândi la el.

— Nu-i numai asta, m-am panicat… M-a făcut să mă gândesc la Sam.

— Elin, ai toate răspunsurile de care ai nevoie. Poți merge mai departe.

Will are dreptate, dar, deși are toate răspunsurile legate de moartea fratelui ei, nu și le-ar fi imaginat nici în cele mai negre gânduri: nu fratele ei mai mare, Isaac, era acolo când a murit Sam în copilărie, așa cum crezuse. *Ea era*. Când a căzut în apă și s-a lovit cu capul de stâncă, a încremenit. N-a făcut nimic să-l ajute.

— Nimeni nu te învinovățește. Erai un copil.

— Dar… cred că tata m-a învinovățit, spune și vocea îi revine la normal. Isaac a spus că vrea să ne facă o vizită. M-am gândit la ceva ce n-am crezut vreodată că ar fi fost important atunci, dar acum…

— La ce? întreabă el, blând.

— În ziua în care a plecat tata, plănuise o cățărare pe stâncile alea de pe care poți să sari în mare. Eu n-am reușit, iar când am ajuns sus am izbucnit în lacrimi și am stricat momentul. Tata mi-a zis pe urmă că *sunt o fricoasă*. *O fricoasă*. Au fost ultimele cuvinte pe care mi le-a spus. Mai târziu, părinții mei s-au certat, iar tata a dispărut în noapte.

— Dar nu s-a referit la momentul când Sam…

— *Ba da*. Din cauza asta a plecat tata, și avea dreptate. Sunt o fricoasă. Azi am fugit.

— Nu ești. Faci progrese. Pași mici.

Femeia clatină din cap, dar Elin de altădată n-avea nevoie de pași mici. Era isteață, ambițioasă. Avea un viitor. N-ar fi fost detașată în Torhun. Munca e repetitivă, una care macină: pune întrebări din ușă în ușă, verifică înregistrările de pe camere video, notează declarațiile martorilor. Nu-i nimic cu adevărat satisfăcător.

— Știu că nu-i la fel, spune el blând.

Elin ridică din umeri.

— Nimic nu-i la fel.

Ce se întâmplă acum nu poate fi comparat cu mizele mari de la EIIG, ritmul alert din Camera de Criză, rigoarea cu care se analizează acolo detaliile și subtilitățile fiecărui caz, identificarea strategiilor și a planului de atac. Nu-i nici pe departe la fel, dar dacă EIIG ar fi prea mult pentru ea acum?

Will se uită în telefon.

— Am o ultimă ședință la patru. Ai chef de o cină în oraș? Una adevărată?

— Sună bine. Apropo, am auzit că spuneai ceva de un premiu. Vești bune…

— Ah, da, un proiect a fost nominalizat la un premiu, răspunde Will înroșindu-se.

— Excelent, spune Elin și e surprinsă că trebuie să forțeze un zâmbet, pentru că o parte din ea, meschină, e invidioasă.

Și cariera ei ar trebui să prindă așa viteză, se gândește, dar nu se întâmplă asta. Will e cel care accelerează, cu motorul în spate, în timp ce ea se scufundă.

Will se întinde și i se ridică marginea tricoului, într-un gest de nonșalanță. Și atunci e clar, *încearcă să nu dea prea multă importanță*. Mai rău decât dacă ar uita.

— Ce proiect?

— Stațiunea. LUMEN, răspunde Will zâmbind mândru. Nu m-am așteptat.

LUMEN. Copilul lui Will: o stațiune de lux proiectată de el pe o insulă aflată la câțiva kilometri în larg. A însemnat pentru insulă un nou look. Firma lui Will a dărâmat trecutul cu buldozerul, înlocuindu-l cu clădiri moderne în culori mexicane. Un proiect care îl pasiona și când se cunoscuseră:

— Reinventăm, dar integrăm și peisajul, folosim piatră de la școala veche, extrasă de pe insulă…

— Premiu național… O să însemne foarte mult pentru firmă.

Și nu doar atât, se gândește Elin. E o recunoaștere a creației, o confirmare a viziunii lui prin care voia să schimbe percepția oamenilor asupra insulei.

— Felicitări și nu trebuie să-i minimalizezi importanța de dragul meu. Nu lăsa problemele mele să-ți taie elanul. Învăț să mă descurc cu ele.

— Mai ușor de zis decât de făcut, știu, spune el zâmbind. Vrei să bem o cafea? Am timp între ședințe.

— Da, stai să-mi notez cât am alergat. Am făcut numai prima jumătate, dar…

Elin își ia carnetul de pe măsuță. Ceasul îi înregistrează performanțele, dar tot îi place să le noteze într-un carnețel. Singura parte din viața ei în care face

progrese concrete. Elin se întoarce spre Will pentru că-i simte privirea și-i citește mila din ochi. Will își coboară privirea în pământ, jenat.

4

Hana privește barca apropiindu-se încet de chei, lăsând o dâră neregulată de spumă albă în urmă. Cuvintele pe care tocmai le citise i se învârt în cap.

Îmi pare rău. Îmi pare rău. Îmi pare rău.

Avea dreptate: excursia n-a fost doar un mod de a reuni familia. Jo a organizat-o cu un motiv și Hana e destul de sigură că are legătură cu biletul căzut din rucsac.

— Jo Leger?

Șoferul coboară din ambarcațiunea care se clatină în urma lui. O leagă de chei și le salută din spatele ochelarilor de soare, zâmbind entuziasmat, un zâmbet mult exersat. E tânăr, în jur 30 de ani, poartă o bluză scrobită și pantaloni scurți.

— Eu sunt, spune Jo și face un pas înainte, zâmbind.

Hana își dă seama că Jo s-a mai relaxat, că s-a terminat cu salutările forțate, stânjenite. Jo îl îmbrățișează extrem de entuziasmată pe Caleb, în timp ce Hana nu reușește mai mult decât o tentativă de îmbrățișare.

— Eu sunt Edd, spune șoferul în timp ce face un pas spre ele.

Seth înaintează puțin, zâmbind. Le strânge mâinile viguros, mândru, cu pieptul lat împins în față. Așa e Seth. Un atlet, dar unul frumos, se gândește ea, observându-i linia mușchilor brațului.

Hana își amintește când s-au întâlnit prima oară la o cafenea de lângă casă. Seth s-a prezentat, cu falsă modestie, și apoi a început să flirteze cumva cu mama și cu surorile ei, susținându-le privirea un pic cam mult, în timp ce le complimenta încontinuu. Se aștepta ca ceilalți să-l considere un bărbat atrăgător, ceea ce și era – înalt, bărbos, tonificat –, iar ea așa îl și considera, dar așteptările i-au fost înșelate. *Avea senzația că i se cuvenea totul.*

Prinde privirea lui Caleb și își zâmbesc reciproc. E prima oară când îl privește cu atenție. Pantalonii scurți în stil safari și tricoul uzat cu un Pac-Man te trimit cu gândul la relaxarea tipică a unui programator din Silicon Valley. I se potrivește oarecum, Caleb e studios, mai mare decât ei toți, dar încă-și păstrează aerul studențesc.

Din punct de vedere fizic, e opusul lui Seth: slab, cu trăsături ascuțite și păr scurt șaten care-l face să se piardă neobservat în mulțime. Hana încă-și amintește cât de surprinsă a fost mama lor când Bea l-a prezentat anul trecut. Foștii ei iubiți fuseseră, așa cum penibil se exprima maică-sa, *vârtoși*.

Analiza mamei după câteva zile încă a fost șovăielnică: *e cumva fățarnic*. La

cina din acea seară au observat mai bine ce voia să spună femeia, urmărind comentariile lui Caleb despre politică și educație, mai îndrăznețe din cauza băuturii. Pe Hana n-o deranja. Îi admira încrederea cu care spunea lucruri pe care și ea le simțea, dar pe care niciodată nu le spusese. Îi păsase mereu prea mult de părerea celorlalți despre ea.

Când s-au întâlnit iar, doar surorile și Caleb de data aceea, l-a plăcut și mai mult. Avea o minte ascuțită, umor sec și o încredere în sine discretă, deseori ignorată când există cineva precum Seth care se bate mereu cu pumnii în piept. Caleb se potrivea cu Bea din punct de vedere intelectual și nu se temea să o contrazică. Cei mai mulți se temeau. Mintea ei feroce îi intimida cam pe toți, le închidea gura sau îi făcea defensivi.

— Câți mai sunt de venit? întreabă șoferul.

— Numai una, spune Jo și râde. De fapt, uite-o.

Maya se îndreaptă spre ei, mai mult în fugă, cu un tenis de pânză uzat și șiretul desfăcut. E îmbrăcată ca de obicei: o rochie subțire, gri, atârnând neglijent pe trupul ei subțire, bronzat. Pe cap are o eșarfă roz cu ananași albi, legată ușor sub bărbie, care abia reușește să-i îmblânzească claia de păr negru creț.

— Cât pe ce să plecăm fără tine, spune Jo și zâmbește larg. Am…

Dar nu reușește să termine propoziția pentru că Maya se aruncă înspre ele, le trage și pe Jo, și pe Hana ca să le îmbrățișeze în același timp, dar cumva se lovesc între ele. O îmbrățișare cam stângace, n-au mai făcut-o de mult. Maya face un pas în spate și geanta îi cade de pe umăr. E neagră, uzată și arată suspect de ușoară și mică.

Jo se uită încruntată.

— Ești sigură că ai luat tot?

Hana își stăpânește un zâmbet. Jo le-a trimis o listă completă cu ce aveau nevoie pentru această excursie. *Vestă de înot*. *Șapcă*. *Încălțări cu care să intre în apă*. *Cremă protectoare.* Și altele.

— Bineînțeles. Am respectat *lista* cu sfințenie, spune Maya și-i face cu ochiul Hanei.

— Bun, să mergem, spune șoferul în timp ce se îndreaptă spre barcă.

Când Hana urcă în șalupă, se aude un zgomot puternic. Sare. Puțin mai departe, câțiva tineri se aruncă în apă de pe zidul de lângă restaurant, în timp ce pantalonii scurți li se umflă când plonjează. Zgomotul apei lovite o străpunge precum un cuțit.

— Ești bine?

Jo se așază lângă ea și își înclină capul mai aproape. Din ton, pare s-o înțeleagă, dar Hana simte și altceva. Enervare? Frustrare?

— Bineînțeles. M-au speriat puștii ăia, atâta tot.

— Ești sigură că nu ai…

— Ce să am? întreabă Hana tăios.

Jo ridică din umeri, dar Hana știe ce vrea să spună. Ești sigură că nu ai tot o stare de anxietate? Comportamentul ei din ultimul an, incapacitatea ei de a se scutura și de a reveni la normal o fac să pară o tipă cu probleme, în ochii lui Jo,

una tulburată. Și Jo crede că e într-un fel decizia *ei*, de parcă până acum Hana ar fi trebuit să se vindece.

Cam asta e în mare parte ce-și amintește din ultimul an, după accidentul lui Liam. Jo o privea lipsită de orice fel de empatie, o examina, de parcă încerca să găsească o fisură în suferința ei, un semn că nu va mai dura mult.

Lui Jo îi este greu să facă referiri la ce s-a întâmplat, chiar și acum; folosește numai eufemisme: după „accidentul" lui Liam voia ca Hana „să-și revină" cât mai repede. Poți să îmbraci vorbele oricât de frumos vrei, tot același lucru înseamnă: „Treci peste".

Barca se smucește brusc când accelerează și Jo izbucnește în râs când e aruncată spre Hana, care zâmbește.

Iar a trecut de la o stare la alta.

Hana își privește dezgustată sora.

N-ar fi trebuit să vină. A fost o idee proastă.

5

–Nu suntem departe, strigă Edd peste zgomotul motorului. Câteva minute, maximum!

Hana se uită la ceas, în timp ce câțiva stropi se opresc pe chipul ei. Au plecat de mai bine de 20 de minute. Privește înapoi spre plajă, acolo unde promontoriul de lemn abia se mai vede, iar agitația de pe țărm pare atât de departe.

Jo își scoate telefonul și le face semn Hanei și Mayei să stea mai aproape una de cealaltă.

— Întoarceți-vă cu fața spre mare.

Fac întocmai, iar capetele li se lovesc ușor când șalupa încalecă valurile.

— O să ajungem în cealaltă parte a insulei! strigă șoferul. Pe partea asta nu s-a construit nimic. E pădurea prea deasă.

Caleb scoate un șuierat. Hana mijește ochii și simte cu o cuprinde un val de anxietate la vederea peretelui de frunziș. Își dă seama cât de întuneric poate fi în mijlocul acelui desiș unde lumina soarelui n-ajunge, blocată de crengile care formează bolți imense.

— A trecut prea mult timp, spune Maya și se întoarce spre Hana. Nu prea ne iese să ținem legătura, așa-i?

— Așa e, știu.

Hana își studiază verișoara. Cum stă așa cu fața aproape de ea i se pare un chip total nefamiliar. Uitase cât de frumoasă e Maya, cu părul ciufulit, cârlionțat și pielea bronzată, moștenită de la mama ei italiancă. Pare o copilă, dar poate că doar așa o percepe Hana. Probabil că niciodată n-o să se uite la ea ca la un adult.

Cu șase ani mai mică, Maya *era* o copilă de care Hana avusese grijă. Și nu era vorba doar despre personalitatea ei; era o nesiguranță la Maya, ca și cum nu și-ar fi găsit locul în lume. Maya părea să călătorească precum excursioniștii nomazi, cu bagaj ușor dintr-un loc în altul, dintr-o casă în alta.

— De fapt numai *mie* nu prea îmi iese, continuă Maya. N-am mai dat niciun semn.

— E OK, spune Hana, dar vorbele îi sună tăios și se străduiește imediat să-și îmblânzească tonul. Nu mă așteptam să fiu ținută de mână la nesfârșit.

Fiindcă Maya chiar o ținuse de mână luni la rând după moartea lui Liam. Accidentul le adusese împreună, deși doar pentru o vreme. Maya fusese stânca ei, o susținuse fără șovăială când toți ceilalți se reîntorseseră la viețile lor. Nici măcar acum Hana nu e convinsă dacă ceilalți din familie se plictisiseră sau pur și simplu

uitaseră ce s-a întâmplat, ocupați cu viețile lor. Sentimentul de singurătate, într-un moment când avea nevoie cel mai mult de ceilalți, fusese unul dintre cele mai grele lucruri, după moartea lui.

— Cum ești acum? o întreabă Maya și o privește în ochi. Liam…

— Mi-e dor de el. Nu știam că o să simt dorul așa de… fizic.

Nu poate descrie tot ce simte: cum i se taie respirația când vede goală partea lui de pat, prăpastia din piept când se gândește la viitorul pe care n-o să-l mai aibă împreună.

Tot ce au pierdut. Pentru că despre acest lucru e suferința ei: pierdere. Hana a pierdut tot: să-i simtă obrazul bărbierit, felul în care aducea veselie, în care discuta cu pasiune despre lume, de parcă i-ar fi pus o hartă deschisă în minte. Pentru Liam, viața era o mare aventură. Râurile existau ca să se dea cu caiacul, dealurile – ca să le coboare cu bicicleta. Cu el, lumea era colorată, iar acum era toată în beznă. *Ea* e în beznă și nu știe cum să scape.

Șoferul îi întrerupe gândurile.

— O să vedeți vilele în stânga.

Așa e: printre copaci se zăresc contururile unor case, iar din unghiul perfect puțin roz prăfuit pe cerul albastru, o fereastră uriașă în care se reflectă soarele.

Refugiul e la înălțime, deasupra plajei, unde, din golf, ajungi pe niște trepte în formă de spirală. Câteva clădiri mari, mai aproape de poalele dealului, sunt pictate în tonuri vii, de albastru sau galben-piersică. Jos, în dreapta, deasupra stâncilor, ușor ascunsă, e o piscină cu fund de sticlă.

— Ce zici? îl întreabă Seth pe Caleb, înghiontindu-l. Păcat că Bea ratează așa ceva, nu?

— Da, păcat, spune Caleb și ridică din umeri. O să mai venim o dată.

Hana observă reacția lui Seth la răspunsul stins al lui Caleb, pe care îl examinează subtil. Clar nu se simte confortabil în privința limbajului corporal al lui Caleb sau, mai bine zis, a lipsei lui, a faptului că nu încearcă să fie prietenos.

Maya se apleacă și-i șoptește:

— Ce zici de asta? Când Bea a renunțat, am crezut că nici el n-o să vină.

— Știai că Bea n-o să vină? întreabă Hana, deși și-a dat seama din modul de exprimare al Mayei.

— Da. Jo mi-a trimis un mesaj acum câteva săptămâni.

Hana clatină din cap și înțelege că n-a fost o scăpare, că Jo i-a ascuns intenționat, ca să nu renunțe și ea. Nu-i sigură că ar mai fi venit în excursie, dacă ar fi știut că Bea a renunțat. Trebuiau să fie toate trei împreună ca să se pună una pe alta pe linia de plutire.

Bea și Jo erau la extreme, una tăcută, alta gălăgioasă. Una introvertită, alta extrovertită. Una studioasă, alta sportivă. Hana, la mijloc, realizase că nu e bine să fie cu una fără cealaltă, pentru că se simțea oarecum trasă prea mult spre una dintre extreme.

— Mă bucur că ai reușit să vii, șoptește Maya. Mă tot gândesc că am cam dat uitării promisiunea, așa-i?

Promisiunea: *Să stea împreună. Să nu uite asta niciodată*. Naivitatea acestor

cuvinte o face pe Hana să tresară ușor. Își făcuseră „promisiunea“ când erau doar niște copii, după incendiul de la casa Mayei, când dormise acolo cu toată familia, un incendiu care distrusese nu numai casa, ci și întreaga familie. Au reușit să scape toate, în afară de Sofia, sora mai mică a Mayei. Camera era goală când au căutat, așa că părinții ei au presupus că deja ieșise. Când și-au dat seama că de fapt nu ieșise, au încercat să intre înapoi în casă, dar pompierii i-au oprit. Au găsit-o în cele din urmă sub pat, speriată, însă arsurile erau atât de severe încât i-au provocat un atac cerebral. Distrugerea creierului și îngrijirile de care ea avea nevoie i-au copleșit pe părinți, iar Sofia locuia acum într-o clinică de lângă Bristol.

Promisiunea fusese să rămână legate una de alta, cele trei surori și Maya, dar conexiunea lor cândva indestructibilă n-a supraviețuit ultimilor ani ai adolescenței.

— Am ajuns! strigă Jo luându-și bagajele când șalupa se apropie de mal.

Cineva îi așteaptă cu o tavă cu sucuri în pahare înalte, un lichid de culoarea intensă, portocalie a apusului.

— Arată incredibil, e fix ce ne trebuie înainte să mergem cu caiacul.

Maya o privește nedumerită.

— Cu caiacul? Abia am ajuns.

— Am făcut programare…, spune Jo și se uită la ceas. În jumătate de oră.

— Dar nu despachetăm?

— M-am gândit că o să vrem să intrăm cât mai repede în apă.

Maya dă din cap, impasibilă.

Jo coboară prima când șalupa oprește la mal. Se întoarce și întinde o mână spre Hana.

— Scuze pentru ce am spus mai devreme. Că te-am întrebat cum ești, murmură și o ajută să urce pe chei. Voiam să ne fie bine în excursie…

I se simte vulnerabilitatea în voce în timp ce caută o reacție pe chipul Hanei. Jo nu face de obicei așa – nu-și arată sentimentele, cu atât mai puțin nu-și cere scuze. Și Hana începe să se îndoiască de gândurile care i-au trecut prin minte când a găsit mai devreme scrisoarea. Poate asta era tot, își cerea scuze că nu-i fusese aproape. Atâta tot.

Dar când Jo o ia de braț, Hana se încordează fără să vrea.

Știe că nu trebuie să lase garda jos.

6

Elin ia fără chef ultima bucată din friptura de pui la grătar și împinge farfuria deoparte. Deși ușile dinspre terasa restaurantului sunt deschise, nu simte nicio adiere. Localul e plin, iar căldura se simte și mai fierbinte. Trei sau patru grupuri se retrag din zona barului spre mesele lor. Will o strânge de mână și Elin zâmbește. Cu aroma dulce-acrișoară a vinului pe buze, se simte ca la primele lor întâlniri: ritualul și bucuria de a ieși în oraș să mănânce, alegerea băuturilor și a mâncării, privirile celorlalți.

— Chiloți cu gușă la orizont, spune Will și arată spre ușile din spate.

Elin îi urmărește privirea. Un bărbat de vreo 60 de ani, cu un slip foarte mulat, își târâie șlapii în drum spre plajă. Așa-i place să glumească cu Will pe timpul verii. Au devenit experți în slipuri, îi pun pe categorii, după tăietură, înălțimea taliei, culoare, transparență.

— Ce zici, nota 9?

— Nu, un 7, îi răspunde ea, impasibilă. Părțile-cheie sunt acoperite.

Will râde, dar când se liniștește devine ușor tensionat.

— Acum, serios vorbind, vreau să te rog ceva.

Elin își ridică paharul cu vin.

— Nu sună prea bine.

— Nici chiar așa. Voiam să-ți arăt asta.

Ia telefonul și înclină ecranul spre ea.

— Un mesaj de la Farrah. Spune că nu se poate vedea cu noi în weekend. Are de lucru.

Farrah, sora mai mare a lui Will, e director la LUMEN. Afaceri de familie. Lui Elin i s-a părut mereu aiurea, deranjant de apropiați, dar așa era familia lui Will. Telefoane și mesaje nonstop.

— Și ce-i cu asta? Ai spus că e o perioadă încărcată.

— Știu. Dar se poartă ciudat în ultima vreme. Nu mai e ea. Ai mei au spus că părea cu mintea în altă parte când a trecut pe la ei săptămâna trecută. Am întrebat-o, dar știi cum e ea. Nu-și arată niciodată slăbiciunile.

Așa cum faceți toți, îl corectează Elin în gând. Și-a dat seama, în timp, că familia, deși pozează într-una transparentă, cu multe întruniri și confesiuni la prânz, are totuși o transparență selectivă. Nu scot la suprafață ceva ce i-ar pune în dezavantaj.

— Poate are probleme cu iubitul?

— Nu cred, spune el în timp ce-și învârte inelul vechi de argint. N-a mai fost cu nimeni după Tobias.

Face o pauză.

— Uneori mă întreb dacă nu cumva i-ar face confesiuni cuiva din afara familiei.

Ezită iar și ea știe ce urmează.

— N-ați ieșit atunci să beți ceva, nu?

Elin își trage farfuria încet, ca să amâne răspunsul.

— Să bem?

— Nu așa ai stabilit cu Farrah ultima oară când v-ați văzut? Doar voi două?

Elin clatină din cap. Știe că ar trebui să facă un efort, dar n-a reușit până acum. N-aveau o relație ușoară, începuseră cu stângul de la început, de când luaseră prima oară prânzul împreună, la câteva săptămâni înainte să-i cunoască pe părinții lui Will.

O s-o placi, îi spusese Will, cât așteptau în cafenea enervând-o la culme – *e sportivă și de gașcă, ca tine* –, dar Elin își amintește numai cum Farrah o măsurase din cap până-n picioare, ca și cum ar fi găsit numai imperfecțiuni. Elin știa ce-i comunică: un mesaj. *Nu ești bună pentru fratele meu*.

Încă de atunci, ea și Farrah și-au dat târcoale cu precauție. Vorbesc mult, pun la cale întâlniri, dar nu ajung niciodată să se vadă. Elin e de părere că niciuna dintre ele nu-și dorește cu adevărat să se întâlnească.

— O să-i trimit un mesaj, spune, în cele din urmă. Să stabilim.

Will se apleacă și o sărută ușor pe buze.

— Poți să nu te mai prefaci, îi zice zâmbind. Știu că nu mori de dragul ei, dar probabil e mai intimidată de tine decât ești tu de ea. Trebuie să le dai oamenilor o șansă. La fel e și cu transferul. Adaptează-te. Vezi ce se întâmplă.

Elin încuviințează, îl privește și îi analizează trăsăturile: pistruii, părul blond-închis, ochelarii cu rame negre care-i măresc un pic ochii și simte valul iubirii. Are dreptate. O să-i fie greu să revină, dar trebuie să-l asculte. *Să se adapteze. Să vadă ce se întâmplă.*

7

–Îți place? întreabă Jo și arată spre prima căsuță aflată la câțiva metri mai încolo și zâmbește.

Cu sucul în mână, Hana se oprește aproape de ea și inspiră profund parfumul de vacanță: pini și flori, pământul copt de soare.

— E frumos.

Se întoarce și aruncă o privire spre pereții roz, acoperișurile plate și geamuri. Totul strălucește, dar tot marea îi atrage privirea.

Priveliștea îi taie respirația: fâșii sclipitoare de culori ireale, nuanțe deschise de verde și albastru, chiparoși. Orizontul pare să clocotească în arșiță: o oală uriașă care fierbe.

— Restaurantul este în dreapta, pavilionul pentru yoga și studioul de exerciții se află la stânga.

Hana clatină din cap. E așa cum și-a imaginat: zonele comune ale stațiunii se află pe acest platou și toate beneficiază de aceeași priveliște. O construcție interesantă, care creează iluzia izolării totale. Nicio bucată de pământ, doar apă, o întindere nesfârșită de albastru.

— Adorabil, spune Seth în timp ce o cuprinde de umeri pe Jo. Ai ales bine.

Caleb nu schițează niciun gest. Nu știi niciodată ce crede: ori are sentimente contradictorii, ori pur și simplu nu e un tip care se entuziasmează.

— Cred că o să ne petrecem mult timp aici, spune Seth în timp ce se îndreaptă în direcția restaurantului, cu șlapii lui zgomotoși. Sau, mai precis, la bar.

Hana îl urmează, admirând tot ce e în jur. Restaurantul e ca o insulă, înconjurat de un spațiu larg pe care se află terasa și un bar, deasupra stâncilor, cu vedere spre mare.

Deși e aproape ora prânzului, personalul în uniforme albe încă servește micul-dejun. O pergolă de lemn este decorată cu plante și flori agățate de tavan, iar o copertină din pânză protejează totul de razele soarelui. Ghirlande cu beculețe se întind de la un stâlp la altul. În jurul terasei sunt ghivece în culori țipătoare cu cactuși uriași.

Din poziția în care se află, Hana poate vedea leagănul de sfoară, locul care pare să fie perfect pentru o imagine de pus pe Instagram. Un turist se leagănă, atingând suprafața apei.

Când se întorc pe partea cealaltă, ocolind zona în care se află pavilionul pentru yoga, Hana vede vilele împrăștiate, ascunse de frunzișul bogat.

— A noastră e un pic mai departe, spune Jo, urmărindu-i privirea.

— Cât de departe? Eu…

Dar se oprește pentru că tocmai a observat stânca de deasupra.

Hana se așteptase ca, văzută de aproape, forma ei să nu fie atât de tulburătoare. Dar, din contră, profilul Doamnei cu Coasa e chiar mai pronunțat. Se pot distinge bine lucrurile care pot fi interpretate drept gluga, un braț întins și coasa.

Ochii i se opresc asupra lamei de piatră. Întoarce capul spre Seth. Și el se uită tot la stâncă, apoi îi zâmbește.

Deși soarele îi încălzește umerii dezgoliți, Hana tremură.

8

–Ghidul a spus că peșterile sunt cam la zece minute de aici.

Vocea lui Jo crește când se întoarce de pe scaunul din față al caiacului dublu.

— Cred că poți vâsli direct prin ele și să ieși la 100 de metri mai jos.

Când vâslește, fiecare mușchi de pe spate și brațe e definit perfect de un strat de cremă protectoare.

Singură în caiacul ei, la un metru în spate, Maya pare îngrozită.

— Vă distrați? întreabă, dar vocea ei e numai o șoaptă.

Hana zâmbește forțat. Deși nu face prea mult efort – caiacul alunecă singur pe apa calmă –, îi e greață, încă simte gustul sucului de fructe băut mai devreme. N-ar fi trebuit să-l bea, nu înainte să facă mișcare. Se gândește că nici canicula n-o prea ajută, simte cum i se scurge sudoarea pe spate, sub vestă.

Ca să fie sinceră, ar fi preferat să fie înapoi la vilă, în piscină, cu un pahar de apă cu gheață alături. E la fel de frumos ca în fotografii: pereți albi, podea de calcar de culoarea mierii, plante tropicale cu frunze mari, în fiecare colț. Cu un aer de hacienda, imprimă atmosfera de vacanță: mobilă din trestie, vase largi de teracotă, covoare țesute viu colorate. Lucrări de artă în roșu-ruginiu, roz și albastru.

De ce trebuie să se grăbească? De ce Jo nu poate să se bucure de moment pur și simplu?

Bea n-ar fi făcut așa ceva, se gândește, iritată. Ca și Hana, ar fi lenevit, ar fi analizat împreună micile detalii, arta abstractă, care însemna bucăți de plută lipite pe pereți și grupuri suprarealiste de cactuși.

Hana încercase să rămână la vilă, să găsească scuze, dar n-a fost băgată în seamă. Bea ar fi ajutat-o. E unul dintre puținii oameni care o pot pune la punct pe Jo.

— Hei, voi trei. Gata cu pălăvrăgeala. Trebuie să mărim ritmul dacă vreți să ne întoarcem la timp pentru prânz, strigă Seth.

E împreună cu Caleb, într-un caiac dublu, în față. Cei doi fac o pereche neobișnuită – spatele lat, bronzat, al lui Seth în contrast cu trupul firav al lui Caleb, strâns într-o vestă albastră, lucioasă. Se pare că Seth face mai toată treaba. Caleb e mai neîndemânatic, vâsla lui mai degrabă mângâie suprafața apei decât să o taie.

Insula se curbează spre vile și acolo apa e mai închisă la culoare, ca de cerneală, alge încâlcite ridicându-se la suprafață.

Hana se cutremură, simte cum i se împotmolește vâsla în ele.

Cum lasă ultimele vile în urmă, peisajul prietenos face loc sălbăticiei: peretele enorm de copaci pe care l-a văzut când au venit. Pini și conifere, stejari, tufe. La câțiva metri mai încolo, stâncile aplecate ușor spre interior formează o boltă. E pustiu: nu sunt nici oameni, nici bărci.

Jo îi conduce mai aproape, apoi arată spre golf cu vâsla în mână.

— Sunt sigură că aici e. Recunosc intrarea din poze. Face o buclă în interior.

Hana privește nesigură la arcada mică de calcar: abia ar trece un caiac prin ea.

— E destul de îngustă.

Caleb își așază vâsla orizontal în poală.

— Ești sigură că aici e?

— O să fie mai lat înăuntru. Au mai fost și alții… Intrăm primele, da, Han? Le arătăm băieților drumul.

Hana o percepe ca pe o provocare din partea lui Jo. Încă mai simte gustul acid pe limbă, înghite în sec și încuviințează.

— Bineînțeles.

Vâslesc încet spre arcada de piatră. Caleb are dreptate: intrarea e atât de îngustă, încât nu mai pot înainta vâslind. Se opresc și se lasă în voia apei. Hana se încordează când marginile caiacului zgârie peretele. E un sunet aspru, o râcâială, dar câteva momente mai târziu sunt în interiorul peșterii. Brusc se face întuneric, unul tulbure. Tavanul de calcar e jos și igrasios, iar pietrele sunt îmbrăcate cu scoici și cochilii de melci. E mai larg spațiul acum și se poate vâsli pe ambele părți ale caiacului.

— E totul în regulă? întreabă Jo și se întoarce.

— E bine, spune Hana și vocea i se aude cu ecou.

Se face tot mai întuneric și ai putea jura că apa e neagră. Se simte mirosul de mucegai, greu, cu iz de pește.

Mai departe, pasajul se îngustează iar.

— Ești sigură că face o buclă?

— Da.

Hana poate simți aproape nerăbdarea din vocea surorii ei.

— Stai puțin!

Jo prinde aprinde lanterna subțire care-i atârnă la gât. Poate vedea orice la 20 de metri în față.

— Vezi?

Teama Hanei se transformă brusc în entuziasm, ceva ce n-a simțit de multă vreme. N-a mai avut parte de astfel de aventuri de când a murit Liam. El era mereu activ, în mișcare. Fără Liam, a ajuns să prindă rădăcini pe canapea.

Canalul se lărgește în sfârșit destul cât să vâslească una lângă alta. Jo îndreaptă lanterna înainte, iar o rază subțire se întinde pe apă de parcă ar împrăștia un fum cu nuanțe verzui și albăstrii bizare și proiectează umbre lungi pe peretele peșterii. Umbre neclare se întind pe stânci într-un carnaval de culoare și urzeli.

Hana vâslește mai departe, privind cu atenție în jur.

— E uimitor, spune întorcându-se.

Jo rânjește. Hana își dă seama că asta le lipsise în ultimii ani: o experiență pe care s-o trăiască împreună. Cafele, prânzuri și aventuri adevărate împreună. Să-și facă amintiri noi.

Vrea să i-o spună, dar o aude pe Jo murmurând. Dezamăgită, Hana o urmărește cum își mișcă telefonul în jurul ei și își dă seama că nu ei îi zâmbise, ci celor care urmau să vadă filmulețul. Gata cu timpul acordat familiei. Excursia aceasta era oare numai pentru Instagram și TikTok? Un exercițiu prin care să aibă și mai mulți urmăritori?

— Am putea să stăm măcar câteva minute fără nenorocitul ăla de telefon? Documentezi tot ce mișcă… N-ai prefera să trăiești momentul decât să-l înregistrezi?

Jo se întoarce spre ea, crispată.

— Han, pentru numele lui Dumnezeu, relaxează-te. Datorită acestor filmulețe suntem aici. Trebuie să fac filmulețe despre stațiune ca să justific excursia primită cadou, spune clătinând din cap. Așa ești mereu, judeci totul, la naiba!

Hana ezită, văzând supărarea surorii ei, și regretă ce a spus. Poate că, într-adevăr *se grăbește* să judece.

Dar, înainte să-și ceară iertare, Jo pare să mai lase de la ea.

— Dar ai dreptate, o să-l pun deoparte, spune pe un ton mai îndulcit. Am uitat cât de obositor e pentru alții. Seth spune la fel. Înțeleg, dar uneori toate astea… (o spune arătând spre telefon)… sunt mai ușoare decât lumea reală.

Hana o privește curioasă.

— Ce vrei să spui?

— Versiunea editată a vieții pe care o pun pe rețele. O prefer uneori în locul haosului vieții, al modului bizar în care interacționează oamenii.

— Vrei să spui că *noi* suntem haotice, spune Hana zâmbind.

Jo rânjește.

— Puțin. Dar e cam ciudată situația dintre noi acum, așa-i? Mă tot întreb dacă *este* o idee bună să încerc să insist pe ceva ce nu mai e. Tu, eu, Maya.

Ezită.

— Cum s-a purtat Maya cu tine?

— Bine, adică mai avem de recuperat, dar altfel…

— Ești sigură? N-a spus nimic?

— Despre ce?

În ochii lui Jo apare o sclipire, apoi zâmbește.

— Nimic special.

Vâslesc mai departe, iar zâmbetul îi rămâne imprimat pe chip. Puțin cam mult ca să fie sincer.

9

Hana închide ușa toaletei și traversează restaurantul, făcându-și loc printre mese. Trage aer în piept odată cu aromele delicioase care o amețesc: mirosul de carne afumată și arome de rășină, de la pinii de deasupra. Lumina de la ghirlandele împletite pe tavan se reflectă în sticlele de vin pe jumătate pline, uleiul de măsline și bucățile de focaccia.

Priveliștea e ca din altă lume, iar nuanțele de albastru strident ale mării și ale cerului în mijlocul zilei lasă loc pentru ceva mai blând și mai subtil. Distragerea o costă: face un pas înainte și se împiedică, dar reușește să se echilibreze pe cărarea de piatră.

Prea multă băutură, se gândește, simțindu-se puțin amețită. E în faza plăcută a beției: simțurile se intensifică, astfel încât simte aerul cald, ca un lichid, pe piele. *E chiar lichid*, își zice după ce se gândește mai bine, apoi își dă seama că în spatele fierbințelii grătarului totul tremură sau se unduiește.

Reușește totuși să vadă cine-i în stânga grătarului: Seth. Vorbește cu una dintre angajate, își dă capul pe spate și râde în hohote. *Tipic lui Seth*: simte nevoia să seducă ori să flirteze oriunde și cu oricine, inclusiv cu chelneriețele.

Hana nu știe dacă flirtul va duce la ceva mai mult. *Dar n-ar trebui,* își zice, în timp ce privește înainte la Jo, care discută cu Caleb, agitând mâna în care ține telefonul.

E strălucitoare în seara aceasta. A băut ceva și s-a mai relaxat. Rochia neagră cu broderie îi scoate în evidență părul decolorat de soare și pielea bronzată. Mama lor e pe jumătate suedeză și Jo îi moștenește cele mai multe dintre trăsăturile nordice: ochi albaștri, păr blond și stilul eclectic în care se îmbrăca mama lor. Șalul colorat de pe umeri, colorat în verde și roz, ar fi fost prea mult pentru Hana, dar lui Jo i se potrivește. N-o copleșește.

— Ai lipsit o vreme, spune Maya, zâmbind. Mă pregăteam să te caut.

— Am…

Dar Hana n-apucă să-și termine propoziția. Jo îi arată ceva pe telefon. Își dă seama că e *ea*, când s-a împiedicat. Jo derulează filmulețul cu începătorul, în timp ce urmărește panica de pe chipul Hanei: ochii măriți, gura deschisă larg, cadru urât după alt cadru urât.

Jo rânjește larg, iar Seth, care s-a întors la masă, zâmbește și el.

— Scuze, spune Jo și râde agitându-și cerceii în formă de semilună. Filmam în jur să am imagini din restaurant…

Izbucnește iar în râs.

Hana o privește și simte cum se enervează.

— N-ai de gând s-o pui pe internet, nu? întreabă și se înroșește.

— Nu, bineînțeles că nu, îi răspunde Jo și întinde o mână peste masă. Doamne, doar nu te-ai *supărat*, nu? Doar te tachinam.

Hana își retrage mâna.

— Mă tachinai…

Dar se oprește când Maya îi surprinde privirea: o avertizare. *Nu reacționa*. Dă din cap încuviințând. Maya are dreptate. Tot ea are de pierdut dacă se enervează.

În astfel de momente și-ar dori ca Liam să-i fie alături. I-ar strânge mâna pe sub masă și ar schimba subiectul. Se descurca foarte bine să empatizeze, să ridice moralul. A fost ceea ce a observat prima dată la el când s-au cunoscut, la ziua de naștere a cuiva.

Înalt, brunet, destul de în formă, l-a observat imediat, dar când au vorbit a fost surprinsă de timiditatea lui, fiind înduioșător de inconștient de farmecul propriu.

Mai târziu în acea seară, au ajuns lângă foc, în grădina din spate. L-a admirat când i-a ținut partea unei colege încolțite cu întrebări pentru că nu-și dorea copii. Emoționată de reacția lui, Hana a continuat să vorbească relaxată cu el, genul acela de conversație pe care o ai de obicei cu străinii, pentru că revederea e foarte improbabilă.

Dimineață, era sigură că o să vrea să-l mai întâlnească și, dacă urma să se întâmple asta, cu siguranță ajungea pe o bicicletă de urcat pe munte. Vorbiseră despre biciclete, pasiunea lui Liam, mai mult de jumătate din timp. Hana zâmbește când își amintește. Clatină din cap și-și alungă amintirile, ca pe niște vizitatori nepoftiți.

— Înțeleg, spune Caleb, privind-o pe Hana. Uneori îmi doresc să dăm timpul înapoi cu 20 de ani, să luăm masa ca pe vremuri.

— Ce zici tu? întreabă Jo și-și trage scaunul mai aproape.

— Toată treaba asta cu filmatul… e pur și simplu prea mult uneori, răspunde Caleb și ridică din umeri.

Jo clatină din cap cu lentoare.

— Am mai văzut privirea asta. Crezi că-i sub demnitatea ta, așa-i? Și Bea a spus la fel.

Caleb se încruntă.

— Ce vrei să spui?

— I-am văzut postările lui Bea pe rețelele sociale. Toate rahaturile alea pseudointelectuale despre emisiuni TV și cărți. Bea n-a fost niciodată așa. Spunea mereu că, dacă ești cu adevărat intelectual, nu simți nevoia să le-o arăți agresiv oamenilor, să te mândrești cu ce ai citit sau ce ai văzut ca să arăți ce inteligent ești.

Caleb încremenește, strângându-și buzele într-o linie subțire. *Jo a atins un punct sensibil*. Așa că schimbă subiectul.

— Am citit despre locul ăsta înainte să venim, am crezut că se face mult caz

pentru nimic, dar când ești aici și vezi stânca de aproape…

Caleb își întinde gâtul să vadă în spatele ei.

— E impresionantă, nu-i așa?

Seth dă din cap.

— Mă face să mă gândesc că e ceva cu ea, că oamenii nu vorbesc aiurea.

— Și ce spun oamenii? ironizează Caleb tonul dramatic al lui Seth.

— Că e blestemată, printre altele. Nu-i deloc o surpriză, având în vedere ce s-a petrecut aici de-a lungul anilor.

— Adică?

— Ciuma, școala veche incendiată… Creacher… Nu cred că trebuie să spun mai mult…

— Nu, nu trebuie, îl întrerupe Maya. Deși e o poveste interesantă, nu-i tocmai ce trebuie pentru o vacanță.

— Apropo de vacanță, aș mai bea un cocktail.

Jo ridică meniul și citește cu glas tare:

— Sunset Sailor. Bacardi Oro, Diplomático, Angostura, ananas, portocale.

— Lui Bea i-ar plăcea, spune Caleb și face semn către un ospătar. E în faza de cocktailuri acum. A cumpărat și un shaker acasă.

— Mi-aș dori să fi fost și ea aici, murmură Hana când le vin băuturile câteva minute mai târziu.

Soarbe dintr-unul, dar i se pare tare, cu mult rom.

— Nu-i la fel fără ea.

— Măcar să închinăm în cinstea ei, spune Jo și ridică în lumină paharul cu lichidul colorat. Pentru Bea.

Maya e singura care nu-și ridică paharul. Hana o privește surprinsă cum încearcă să-și ascundă lacrimile clipind des.

— Ce e?

— Nu doar de Bea ne e dor, izbucnește Maya. Și Sofia ar trebui să fie aici.

— O, Doamne, bineînțeles.

Hana o strânge de mână.

— Îmi dau seama uneori de tot ce n-a mai apucat să vadă.

Maya își șterge ochii, iar Jo își ridică iar paharul.

— Pentru prieteni absenți…

În ciuda emoției de pe chip, în tonul vocii i se citește disprețul. Beau în tăcere înainte ca Jo să vorbească din nou.

— Mergem la plajă?

Apoi se întreabă dacă nu sunt cumva prea bătrâni pentru a face baie dezbrăcați.

Conversația revine repede la tonul glumeț, relaxat, de mai devreme, dar reacția Mayei a deranjat-o pe Jo. Hana e sigură de asta. De parcă Maya ar fi tulburat seara plănuită de Jo, ca și cum ar fi aruncat o piatră într-un lac de altfel perfect liniștit.

10
A doua zi

Michael Zimmerman traversează restaurantul cu o cârpă și crema de lustruit în mâini.

Privește în jur: scaunele goale, pietrele gri, ghirlandele de becuri mici în formă de soare. Îi place momentul acesta, înainte să vină oaspeții.

Pare că soarele e somnoros, că privește cu ochii mijiți deasupra orizontului și ezită să se uite în ochii tăi.

În plus, tura aceasta e mai ușoară.

S-a făcut deja curățenie noaptea trecută. Trebuie doar să găsească ce le-a scăpat celor din tura de noapte: o sticlă răsturnată într-un colț, din care încă mai curge berea sau urme de la degete unsuroase pe balustrade.

Nici nu se simte în stare pentru mai mult de-atât, se gândește, simțind un junghi în zona lombară. S-a terminat cu zilele când putea căra greutăți, orele de educație fizică pe care le-a predat și weekendurile cu rugby l-au cam slăbit. Era timpul s-o lase mai ușor, dar nu voia să iasă la pensie încă, iar acest job îi făcea tranziția mai ușoară.

Destulă socializare cât să te țină departe de belele, așa i-ar fi spus soția lui și ar fi avut dreptate. Nu-i bine să fii singur. Prea multe gânduri.

Michael șterge balustradele încă o dată, apăsând strașnic, să fie sigur că dispare toată murdăria, apoi se îndreaptă spre pavilionul de yoga.

N-apucă să ajungă la intrare, că observă ceva care seamănă cu o pânză, lângă balustrada de sticlă care înconjoară fațada pavilionului.

Materialul cu modele colorate îl neliniștește; așa ceva n-avea cum să-i scape echipei de curățenie din schimbul de noapte.

Înaintează încet și se apleacă peste balustradă să ia pânza, dar imediat ce strânge în pumn materialul fin, privirea îi e atrasă de stânci: e ceva acolo.

Tresare. *Ai început să ai vedenii*.

Dar, când se uită mai atent, e clar că vede foarte bine.

Michael începe să tremure. Desface pumnul, iar eșarfa alunecă din nou pe jos.

Își întoarce privirea de la stânci și vomită. Tot micul-dejun e acum pe podeaua deschisă la culoare.

11

Elin se așază la birou, iar mușchii încă îi zvâcnesc de la alergat. Adoră diminețile la birou, liniștea și mirosul proaspăt de lămâie al soluției de curățat podele, lumina de culoarea argilei care cade pe ecranele prăfuite ale computerelor. Detalii de care se poate bucura numai la această oră, când își poate lăsa gândurile să rătăcească ușoare, încă neîngreunate de balastul zilei.

Are nevoie de orice ajutor pentru rezolvarea cazului; o scânteie vitală care a lipsit până acum. A fost încă o spargere ieri, ultima dintr-un șir de infracțiuni similare. Hoții au șters-o cu bijuterii de mii de lire, aparate electrice și ceva bani, dar puțini. În ultimele săptămâni lărgise plasa. Ceruse ajutorul presei pentru a găsi martori și materiale video, dar degeaba. Nici criminaliștii nu găsiseră nimic.

Presiunea e mare, *dacă nu poate să rezolve un astfel de caz, de ce ar avea pretenția să se întoarcă la EIIG?*

Elin răsfoiește declarațiile martorilor. Membrii bandei, și e sigură că *este* vorba despre o bandă, sunt profesioniști: își aleg victimele care n-au niciun fel de camere video, fie ale casei, fie din jur.

— 'Neața!

Își ridică privirea din hârtii. *Steed*. Îi zâmbește relaxat și-și lasă rucsacul pe jos. E nădușit, iar la subraț i-au apărut pete de sudoare.

— Doamne, e deja prea cald! Voiam să vin pe bicicletă, dar m-am răzgândit.

Desface capacul unei sticle cu un shake proteic pe care a scos-o din rucsac.

— O să sară de 30 de grade la amiază.

Elin apreciază că vorbesc despre vreme. Clar n-o să spună nimic de ce s-a întâmplat pe plajă. E prea discret. Și-a dat seama de acest lucru când au lucrat împreună. Nu scurma în rahat.

— Ce-avem azi? întreabă Steed și apoi bea din sticlă.

— A mai fost o spargere azi-noapte. Trebuie să verificăm încă o dată toate camerele video din jurul proprietății pe o rază de jumătate de kilometru. Știu că sunt câteva restaurante prin preajmă, clubul de iahting pe partea cealaltă, să vedem dacă putem să prindem de acolo ceva. O clipă…

Se oprește, pentru că tocmai îi sună telefonul. E Anna.

Se enervează când își amintește ultima lor conversație. Dar nu-i pomenește nimic de ziua precedentă. Anna e foarte agitată.

— Ni s-a raportat un cadavru pe stânci lângă Cary Island, în stațiune.

— LUMEN?

Coincidența o face să simtă un nod în gât: premiul lui Will.

— Da. Poți să te duci la locul faptei și să evaluezi situația? Niciunul dintre noi nu e mai aproape. Ambulanța și criminaliștii vor veni cu șalupa la Babbacombe. Șalupa poliției o să te ia de acolo.

Niciunul dintre noi nu e mai aproape. Are sens, dar știe și că Anna i-a sugerat să meargă acolo nu doar pentru că se află la cea mai mică distanță. După discuția din ziua precedentă, vrea să-i arate că are încredere în ea și în abilitățile ei.

Îndoielile ultimelor săptămâni îi tulbură mintea. Dacă n-o să se descurce? Dar Elin le îndepărtează. E capabilă. E pregătită.

— Absolut. Îmi strâng lucrurile și plec, spune Elin, observând că Steed asculta.

— S-a întâmplat ceva?

— A fost găsit un cadavru pe Cary Island. Vrei să vii?

— Bineînțeles.

Își îndreaptă spatele și încearcă să-și domolească entuziasmul prefăcându-se preocupat de telefon.

Când începe să-și pregătească metodic geanta cu tot ce e nevoie – punguțe pentru dovezi și haine pentru examinarea scenei crimei –, Elin simte un val de agitație. Deși Will a fost implicat în proiectul LUMEN, n-a vizitat niciodată insula. Nici n-a vrut – niciun localnic nu voia. Trecutul insulei a fost mereu prea apăsător.

12

Șalupa poliției încetinește, iar motorul pare să toarcă pe măsură ce se apropie de debarcader. Criminaliștii, Leon și Rachel, și cei doi paramedici privesc spre stațiune cu admirație, dar, când barca se oprește, Elin simte un fior pe șira spinării.

A văzut insula în fotografii, însă acum e ceva diferit. E ceva sălbatic acolo, ceva crud care nu face compromisuri. Deși încearcă să analizeze ce a creat Will, natura e cea care domină și-i atrage privirea: crestele sumbre, hățișurile vegetației, păsările în penumbre și stânca.

Doamna cu Coasa.

Amintirile încep să-i reînvie.

O serie de imagini din presă: șalupele poliției, oameni căutând prin pădure, fața umflată a lui Larson Creacher peste tot la știri, părul lui încâlcit, cu cârlionți ca niște codițe de șoareci coborându-i pe umeri.

— Ești gata? o întreabă unul dintre paramedici, întrerupându-i șirul gândurilor.

Elin coboară din șalupă, cu geanta în mână. Clatină din cap, distrasă. Cineva se îndreaptă spre ei agitându-și mâinile. E *Farrah.*

— O cunoști? o întreabă Leon pe Elin, curios.

— E sora lui Will. Administrează stațiunea.

— N-o să fie ciudat? întreabă Rachel în timp ce se freacă la ochi.

— Nu.

Elin nu se simte jignită de francheța ei. E un atu care o face să fie bună în meseria ei. Pe lângă faptul că e mereu dispusă să forțeze limitele.

Farrah se oprește și-i îndrumă pe paramedici spre cadavru. Când ajunge pe chei, o salută pe Elin.

— N-am știut că vii.

Elin clatină din cap evitând să-i răspundă și face prezentările.

— El e detectivul Steed, iar ei sunt criminaliștii.

Farrah arată spre paramedici și stâncile din stânga.

— Le-am spus unde e, dar nu cred că mai e vreo șansă, spune cu un glas stins. Cel care acordă primul ajutor aici a știut de când a ajuns.

— Paramedicii trebuie totuși să verifice.

— Bineînțeles.

Farrah se încruntă o clipă, de parcă ar chestiona-o pe Elin. Nu e prima dată

când se întâmplă. O face să se simtă ca și cum Farrah n-o ia în serios.

— O să vă duc acolo.

— Știi cine e? o întreabă Elin, în timp ce întregul grup o urmează pe Farrah.

— Nu, nu-i angajata noastră și până acum n-a fost semnalată dispariția vreunui oaspete, dar e încă devreme. Poate că oamenii încă dorm.

— De unde a căzut mai exact?

— Din pavilionul de yoga.

Farrah arată deasupra lor, spre structura de lemn care depășește o stâncă la o înălțime amețitoare. Elin vede balustrada de sticlă, singura barieră între pavilion și hău.

— A căzut peste balustradă?

— Da.

— Cât de înaltă e? întreabă Steed.

— Cam la nivelul taliei mele.

Farrah clatină din cap.

— Tot nu înțeleg cum s-a întâmplat.

Dar Elin știe că e posibil să cazi peste o balustradă de orice înălțime. A ajuns la două cazuri de căderi peste balcon, una la un bloc de locuințe, alta la un hotel. În ambele cazuri fusese vorba despre alcool, dar nu poate să facă presupuneri. Nu încă.

Farrah aruncă o privire tăioasă către stânci.

— Michael, omul care face curățenie, a găsit-o. Spunea că a văzut o eșarfă pe partea cealaltă a barierei. Poate s-a aplecat s-o ia și și-a pierdut echilibrul.

— Poate, dar până aflăm mai multe, trebuie să luăm în considerare fiecare explicație posibilă.

Regula de aur când un deces nu poate fi explicat: consideră moarte suspectă până se dovedește contrariul.

— Unde-i Michael acum?

— La pavilionul de yoga. Ofițerul cu care am vorbit la telefon a spus că trebuie să stea acolo, să oprească pe oricine ar vrea să se apropie. Am pus un cordon din sfoară și un membru al personalului îl păzește.

— Bun.

Lui Elin îi trece un gând prin minte: dezbină și cucerește, așa că o să-i separe pe Rachel și pe Leon în așa fel încât să examineze ambele scene simultan.

— Leon, poți să urci spre pavilion cu Farrah și să începi de acolo? Eu și cu Steed o să mergem cu Rachel.

— Bineînțeles. Condu-ne.

13

Aflați în spatele lui Rachel, Elin și Steed se cațără pe stâncile de la baza crestei. O veche stâncă a căzut mai demult aici, spărgându-se în bucăți mai mari sau mai mici așezate unele peste altele.

Elin a transpirat deja și își șterge fruntea cu dosul palmei. Înconjoară stânca și-i vede pe paramedici aplecați deasupra cadavrului, vorbind cu glas scăzut.

Studiază scena: o femeie blondă, slabă, cam de 30 de ani, întinsă pe pietre. E îmbrăcată cu o rochie neagră, iar un braț îi e sucit spre spate într-un unghi nefiresc. Din cauza căzăturii, are o gaură în craniu, iar fragmente de creier și os alb se văd împrăștiate pe pietre și în băltoaca de sânge închis la culoare.

Elin înghite în sec, tulburată. Unele scene, cum este și aceasta, sunt atât de urâte încât nu poți fi niciodată destul de pregătit pentru ele. Știe că imaginea o să-i persiste mult timp în minte, chiar și după ce o să se încheie cazul.

— N-ar fi avut nicio șansă de la așa o înălțime, spune Steed, cu vocea îngroșată.

— E moartă, intervine, Jon, medicul mai în vârstă, un bărbat înalt și solid.

Apoi se uită la ceasul de la mână și continuă:

— A murit la 7:33 dimineața.

Se întoarce spre Elin, în timp ce-și scoate mănușa.

— A intrat deja în rigor mortis. Evident, contuzie masivă la cap, multiple contuzii la coloană și pelvis. Rănile de la suprafață indică o cădere de la înălțime.

Elin își înalță ușor capul, lovită brusc de o senzație de vertij când se uită la marginea neregulată a stâncii. Își închipuie cum a căzut femeia: trupul răsucindu-i-se în aer, țeasta zdrobindu-se cu zgomot pe piatră.

Privește iar victima, studiindu-i chipul: ochii închiși, cel drept acoperit de o julitură plină de sânge, iar buzele pline sunt lăsate în jos.

Studiază apoi rochia neagră și încălțămintea. Un picior e pe jumătate descălțat, astfel încât i se vede pedichiura perfectă, albastru-închis. Elin vrea să păstreze în minte această parte a ei, cea intactă.

— Are vreun act?

— Nu, și nici nu văd vreo poșetă sau un telefon. Ori nu le-a avut, ori s-au pierdut în cădere.

Jon își drege vocea.

— Cred că o să luăm șalupa înapoi și te lăsăm aici, dacă preiei tu de aici.

Vorbele lui o ajută pe Elin să se mobilizeze. Își scoate din geantă trusa, combinezonul și mănușile, apoi îi dă o pereche din fiecare și lui Steed.

— Mă pot apropia?

Rachel își pune gluga propriului combinezon. Elin încuviințează. Se apropie de victimă, în timp ce liniștea din jur e spartă doar de zgomotul produs de materialul combinezoanelor lor. Așteaptă până când Rachel fotografiază cadavrul și balta de sânge din jurul capului.

Câteva minute mai târziu, Rachel lasă deoparte aparatul foto și examinează trupul, apoi buzunarele mici ale rochiei. Sunt goale.

— Rigor mortis?

Rachel ezită o secundă.

— Nu în întregime. E aici de mai multe ore, dar nu mai mult de jumătate de zi.

Acest lucru înseamnă că Elin are un punct de pornire. Înseamnă că femeia a căzut la primele ore ale dimineții.

— Putem s-o întoarcem? Să căutăm și alte răni?

Elin caută în special semne de agresiune, răni provocate de gloanțe, tăieturi. Steed pășește cu grijă în jurul cadavrului până ajunge în fața lui Rachel.

Numără până la trei și întorc victima. Rachel îi examinează spatele și picioarele.

— Nimic. Nu văd alte răni în afara celor provocate de cădere, zgârieturi pe mâini și pe brațe. Nu sunt nici răni defensive evidente, nici vânătăi sau semne că ar fi avut încheieturile legate. Unghiile par curate.

Elin încuviințează. Din ce spune Rachel pare să fie o doar o cădere, dar nu elimină posibilitatea să fi fost împinsă. Ar fi putut fi împinsă de la spate fără să aibă urme ale agresiunii.

Când Rachel ridică aparatul foto, Elin se întoarce spre Steed.

— Hai să delimităm zona cu bandă. Să stabilim niște puncte pentru păstrarea dovezilor. Nu cred că o să vină cineva pe aici, dar ca să fim siguri. Dacă sunteți de acord, o informez pe Anna și pe urmă mă consult cu Leon.

— E perfect.

Steed face un pas în față, roșu la față. Elin îl întreabă stânjenită:

— Ești OK?

— Sunt bine.

Își drege glasul.

— Doar că… în familia mea s-a petrecut ceva asemănător… Îmi stârnește amintiri.

Elin încearcă să-l liniștească, dar își dă seama că încă e copleșit. N-ar vrea să se lase condusă de emoții, pentru că și-ar pierde concentrarea de care se agață disperată.

— Bun, spune Elin în cele din urmă, dând din cap. Ne vedem un pic mai târziu.

Își scoate combinezonul și se îndepărtează, dar după câțiva pași se oprește. O sclipire de pe stâncă o orbește. Când întoarce capul, n-o mai vede, dar reapare

când înaintează: o sclipire care tremură la fiecare clipire.

Nu dispare imediat, dar chiar și după ce a dispărut, Elin se simte tot neliniștită.

Insula o golește, simte o încremenire bizară care pare nefirească și amenințătoare.

14

Hana se trezește asudată, cu cearșafurile mototolite în jurul ei. Îi bubuie capul. Camera pare să se clatine când se ridică, iar scaunul de stuf și floarea din ghiveci par să se dilate. Se simte dezorientată, neliniștită și, pentru o clipă, revine în același moment, în zilele de panică de după moartea lui Liam. Nu suferise doar o pierdere, ci două: Liam și visul de a-și întemeia împreună o familie, frânt înainte să se împlinească. Cu câteva luni înainte de accident, făcuseră primele demersuri pentru fertilizarea in vitro.

Regretele o măcinau.

De ce n-au început tot procesul mai devreme? De ce n-au făcut nimic și doar au vorbit? Măcar ar fi rămas cu ceva de la Liam. Ceva de care să se agațe când totul în jurul ei s-a prăbușit.

O cuprinde din nou amețeala. Coboară cu greutate din pat, se duce la chiuveta din baie și-și reumple paharul. Își caută săculețul transparent în care ține medicamentele. Se gândește că începe să semene cu mama ei și ia două pastile de paracetamol. *Să fii mereu pregătită.*

Ia o gură mare de apă și înghite cu lăcomie.

Își ridică telefonul de pe noptieră și se duce la fereastră.

E un tablou perfect de vară: cerul albastru, copacii, hamacul galben întins pe terasă. Hana face o poză și se uită și printre cele făcute noaptea trecută. Prima o face să zâmbească. E o poză de grup în care toți zâmbesc, întorși cu spatele spre mare. Fotograful, Caleb, nu reușise să focalizeze cum trebuie, pentru că se mișca.

După ce au mâncat, s-au dus la plajă, cum sugerase Jo. N-au mai înotat, dar s-au bălăcit puțin și au tot sporovăit. A avut o conversație jenant de intensă cu Caleb pe pietrele de la marginea plajei, despre muncă și mediu. La un moment dat, Jo și Seth, care o luaseră puțin pe ulei, au început să se certe, dar s-au potolit repede.

Înainte să plece de pe plajă au sunat-o pe Bea, dar a intrat căsuța vocală, iar ei i-au trimis poza de grup. Hana zâmbește, imaginându-și cât de mândră va fi Bea uitându-se la poza cu ei rânjind, la fețele lor arse de soare și luminate de lună. Ce i-au spus în mesajul pe care i l-au lăsat? Nimic important, ceva sentimental. *Ne-ar plăcea să fii aici. Caleb pupă telefonul…*

Au primit și un răspuns: *Vă iubesc, dar sunt la un eveniment la muncă. Vorbim în curând.*

Hana și-o imaginează pe Bea la eveniment, foarte prinsă și amabilă, găsindu-și

cuvintele potrivite, pe un ton prietenos. Își imaginează versiunea îmbunătățită a lui Bea: inteligentă, haine scumpe, bijuterii discrete, părul blond dat de pe față. Nimic care să semene cu sora nesigură, tocilară, cu care a crescut și care ura să se aranjeze.

Continuă să se uite la poze: Caleb a mai făcut câteva de grup, dar, când ajunge la ultima imagine, simte o neliniște, ca un cuțit înfipt. Făcuse poza când ceilalți începuseră să se disperseze, plictisiți să tot zâmbească la cameră. *Nu pot s-o fac*, și-amintește ea că a spus Seth, râzând.

Hana încă zâmbește pe jumătate, dar Jo e întoarsă spre ea, fără să știe că e pozată.

Expresia de pe fața lui Jo o surprinde. E ca o mască ciudată și întunecată.

Hana nu-și poate da seama ce este. *Teamă? Ură?*

Se gândește la bilețelul care a căzut din rucsacul lui Jo. Poate că însemna mai mult decât se gândise ea. Se duce spre geanta ei și caută într-un buzunar lateral biletul pe care l-a ascuns pe șalupă. Îl ia cu grijă și îl citește încă o dată.

Hana,
Îmi pare rău. Îmi pare rău. Îmi pare rău.

Simte un gol în stomac. S-ar duce să-i bată la ușă lui Jo chiar acum și s-o întrebe ce înseamnă bilețelul acela, dar ceva din interiorul respinge ideea, imaginându-și cum totul se va transforma într-o dramă.

Fii calmă și mergi mai departe.

E tot ce trebuie să facă. Doar o săptămână vor fi împreună, apoi vor reveni la normal, vor vorbi foarte rar. Acum e adult în toată firea, poate să hotărască de câte ori să se vadă cu sora ei și ce fel de relație să aibă cu ea.

E unul dintre lucrurile bune după tot ceea ce s-a întâmplat. Hana și-a dat seama în ultimele luni, după ce toți s-au făcut nevăzuți, lăsând-o să jelească singură, că, dacă poate să meargă mai departe, să treacă peste moartea lui Liam, atunci poate să treacă peste orice.

E mai puternică decât a crezut.

15

Eaproape ora 8:00 când Elin ajunge în capătul treptelor de pe plajă. Stațiunea se trezește la viață, în restaurant e forfotă, iar un grup de înotători matinali se duce spre mare. Dar unii turiști și-au dat seama că e o problemă. Se învârt în jurul pavilionului de yoga fără să pară interesați, dar privesc insistent zona.

Dă să-și pună combinezonul alb pentru a continua cercetările, dar o observă pe Farrah venind spre ea.

— Să înțeleg că sigur e…

Elin încuviințează.

— A murit de ceva vreme, cred.

Farrah se crispează, apoi încearcă să se adune și arată spre restaurant.

— Michael, cel care a găsit-o, așteaptă acolo. Voiai să vorbești cu el…

— Așa e. Dă-mi două minute. Trebuie să…

Arată spre Leon.

— Bineînțeles. Vino când ești gata.

Își pune combinezonul, se apleacă și trece pe sub bandă. Lângă balustradă, Leon încearcă să găsească amprente.

— Totul e bine?

— Foarte bine.

Arată spre o pată de vomă.

— Foarte bine, în afară de surprizele meseriei.

— Tipul care a găsit-o?

— Da.

Elin se apleacă deasupra balustradei și se trage înapoi repede. Oricât de groaznică e stânca privită de jos, de sus e și mai rău. Își închipuie cum a căzut femeia pe stâncile ascuțite. Vede din nou trupul frânt al femeii, de data aceasta din alt unghi.

— Ce zici despre înălțimea balustradei?

Leon continuă să dea cu pământuful pe geam.

— E destul de joasă cât să fi fost un accident. Având în vedere plasarea pavilionului, eu aș fi pus una mai înaltă.

— Ai găsit ceva?

— Da. Niște amprente împrăștiate peste tot pe partea cealaltă a balustradei. Și degete, și palmă. Sunt destul de sigur, din ce a spus tipul ăla, că-s ale ei. Se pare că

sticla e curățată în fiecare seară și el vine dimineața și mai dă o dată cu cârpa. Sunt semne că a căzut în față și pe urmă s-a răsucit, ca și cum ar fi încercat să se țină, dar n-a mai putut.

Elin se apleacă spre balustradă. Praful albicios cu care a dat Leon scoate în evidență diverse urme pe sticlă: jumătate de palmă și amprente întinse, dar știe că nu dovedesc nimic. Puteau să rămână și de la o cădere accidentală, și de la una provocată.

— I-a căzut ceva pe jos?

Leon clatină din cap.

— Am căutat, dar, în afară de eșarfă, nimic, spune și arată spre pânza pusă deja într-o pungă pentru probe.

— Unde era mai exact?

— Pe iarbă, în afara balustradei, dar nu cred că are vreo importanță. Poate i-a căzut *în timpul* căderii.

Elin examinează eșarfa fără să deschidă punga. E viu colorată, un model de pictură abstractă modernă, în nuanțe de roz și verde.

— N-ai găsit nimic altceva?

— Numai asta… spune Leon și arată prin balustrada de sticlă. E o urmă în iarbă acolo, spre marginea stâncii. De parcă ar fi stat ceva greu în locul acela.

— Adică ceva mai greu decât eșarfa?

— Da, și oricum e în altă parte, puțin mai departe de unde am găsit eșarfa. Având în vedere că n-a plouat și n-a bătut vântul, înseamnă că n-a fost ceva natural. Nu pot spune cu siguranță că urma e de azi-noapte, dar, dacă e de acum câteva zile, iarba ar fi trebuit să-și revină până acum.

— În concluzie?

— Nu știu ce să zic. E o urmă mică și pătrată. Poate i-a mai scăpat ceva când a căzut. Poate a lăsat urma în cădere. Și s-a deplasat mai departe.

— O s-o aduc pe Rachel să se uite, spune Elin cu o ușoară ezitare. Bun, te las. Mă duc să vorbesc cu tipul care a găsit-o.

Elin își scoate combinezonul și observă că numărul curioșilor a crescut, dar cineva din personal încearcă să-i îndrume spre restaurant.

Merge în spatele lor, apoi se îndreaptă spre Farrah, care vorbește în șoaptă cu un bărbat.

Farrah își ridică privirea spre ea.

— Elin, el e Michael Zimmerman. I-am spus că ai vrea să-i vorbești.

Bărbatul îi zâmbește, iar Elin îi observă atunci ochii incredibili, cu pleoape grele și o nuanță de albastru-deschis precum cerul senin. Pare să aibă undeva între 65 și 70 de ani, iar judecând după ridurile adânci de pe față și barba mare, e un „un lup de mare“, cum i-ar zice Will, un surfer născut și crescut pe coastă.

Elin se așază în fața lui și își scoate carnetul uzat.

— Michael, înțeleg că nu-i ușor pentru tine, dar speram că o să ne spui ce s-a întâmplat dimineață. Unde erai înainte s-o vezi?

Bărbatul clatină din cap, ridică șapca de pe masă, dă să și-o pună pe cap, dar

renunță. Cozorocul e decolorat de soare și are urme de sare de la transpirație.

— M-am trezit pe la cinci, ca de obicei, în tura de dimineață. Verific dacă spațiile publice sunt curățate. Echipei de noapte poate să-i scape ceva sau mai apar turiști pe timpul nopții și pot lăsa mizerie…

Ridică ochii încercând să prindă privirea lui Farrah, ca să confirme natura imprevizibilă a turiștilor, dar femeia e cu ochii în telefon.

— La ce oră?

— Imediat după șase. Terminasem cu zona restaurantului și mă îndreptam spre pavilionul de yoga. În timp ce urcam treptele, am văzut ceva ca o pânză pe partea cealaltă a balustradei. Îți sărea în ochi, n-aveai cum s-o ratezi.

Michael își ia șapca în mâini și o frământă. Gestul îi e ciudat de familiar lui Elin. Poate că l-a mai întâlnit pe acest bărbat sau poate îl făcea altcineva.

— Continuă, spune ea cu blândețe.

— M-am dus s-o iau și atunci… Atunci am văzut-o, pe stânci. Mi-am dat seama că era…

Bărbatul face o pauză apoi continuă.

— Mi s-a făcut rău, probabil ați văzut, dar mi-am revenit, am sunat la 999 și pe urmă la Farrah.

— Și n-ai observat nimic în timpul turei? Nimic suspect, ieșit din comun? Nu era vreun intrus?

— În timpul turei, nu, dar…

Farrah ridică o privire tăioasă spre el, iar bărbatul se foiește pe scaun.

— Poate că n-are nimic de-a face cu situația de acum, dar săptămâna trecută s-a întâmplat ceva ciudat, în timpul nopții. M-am trezit, natura te cheamă des la vârsta mea. Când m-am întors în pat, am văzut pe cineva mergând pe lângă stâncă. Mi s-a părut neobișnuit pentru ora aia.

— Ai văzut din camera ta?

Michael încuviințează.

— Ce oră era mai exact?

— Patru, poate puțin mai târziu. Oricine o fi fost, avea o lanternă orientată spre stâncă, de parcă ar fi căutat ceva.

— Probabil un oaspete.

Tonul lui Farrah e disprețuitor, iar femeia se întoarce spre Elin.

— Unii mai fac poze noaptea la stâncă. Nu știu de ce, abia dacă poți să vezi ceva.

Michael pufnește.

— Nu m-ar surprinde la locul ăsta.

Elin simte fiori pe piele.

— Ce vrei să spui?

— Insula asta nu are o reputație prea fericită, e drept? Să nu mă înțelegeți greșit, au transformat-o, dar uneori, dimineața devreme, când nu-i nimeni, încă simți.

— Ce simți? întreabă Elin aplecându-se, neliniștită.

— Ceva… de rău augur.

Michael își înghite nodul din gât.

— Un turist a spus la fel acum câteva săptămâni.

— Serios? întreabă Elin și face eforturi să-și controleze vocea.

— Da. Artistul care a făcut lucrarea de la recepție mi-a spus că a învățat la școala de aici, cea care a ars. A zis că a venit să-și vadă lucrarea și să vadă stațiunea. I-a plăcut, dar…

Se oprește și rămâne pe gânduri.

— A spus că încă simte. Că simte răul de aici.

Farrah clatină din cap când îi aude tonul melodramatic, dar Elin nu poate trece prea ușor peste ce tocmai a auzit. Și ea simte prezența și energia locului care depășesc orice poveste. Ceva ce face parte din insulă.

— O să avem nevoie de o declarație mai târziu, dar asta-i tot pentru moment. Mulțumesc din nou.

Elin își ridică geanta și observă un bărbat venind spre ei. Se oprește și îi șoptește ceva lui Farrah la ureche, iar femeia se întoarce spre Elin.

— El e Justin Matthews, directorul responsabil cu securitatea. A găsit camerele video îndreptate spre pavilion. Nu eram sigură dacă e vreuna, dar se pare că este.

Elin răsuflă ușurată.

— Putem să ne uităm acum?

— Bineînțeles.

Abia apucase să înainteze câțiva pași și aude pe cineva în spate, călcând pe pietriș. O prinde de braț, iar Elin se întoarce mult prea aproape de Michael, care o strânge de mână și mai tare.

— Ce am spus mai devreme… Vorbeam serios, șoptește bărbatul. Avea dreptate tipul ăla. E ceva putred aici. Trebuie să ai grijă.

16

Hana a apucat să-și facă un duș și să se îmbrace și să-și prindă apoi părul într-o coadă. O coadă destul de nereușită, pentru că părul ei e destul de scurt. *O codiță scurtă*, îi spunea Liam în timp ce se juca cu ea. *E o tentativă, Han, dar una care trebuie să-și găsească rostul.*

O leagă din nou, își pune sandalele și iese pe hol. Dinspre living vine o aromă intensă și amăruie de cafea. *Jo*. Ea se trezește cu noaptea-n cap. Sigur e ea acolo și face cafeaua. *Poartă-te normal*, își spune plantându-și un zâmbet pe chip. *Nu reacționa*.

Dar – surpriză! – nu-i Jo, ci Maya, pe un scaun din răchită în lumina soarelui, cu buclele prinse cu o eșarfă verde.

Își ridică privirea și zâmbește.

— Nu mai e cafea…

— E OK, îmi fac.

Hana privește spre cartea pe care Maya o ține în poală.

— Ce faci?

— Desenez.

Maya face un gest spre ceea ce s-a dovedit în final că este un caiet, și nu o carte, așa cum crezuse Hana.

— Nu puteam să dorm. Așa pățesc când mă amețesc de la băutură. Mă trezesc noaptea și nu mai reușesc să adorm.

— Știu ce spui, nici eu n-am dormit bine. Cred că am exagerat pe plajă.

Face o pauză.

— Ai auzit cearta dintre Jo și Seth?

— Puțin. L-a sunat cineva, nu? O prietenă.

Maya clatină din cap.

— Nu știu de ce mai e surprinsă Jo. Seth mereu a fost așa. Are multe „prietene", spune mimând semnul ghilimelelor cu degetele.

Hana se gândește la semnificația vorbelor Mayei.

— Ai spus că a fost mereu așa. Îl cunoșteai pe Seth înaintea lui Jo?

Maya ezită, se înroșește și spune cu o voce joasă:

— Păi, n-aș zice că-l cunoșteam. Am făcut cățărări cu el de câteva ori. Era prietenul unui prieten. Așa l-a cunoscut Jo, prin mine. Am ieșit într-o seară toți în oraș.

— N-ai spus asta niciodată.

Nu doar despre cum l-a cunoscut Jo pe Seth, dar nici că au ieșit în oraș fără ea. Și o doare.

— Nu mi s-a părut important. Și nici pentru Jo n-a fost chiar povestea romantică pe care și-o doresc fanii ei. Doi oameni amețiți de băutură care se combină într-un bar.

— Cum ți se părea? Înainte de Jo, adică?

— Mi se părea puțin cam idiot. Tot numai zâmbete, șarm, dar când întorceai spatele… superficial e cuvântul.

Maya ridică din umeri, aruncă o privire spre hol și își coboară iar vocea.

— Existau zvonuri și că e agresiv înainte de competițiile de cățărări. Încerca să-și sperie rivalii, continuă în timp ce se trage de lobul urechii.

— Ce e? întreabă și Hana în șoaptă, în timp ce se uită spre hol, de parcă s-ar aștepta ca Jo să iasă valvârtej din cameră.

— Cred că… Agresiunea asta și-o varsă pe Jo. Azi-noapte o tot sâcâia să nu mai bea atâta.

— Poate e doar îngrijorat. Jo era destul de beată…

Maya capătă un aer sumbru, iar Hana schimbă subiectul. Face un gest din cap spre caiet în timp ce așteaptă să se prepare cafeaua.

— Nu știam că încă mai desenezi.

Maya se pricepuse mereu la chestiuni legate de artă. Începuse după incendiu: imagini detaliate, ca dintr-un vis.

— Puțin, uneori. Faima și banii clar m-au ocolit, spune ridicând privirea. E amuzant, nu? Când ești tânăr, ești convins că o să reușești, că ai tot timpul din lume. Chiar am crezut că după facultate o să ajung undeva sus. Succes, recunoaștere, că totul o să se potrivească într-un fel magic.

— Încă se mai poate. Ai numai 28 de ani.

Maya râde.

— Visuri. Ai nevoie de timp, Han. De concentrare. De suficienți bani. Adevărul e că sunt bună, dar n-o să fiu niciodată extraordinară.

Luată prin surprindere, Hana își face de lucru cu ceașca, apoi o pune sub robinetul mașinii de cafea. Se uită spre Maya, o analizează și pentru prima oară observă cât de slabă e: lumina aspră a dimineții îi conturează obrajii scobiți. Arsura e vizibilă: piele topită, încrețită, o linie care urcă pe gambă. Și Jo are o cicatrice zdrențuită, ca o sferă, pe brață. A lui Bea, o pată pe piciorul drept, ușor umflată, e abia vizibilă.

Amintiri permanente ale focului care i-a schimbat Sofiei viața pentru totdeauna. Hana a fost singura care a scăpat neatinsă. Când erau mai mici, se simțea vinovată, dar, privind-o pe Maya acum, se întreabă dacă nu cumva au dat prea multă atenție cicatricilor exterioare ignorându-le pe cele din interior. La vremea aceea, crezuseră toți că Maya reușise să treacă peste. *Copiii se adaptează ușor*, spusese mama ei, dar poate că tot ce reprimase abia acum reușea să iasă la suprafață.

— Dar destul despre mine. N-am terminat conversația ieri. Cum te descurci?

Atenția pe care Maya i-o dă o înduioșează. De mult timp n-a mai întrebat-o

cineva cu sinceritate cum se descurcă. Ridică din umeri.

— Zile rele și zile mai puțin rele. Cred… face o pauză, gândindu-se cum să formuleze. Cred că nu ajută deloc faptul că nu știu *cum* s-a întâmplat, că n-am toate datele. Dacă aș ști, mi-ar fi mai ușor să înțeleg.

Deocamdată are numai imaginile sinistre pe care le proiectează mintea ei. Pur și simplu faptele: într-o dimineață însorită de aprilie, Liam s-a dus singur la parcul pentru biciclete Haldon Forest. Era pe traseul cel mai greu, a încercat să treacă de un obstacol căruia i se zicea Cădere Liberă, o structură de lemn cu un punct de pivotare deasupra pământului. Ancheta a stabilit că nu reușise să treacă prin punctul de pivotare, a fost aruncat în aer și a căzut în cap. Și-a rupt gâtul și și-a fracturat vertebra C6.

Moarte instantanee.

— Neața.

Hana se întoarce, trezită parcă la realitate. Cu părul ciufulit, de zici că parcă ar fi fost curentat, Seth stă în ușă într-o pereche de boxeri cu palmieri mici.

— Jo nu s-a întors?

— Cum adică? întreabă Hana.

— S-a dus să alerge, dar nu mi-a dat mesaj ca să mă anunțe. De obicei îmi dă.

— La alergat pe căldura asta?

— Așa face după petreceri. În mod normal, ar pune imagini cu „Jo mahmura", plângându-se la fiecare kilometru în story-urile de pe Instagram.

Se uită la telefon.

— Azi n-a pus niciuna. Poate că se resimte după atâta băutură…

— Înseamnă că a plecat devreme tare, murmură Maya. Sunt trează de la șase.

— Probabil, zice el și ridică din umeri. Dar am crezut că o să se întoarcă până acum. Avem de luat micul-dejun.

Maya se ridică.

— Trebuie să fac un duș, dar o să fiu gata într-un sfert de oră. Vreți să mergem împreună?

Seth încuviințează.

— O să bat și în ușa lui Caleb și pe urmă-i trimit mesaj lui Jo, să o anunț că am plecat.

Ies toți, mai puțin Hana, care rămâne în urmă să-și bea cafeaua. Se pregătește să iasă și ea, dar observă caietul Mayei pe scaun. Curiozitatea îi învinge discreția. Pune ceașca pe masă și deschide caietul, trăgând cu coada ochiului spre hol. Sunt schițe cu stânca, desenată din ce în ce mai mică. O Matrioșka cu desene.

Răsfoiește caietul, dar restul paginilor sunt goale. Când tocmai îl închidea, vede o schiță pe la finalul caietului. *Un potret al lui Jo*. Hana se înfioară. Deși a desenat-o corect, nasul ușor coroiat, gura plină, gropița din bărbie, *modul* în care e realizat portretul este ciudat. Fiecare linie e atât de apăsată, încât creionul aproape că a străpuns foaia.

Efectul e curios: de parcă a surprins-o pe Jo, dar în același timp încearcă s-o domine cu ajutorul creionului, de parcă ar fi vrut să-i supună imaginea pe măsură ce a trasat fiecare linie și fiecare contur.

17

–Scuze, nu știam că Michael o să fie atât de pornit, spune Farrah în timp ce-l urmează pe Justin pe aleea principală.

— Se întâmplă. Oamenii au des nevoia să se descarce după așa ceva. E un mod de a te adapta.

Elin își păstrează tonul relaxat, dar își amintește vorbele bărbatului și e încă înfiorată.

— Ce crezi despre ce a spus, că umbla cineva noaptea pe acolo?

Farrah clatină din cap.

— N-are niciun sens. Nu poți să urci acolo, nu se mai poate…

Se întrerupe când Justin se oprește la intrarea vilei principale, iar ușile de sticlă glisează automat.

Înăuntru e o altă lume. Frumosul spațiu al recepției e larg și deschis, cu podele de lemn de culoare deschisă. Tavanul și un perete sunt din sticlă, astfel încât camera e inundată de lumină.

Pereții albi pe dreapta sunt scoși în evidență de panouri calcaroase înalte până în tavan, roz-prăfuit, așa cum sunt în afara vilei. Panourile împart spațiul în două zone: una în care se poate sta, cu tavanul din sticlă, în fața unui perete tot din sticlă cu vedere spre stâncă și recepția pe partea cealaltă. Iar pe peretele din spate, un șir de cactuși înalți.

Ochii lui Elin se opresc asupra pânzei pictate și atârnate pe peretele din spatele recepției. E o pictură abstractă, cu linii ca niște vârtejuri colorate, care se împletesc cu semne mici, aproape primitive. Abia când se apropie își dă seama că nu sunt niște semne. Simte cum îi crește pulsul. Nu sunt deloc forme abstracte, ci mai multe Doamne cu Coasa.

Versiuni mici ale stâncii pe toată pânza. Elin e neliniștită când vede și altele, tot mai multe, unele camuflate, care se confundă cu fundalul. Farrah îi urmărește privirea.

— E frumos, așa-i? Un artist britanic contemporan care a făcut școala aici. E specială, atârnată așa aici, nu-i așa?

Se uită prin peretele de sticlă.

— Chiar sub stâncă.

Abia atunci Elin vede cu adevărat masa de piatră, amenințătoare, prin tavanul și peretele din sticlă. Înțepenește. Din unghiul acesta, dimensiunile ei o copleșesc. Încă un metru și ar fi în interior.

— Elin? Ești bine? Justin e pregătit.

— Sunt bine.

Zâmbește forțat și înaintează pe un hol mai mic. Justin îi îndrumă spre camera din capăt.

— E gata.

Elin privește rapid în jur. Peretele din față e acoperit cu mai multe ecrane care arată imagini din toată stațiunea, din diverse locuri. Încăperea o întâmpină cu o aromă familiară de birou de lucru: cafea și plasticul încins al calculatoarelor.

Într-o secundă, Justin micșorează imaginea de pe un ecran și o mărește pe alta.

— Camera e plasată la intrarea în vilă și e orientată spre pavilion. Se mișcă de la stânga la dreapta.

Justin tastează cu viteză.

— Aici e live.

Elin vede imediat pavilionul și pe Leon în genunchi, examinând ceva.

Justin rămâne cu degetele în aer, așteptând.

— La ce moment să mă întorc?

— Hai să încercăm de la ora 23:00, aseară.

Începe să caute. Imaginea e destul de clară, datorită luminilor de afară, dar tot e granulată, fiind de noapte.

— Oprește-mă dacă vezi ceva.

Imaginile se succedă pe ecran cu viteză. Toate la fel, cu aceeași granulație. 23:00, 00:00, 00:30, 1:00…

— Stai… am văzut pe cineva. Acolo… arată Elin cu degetul.

Justin derulează înapoi și lasă imaginea să curgă natural. Vede în partea din stânga jos a ecranului o femeie care trece clătinându-se prin fața camerei, cu ceva în mână. Deși lumina slabă o împiedică să fie sigură, Elin e convinsă că e femeia moartă, pentru că are aceleași haine și părul la fel de lung.

Se oprește în centrul pavilionului de yoga și se îndreaptă spre parapet. Lasă eșarfa pe balustradă, dar bucata de pânză alunecă și cade pe partea cealaltă.

Câteva secunde mai târziu, camera alunecă spre dreapta, iar femeia nu se mai vede. Elin se apleacă în față, nemulțumită, pentru că imaginea tremură ușor. Apoi revine încet la poziția inițială. Femeia reapare în cadru și se apleacă peste balustradă, ca și cum ar încerca să recupereze eșarfa. Un picior îi alunecă în spate și e și mai mult aplecată în față. E o mișcare suficientă pentru a-i cauza căderea. Greutatea corpului și elanul o fac să cadă cu capul înainte pe partea cealaltă a balustradei. Practic e în picioare, cu fața și tot corpul lipit de geamul de sticlă al balustradei. Încă se ține cu mâinile.

E un moment scurt când Elin crede că femeia încă mai e în stare să se redreseze, dar acest lucru nu se întâmplă. Într-o clipă, mâna dreaptă slăbește strânsoarea și stânga se transformă într-un punct de pivotare ciudat, răsucindu-și încheietura când corpul începe să se balanseze. Își trage picioarele sub ea, inversând complet poziția.

Elin privește cu sufletul la gură. E evident că femeia n-o să reușească să se țină prea mult. Timpul pare să se scurgă cu încetinitorul. Elin nu o cunoaște, dar

simte că o cunoaște de o veșnicie. Îi pătrunde în minte, își imaginează panica, disperarea care crește, în timp ce mâna transpirată îi alunecă și nu se mai poate ține.

Greutatea e prea mare. Cade.

Toată lumea tace. Privesc în gol, acolo unde fusese femeia. De parcă s-ar fi deschis un abis, iar cuvintele ar fi incapabile să-l umple.

18

Nu adie niciun pic vântul, în dimineața aceasta, ci doar parfumul tare al florilor plutește în aer. Își fac drum încet pe cărarea de piatră ondulată spre vila principală, lăsându-se mângâiați de razele subțiri care-și fac loc printre crengile lungi ale pinilor.

Buna dispoziție de azi-noapte s-a disipat. Se simte doar o stânjeneală accentuată de lipsa de energie și lipsa lui Jo, liantul dintre ei. Abia în absența ei, Hana își dă seama cât de mult umple Jo golurile dintre ei.

Seth a luat-o înainte și vorbește mult, sărind de la un subiect la altul. *Epicentre digitale. O excursie la San Francisco. Arme biologice*. Vorbește repede sperând să le insufle puțină energie, dar nu reușește. Cad iar într-o tăcere în care fiecare aude ce vrea: cântecul unei păsări, vocile dintr-o altă vilă, zgomotul pe care îl fac șlapii Mayei când merge.

Maya o ia pe Hana de braț și o surprinde răceala pielii ei.

— Seth nu se simte bine fără Jo, așa-i? șoptește. Nu prea îl vezi așa.

Hana încuviințează. Și ea a rămas surprinsă. Mereu a crezut că Seth este cel care o impulsiona pe Jo, dar poate era invers. Fără ea, pare în derivă.

Maya se întoarce spre Seth.

— Nicio veste de la Jo?

— Stai să…

Seth se caută prin buzunare.

— Rahat, mi-am lăsat telefonul în vilă.

Se opresc toți.

— Te așteptăm.

Caleb ridică din umeri, în timp ce Seth face cale-ntoarsă.

— Nu-i nicio grabă, spune Maya. Oricum trebuie să trimit niște e-mailuri.

Începe să tasteze un mesaj pe telefon, dar Hana îi observă tensiunea și tremurul ușor în timp ce tastează.

— Ce e? o întreabă Hana apropiindu-se de ea.

Maya ridică din umeri.

— Nimic deosebit. Probleme de job. Dacă nu găsesc ceva în curând, o să trebuiască să mă mut într-un apartament și mai mic.

— Ce s-a întâmplat cu jobul recomandat de Jo?

Maya se crispează.

— A fost temporar. M-au dat afară cu câteva luni în urmă. N-am mai găsit

nimic de atunci.

Hana nu poate să înțeleagă problemele Mayei legate de job. E atât de puternică în alte aspecte ale vieții, la cățărări, e fermă în privința principiilor pe care le are, dar în carieră îi lipsește motivația. Diploma ei în Arte n-a ajutat-o vreodată la ceva și, deși a avut mai multe slujbe, niciuna n-a fost pe sufletul ei: a lucrat într-o galerie, ca bibliotecară, asistentă personală de la distanță.

Maya o privește.

— Han, du-te tu și ocupă o masă. Îl așteptăm aici pe Seth, să nu creadă că l-am abandonat.

— Bine, îi răspunde, înțelegând mesajul. Ne vedem acolo.

Hana se îndepărtează încet pe cărarea care urcă. Deși e greu să urci pe arșiță, răsuflă totuși ușurată, ca și cum i s-ar fi luat o greutate de pe piept. E oribil să gândească astfel despre propria familie, dar singură simte că poate să respire mai bine.

Ajunsă în capăt, vede mai multe persoane adunate în jurul pavilionului de yoga. Se apropie, se pierde printre ele și își înalță capul pentru a vedea ce vede toată lumea.

Înregistrează tot din priviri: banda alb-albastră întinsă în jur ca un șarpe răsucit, angajați LUMEN care stau în fața ei, serioși, dar ceea ce-i atrage atenția cu adevărat e culoarea.

Singura culoare în contrast cu podeaua cenușie a pavilionului.

E un moment ciudat, când nu-și poate lua ochii de la punga șifonată și bucata de pânză pe care o păstrează. Simte cum se înfierbântă, nu doar din cauza soarelui, ci și pentru că brusc își dă seama. E eșarfa purtată de Jo cu o seară înainte, cea adusă de mama lor din vacanța în Liguria. Culori îndrăznețe cu niște pete ca de vopsea.

Dar de ce ar fi aici?

Lângă locul unde e punga cu eșarfa vede un bărbat îmbrăcat în combinezon alb.

Atunci se leagă toate. Bărbatul și banda alb-albastră și eșarfa din pungă. I se face rău, capul devine din ce în ce mai greu, de parcă insula s-ar fi transformat în barcă și pământul de sub ea s-ar fi mișcat.

Hana trage încă o dată aer în piept, simte cum se clatină și chiar întinde brațele ca să se prindă de ceva. Pare că bărbatul îi spune ceva, dar nu-l aude. Aude numai pescărușii deasupra și sângele care-i zvâcnește în urechi.

Hana țâșnește spre pavilion.

Face doi pași și alunecă. Sandalele ei cu barete, alese pentru că păreau tinerești și la modă, au talpa plată, iar stratul fin de nisip devine alunecos. Poziția în care ajunge e caraghioasă, cu piciorul stâng într-o parte.

Se redresează și începe să-și facă loc prin mulțime. Cineva de la pază întinde un braț ca s-o oprească, dar Hana se aruncă înainte cu toată forța și brațul lui cedează.

Dă buzna în pavilion. Mai mult, aleargă spre bărbatul în combinezon alb de lângă balustradă. El se întoarce surprins, ridică o mână și zice ceva, dar parcă

vorbește cu încetinitorul.

— Nu, spune bărbatul, iar Hana aude totul ca o reverberație, intens, ca și cum s-ar afla sub apă.

Abia când vede săgețile desenate pe sticla balustradei înțelege.

Apropiindu-se de balustradă, se apleacă lipită de geam și privește în jos. Își mută privirea de la un bărbat și o femeie îmbrăcați în combinezoane albe, la cadavrul de pe jos.

Rochie neagră, păr blond răvășit.

Hanei i se taie răsuflarea. Lovește și țipă ca un copil în mintea ei, urlă din adâncul plămânilor, un urlet care-i arde gâtlejul.

Când reușește să-și recupereze suflarea, suspină.

E moartă. Sora ei e moartă.

19

Elin e cea care sparge tăcerea:

— O să am nevoie de o copie a înregistrării.

Nu doar pentru dosar, se gândește, dar și ca să examineze mai atent momentul căderii. Ceva din ce a văzut nu-i dă pace, dar nu-și dă seama ce. Poate…

N-apucă să-și termine gândul. Se aude un zgomot.

Ușa se deschide și intră un paznic vizibil tulburat.

— Farrah, scuze că deranjez, dar e o femeie afară, la pavilionul de yoga. Urlă, spune bărbatul, tulburat.

Bruneta care stă pe jos lângă Leon și-a pus brațele în jurul corpului și stă cu genunchii lipiți de bărbie. Părul ciufulit îi cade peste față, ascunzându-i orice trăsătură.

Elin simte ceva oribil când își pune din nou protecția pentru încălțăminte și se strecoară pe sub banda poliției. De aproape vede că genunchii femeii sunt zgâriați, iar sângele s-a amestecat cu fire de nisip. Femeia are în mână punga cu dovezi și se încordează atât de tare încât nu-și dă seama că o mototolește cu tot cu eșarfă. Îi amintește lui Elin de un copil care refuză să lase din mâini păturica preferată. Leon, ghemuit lângă ea, îi vorbește pe un ton calm și încearcă probabil s-o convingă să elibereze punga, dar femeia nu-i răspunde. Femeia își ridică privirea, iar fața i se dezvăluie și privirea pe care i-o aruncă lui Elin e goală.

Leon o privește pe Elin cu disperare.

— Îmi pare rău, n-am putut s-o opresc. A trecut în fugă pe lângă unul dintre angajații LUMEN și pe sub bandă.

— E OK. Preiau eu de aici.

Elin se așază în genunchi lângă femeie.

— Bună, spune, în șoaptă. Sunt detectiv sergent Warner. Știi ce e în pungă sau cui îi aparține?

Femeia își ridică încet privirea.

— E o eșarfă. E a surorii mele.

Vorbește atât de încet, încât Elin face eforturi ca s-o audă.

— Mama i-a adus-o din Italia, continuă cu vocea frântă. M-am uitat acolo jos. E sora mea.

Elin încuviințează și simte un fir de sudoare pe ceafă.

— Ridică-te, să putem vorbi. Dar, înainte, îmi dai te rog punga? E important să păstrăm intact conținutul, să înțelegem ce s-a întâmplat.

Femeia încuviințează în tăcere și-i dă punga lui Elin, care i-o înmânează mai departe lui Leon. Elin o ajută să se ridice și se îndreaptă încet, împreună, spre pavilion. Când tocmai treceau pe sub bandă pe alee, se aude o voce puternică.

— Hana? Ce se întâmplă?

Elin își ridică privirea. O femeie blondă, înaltă, se îndreaptă spre ele cu telefonul în mână. E îmbrăcată în echipament sportiv. Poartă o pereche de pantaloni scurți albaștri și o vestă neagră. Bandana pe care o are pe frunte este îmbibată cu sudoare.

— Han? repetă vocea. Ce s-a întâmplat?

Face câțiva pași spre pavilion, dar observă banda.

— Mă tem că s-a petrecut un accident, răspunde Elin. Cineva a căzut din pavilion. Hana crede că e sora ei.

— Ea e, știu că e ea.

Hana se uită înapoi spre balustradă.

— Jo, e Bea.

— Bea?

Jo bate nervoasă din picior.

— E imposibil.

Cu voce mai ridică, dar tremurândă, Hana insistă:

— E Bea.

Jo o mângâie pe Hana pe braț.

— Dar Bea e în America. Doar știi asta.

Se întoarce spre Elin și îi spune aproape în șoaptă.

— Îmi pare rău, sora mea a trecut prin multe în ultima vreme. Probabil e în șoc, tulburată de ce a văzut…

— *Știu* că-i ea, intervine Hana tremurând în timp ce arată punga pe care o are Leon. E eșarfa ei, la fel ca a ta, cele pe care vi le-a cumpărat mama. Am văzut-o pe stânci. E Bea. E moartă.

Hana începe să plângă ușor. Elin o privește pe Jo, așteptându-i reacția, dar pare că nici măcar n-a auzit-o pe Hana.

— Hai să-l întrebăm pe Caleb, spune Jo și apoi se întoarce spre Elin. E iubitul lui Bea. Probabil au vorbit dimineață. Hei, Caleb! strigă.

Elin urmărește micul grup aflat în afara pavilionului: o brunetă minionă încadrată de doi bărbați. Cel înalt are pielea mai închisă la culoare și barbă deasă, iar cel scund poartă șapcă. Sunt neliniștiți când văd banda, pe Leon și echipamentul lui.

— Ce se întâmplă?

Femeia se oprește lângă ei. E micuță, subțirică și foarte în formă.

Vreo cățărătoare, își spune Elin, văzându-i palmele pline de bătături și pantalonii scurți largi.

— A căzut cineva. Un accident oribil.

Jo face o pauză, încercând să le vorbească cu o seriozitate leneșă, care cumva să le sugereze cu totul altceva, o chestiune ridicolă, deși circumstanțele sunt foarte grave.

— Hana crede că e Bea.

Se întoarce spre Elin și i-l prezintă pe Caleb.

— El e Caleb, iubitul lui Bea. Ai vorbit cu Bea azi, așa-i?

Caleb pare să ezite ușor.

— De fapt, nu, n-am vorbit, spune încet. Dar mi-a trimis un mesaj azi-noapte, când ne întorceam de pe plajă.

Își scoate telefonul din buzunar și atinge ecranul.

— Zicea că a luat cina și că se întoarce la hotel. Așa că-i bine, Han. Oricine o fi căzut, nu-i Bea, spune pe un ton scăzut.

După un moment, continuă.

— Uite, o sun. Și ne lămurim.

Atinge ecranul, pune telefonul la ureche și aude tonul de apel. Se simte tensiunea care persistă între ei. După câteva secunde, se aude un bâzâit zgomotos.

— A intrat mesageria.

— Caleb, e diferența de fus orar, frate, îi spune bărbatul mai înalt, stânjenit. Doarme.

— Dacă doarme, atunci Della, asistenta ei, e trează. E în Marea Britanie.

Caleb face câțiva pași agitat și tastează numărul. Elin îl aude cum vorbește încet, rar, ca să fie sigur că se face înțeles. Nu știe dacă e felul lui natural de a vorbi sau pur și simplu încearcă să mai amâne momentul. Când revine câteva momente mai târziu, cu telefonul încă în mână, Elin îi observă privirea alunecându-i spre balustradă.

— Bea…

Face o pauză, încercând să-și revină.

— Bea nu s-a mai dus în America. A anulat ieri călătoria.

Vorbele lui au efectul unui cutremur. Pe chipurile lor nu se mai citește neîncrederea, ci groaza. Jo clatină din cap.

— Mă duc să văd.

Se îndreaptă rapid spre pavilion și trece pe sub banda poliției.

— Nu, se aude Elin, dar Jo e prea rapidă.

Din câțiva pași, ajunge la balustrada de sticlă. Albă la față, se întoarce spre ei câteva secunde mai târziu.

— Ai dreptate, Han. E…

Face o pauză cu ochii în lacrimi.

— E Bea.

20

Elin a decis să stea de vorbă cu ei la o masă din colț pe terasa restaurantului, lângă o piscină aproape goală. Vede prin apa calmă podeaua de sticlă și stâncile ascuțite de sub ea și simte un nod în stomac: *n-ar avea niciodată încredere în sticla aceea.*

Când toți s-au așezat, își scoate carnetul din geantă. Un membru al personalului pune o carafă cu apă și niște pahare alături, iar Jo ia unul.

— Han, bea niște apă.

Împinge paharul, dar Hana nu-i răspunde. Se joacă cu un șervețel mototolit în mână, rupând mecanic bucățele din el pe care le aruncă pe masă. Elin își drege glasul.

— Mulțumesc că v-ați făcut timp să vorbiți cu mine. Știu că e greu într-un astfel de moment, dar e important să înțeleg mai multe despre Bea. În primul rând, aș vrea să știu de ce nu credeați că poate fi aici.

— Da, sigur, spune Caleb, privind-o cu ochii umflați de plâns. Bea trebuia să lucreze săptămâna asta în America. E avocat în Londra, dar firma ei are un birou în New York.

Elin dă din cap, puțin derutată de modul precis în care își alege cuvintele, în contrast cumva cu emoția de pe chip.

— Plănuise inițial să vină și ea?

— Da.

Jo își învârte mecanic telefonul pe masă.

— Vacanța asta trebuia să fie o reuniune de familie, împreună cu partenerul de viață al fiecăreia. Nu ne-am mai văzut de ceva vreme.

— Și cine a avut ideea vacanței?

— Eu, spune Jo. Adică eu am pregătit-o după ce altcineva mi-a sugerat-o și mi s-a părut o idee bună. Sunt influencer, așa că am intrat în contact cu echipa de marketing a LUMEN și m-au întrebat dacă mi-ar plăcea să vin în acest refugiu. Și i-am invitat și pe ceilalți.

— Când a anulat Bea?

Jo se gândește câteva momente.

— Acum câteva săptămâni a spus că trebuie să plece într-o călătorie de afaceri, dar că poate să vină Caleb și așa să-l cunoaștem mai bine.

— Și Bea n-a dat niciun semn că s-ar fi răzgândit? Poate v-a scăpat vreun mesaj?

— Nu. Ba chiar mi-a spus că avionul a aterizat la timp în SUA, răspunde Caleb. Am comunicat prin mesaje de când e acolo.

Face o pauză și se corectează.

— De când *credeam* că e acolo. Mi-a scris și azi-noapte, așa cum am mai zis. Am fost la plajă, i-am trimis o fotografie de grup. N-a sunat, dar mi-a trimis un mesaj.

Tastează concentrat în telefon, apoi îl îndreaptă spre Elin.

— Uite. La ora…

Verifică pe ecran.

— 23:03… Când ne-am întors la vilă.

Întinde din nou telefonul, iar Elin încuviințează.

— N-a mai ieșit nimeni din vilă?

— Nu.

Toți încuviințează. Elin se întoarce spre Caleb.

— Și când ai vorbit ultima oară cu Bea?

Caleb întârzie două secunde să răspundă.

— Joi, când a plecat, spune cu lentoare. Așa se întâmplă când pleacă în interes de afaceri. Nu simțim nevoia să ținem legătura în permanență, mai ales dacă e o călătorie scurtă.

Elin dă din cap și se simte tot mai neliniștită. Căderea lui Bea a fost un accident, înregistrarea video e clară, dar o intrigă faptul că nici măcar nu *trebuia* să fie pe insulă.

De ce să vină aici fără să anunțe? În ce scop? Există o singură explicație la care se poate gândi, dar pare să nu stea în picioare. Administratorii refugiului n-ar fi trebuit să știe de prezența ei? Elin se hotărăște să spună totuși la ce s-a gândit, măcar ca să le vadă reacția.

— E posibil să fi fost un fel de surpriză?

— Nu, spune Hana imediat și e prima dată când spune ceva de când s-au așezat. Nu-i stilul lui Bea. Ea planifică totul.

— Așa e, spune Caleb. Și de ce să-și bată capul?

Se lasă o tăcere grea și Elin observă roșeața de pe gâtul lui Jo.

— Eu cred că e posibil să fi încercat să ne facă o surpriză, spune Jo cu voce joasă. Un gest, poate.

— Un gest? Nu înțeleg… spune Caleb, întorcându-se spre ea ca s-o privească în ochi.

Se lasă o tăcere apăsătoare pe care Elin nu încearcă s-o spargă, simte că e mai mult decât o simplă tăcere.

— Când mi-a spus prima oară că nu vine… începe Jo, cu vocea încordată. Am avut o discuție mai aprinsă. Mi-a luat foarte mult timp ca să pregătesc excursia. Nu mi-a fost deloc ușor și ea brusc se răzgândește. M-am supărat tare, parcă nu-i păsa deloc de eforturile pe care le făcusem…

Seth o mângâie pe braț.

— Jo, nu-i momentul…

— Nu, chiar așa am simțit. Iar când am vorbit cu ea, i-am spus niște chestii

mai neplăcute.

— Cum ar fi? întreabă Han pe o voce înaltă, necontrolată.

— I-am spus să-și pună prioritățile în ordine. Să pună familia pe primul loc, spune cu o ușoară ezitare în glas. Nu te uita așa la mine, Han. E adevărat. Nu ne pune pe primul loc pe niciuna dintre noi și nici pe mama și tata. Câte întruniri de familie a anulat? Adu-ți aminte de ziua de naștere a tatei de anul trecut…

Elin o întrerupe, simțind că emoțiile cresc tot mai mult.

— Crezi cumva că a venit ca să vă împăcați?

Jo încuviințează scurt. Elin ar vrea să continue cu întrebările, dar se oprește, pentru că o vede pe Farrah venind spre ei. Când ajunge în dreptul ei, se apleacă și-i șoptește în ureche.

— Scuze, dar cred că știm cum a ajuns Bea Leger pe insulă.

21

Elin se scuză și o însoțește pe Farrah spre un angajat al stațiunii, care așteaptă la o masă, nu departe.

— El e Tom, unul dintre instructorii nautici.

Farrah îl încurajează cu un zâmbet, iar bărbatul o salută stânjenit, trecându-și o mână prin părul brunet.

— Scuze, aș fi venit mai devreme, dar azi nu sunt în tura de dimineață, așa că am dormit mai mult.

Pare că s-a îmbrăcat în grabă. S-a încheiat greșit la cămașă, iar pantalonii scurți kaki n-au curea și atârnă.

— Nicio problemă. Poți să-mi spui ce știi?

Tom își ridică ochelarii de soare pe creștetul capului și încuviințează. Elin apreciază că ar avea undeva în jur de 35 de ani, având în vedere ridurile din jurul ochilor.

— Am cunoscut-o pe Bea la facultate, pe holurile comune. Mi-a spus cu câteva luni în urmă că vine. A fost o coincidență plăcută. Abia așteptam să vorbim.

— Și știai că anulase?

— Da. M-a sunat acum câteva săptămâni și mi-a explicat că e nevoită să renunțe la călătorie din cauza unor treburi la serviciu. Nu m-am mai gândit la ea până ieri-dimineață, când mi-a dat un mesaj spunându-mi că s-a răzgândit. M-a întrebat dacă pot s-o ajut, că vrea să apară pe neașteptate, să le facă o surpriză celor din familie.

I-a trimis ieri un mesaj. Era oare o decizie de ultim moment sau poate doar nu i-a menționat nimic lui Tom până când se îndrepta deja spre insulă?

— Cu ce te-a rugat s-o ajuți?

— S-o aștept și s-o strecor în stațiune, spune cu ezitare în glas, aruncând o privire scurtă spre Farrah. Știu că a fost o greșeală, dar avea de gând să se înregistreze la recepție imediat și, pentru că era inclusă în rezervarea inițială, știam că e loc…

— La ce oră ai luat-o? Dimineață? Mai târziu?

Tom se încruntă ușor.

— Seara, pe la 20:00. Am tras la un debarcader mai mic, să nu ne vadă nimeni, apoi ne-am dus în sala de ședințe din vila principală.

— A spus de ce nu vrea să-și vadă familia imediat?

— A spus că a făcut un drum lung și voia să bea ceva, să se relaxeze și să vorbim.

— Cât a băut?

— Nu mult. Două sau trei pahare. Nu cred că și-a dat seama cât de târziu se făcuse.

Tom privește spre mare, observând un grup de surferi.

— Dar nu era beată, dacă asta vrei să știi.

— Și nu ți s-a părut nimic ciudat în comportamentul ei?

Tom ridică din umeri.

— Mi-e greu să judec. Nu ne cunoaștem așa de bine. Adică nu ne mai cunoșteam. Facultatea a fost demult. Am ținut legătura ocazional, prin paginile de socializare.

Elin clatină din cap.

— Cam pe la ce oră ați terminat de băut?

— Cam pe la 23:30. A spus că vrea să meargă la vilă, să le facă o surpriză. Am îndrumat-o și apoi am plecat.

23:30.

Pe cameră apare în dreptul balustradei la ora 1:00. Ce a făcut după ce s-a despărțit de Tom? Din ce spun surorile ei, n-a ajuns niciodată la vilă.

— Și-a luat bagajele?

— Presupun că da, răspunde Tom încruntat. Nu le-ați găsit?

— Nu.

— Poate au rămas în sala de ședințe, zice bărbatul arătând în direcția unde se află vila principală. Pot să-ți arăt unde e.

— Te rog, răspunde Elin în timp ce-și împinge scaunul în spate.

— Așteaptă, spune Tom. M-ai întrebat dacă nu mi s-a părut ceva ciudat… Tocmai mi-am amintit. Chiar înainte să plece a primit un mesaj pe telefon. A spus că trebuie să sune pe cineva. N-am întrebat-o nimic, dar părea supărată.

Elin pare să se gândească la ceea ce tocmai aflase. O sâcâie un gând și simte ca și cum îi scapă ceva – ceva foarte important în toată povestea aceasta.

22

Hana o privește pe Jo îndreptându-se spre Seth și Caleb, care stau lângă bufetul cu micul-dejun, unde stau farfuriile cu foitajele acelea lipicioase pe care nimeni nu le mânca, dar Seth insistase să ia din ele. *Ca să aibă energie*. Dar nu despre asta-i vorba. A făcut-o mai mult ca să le distragă atenția.

Hana nu-i poate reproșa nimic. Nici ea nu reușește să asimileze tot ce se întâmplă: *Bea a murit. Bea a fost aici, pe insulă, și acum e moartă*. Nimic nu pare real.

— Mă tot gândesc, Han, spune Maya și-și rotește inelul de argint pe deget. Cum o fi să cazi de la înălțimea aia. Uneori, când mă cațăr, am senzația că o să cad în gol. Toată senzația asta îmi place, dar acum îmi dau seama că trebuie să fi fost extrem de *speriată.*

Vocea i se pierde în lacrimi, iar Hana o ia de mână.

— Știu, nu te mai gândi.

Dar continuă să se gândească: își imaginează momente oribile, când Bea a căzut și și-a dat seama că se pierde în hău. Suspină cu putere.

— Nu-i vorba doar de cădere, spune Maya și ochii i se umplu de lacrimi. Nu înțeleg. Era aici și noi habar n-aveam. Nu-i stă-n fire să procedeze așa.

E adevărat. Bea nu era spontană, niciodată nu fusese. Încă din copilărie, fusese obsesiv de ordonată: își ținea creioanele aliniate, ghiozdanul pregătit și pus lângă ușă încă de seara.

Hana scoate un șervețel din geantă și trage aer în piept adânc.

— Ai auzit ce a spus Jo, că s-au certat. Poate s-a simțit vinovată și a vrut să ne facă o surpriză.

— Poate.

Maya nu pare convinsă.

— Eu…

Se oprește la jumătatea propoziției, de parcă s-ar strădui din răsputeri să formuleze cum trebuie ce are de zis.

— Ce e?

— E doar…, spune, în cele din urmă, ștergându-și ochii. Cred că cineva minte în legătură cu ce s-a întâmplat azi-noapte.

— A mințit în legătură cu ce? întreabă Hana, cu glas scăzut.

— Că n-a plecat din vilă.

Vorbele îi ies cu viteză, de parcă se bucură să scape de ele.

— A fost cineva care a ieșit. Am auzit.

— Dar toți au spus…

Hana rememorează totul și răspunsurile pe care le-au dat toți, negând că au ieșit din vilă.

— Știu. Dar cineva a plecat, sunt sigură.

— Când?

— Cam la o oră după ce ne-am întors… pe la 00:15. Încă mă uitam pe telefon, când am auzit ușa. Am privit pe geam și am văzut pe cineva pe cărarea de lângă vilă. Nu mi-am dat seama cine e, pentru că era prea întuneric.

Maya continuă pe un ton ascuțit.

— Dar sigur am auzit ușa noastră. Cineva a plecat din vilă, Han, sunt sigură.

23

Valiza argintie a lui Bea e elegantă și scumpă, destul de mică încât să poată fi pusă în avion în cabină. Plasată sub masa lungă de lemn din sala de ședințe, ea e singurul obiect în plus. În sala de ședințe, în ciuda numelui, e aceeași atmosferă relaxată ca în toată vila. Elin cu greu și-o poate imagina pe Bea aici după ce a văzut-o moartă. Cu greu și-o poate imagina plină de viață, intrând cu valiza, bucuroasă că poate să le facă o surpriză celor dragi.

Își pune o pereche de mănuși de latex și pune valiza pe masă. O deschide și găsește obiecte de îmbrăcăminte pe care și le-ar lua oricine în vacanță. Rochii de plajă din mătase, ușoare, Elin recunoaște imediat modelul, îl știe din reviste – Missoni. Scump, la fel ca și celelalte haine, topuri croșetate fin, fuste și pantaloni scurți din bumbac moale, toate într-o combinație boemă. Așa poate înțelege și mai bine cum era Bea. Nu doar o femeie de succes, dar și una ordonată. Care deținea controlul.

Totuși ceva nu-i dă pace. Elin caută iar prin valiză. De data aceasta își dă seama: nu este niciun costum de baie. De ce ai veni aici fără să-ți aduci un costum de baie? Poate i-a scăpat, dar poate înseamnă și că Bea și-a făcut bagajul în grabă, că mintea îi stătea în altă parte. Se gândește că Bea i-a spus abia ieri lui Tom că vine și se gândește și la conversația telefonică pe care el o auzise.

Analizează valiza centimetru cu centimetru. Trăiește aceeași senzație ca până acum că mai e ceva, ceva ce nu știe încă, o poveste care rulează în paralel cu cea pe care o știe deja. Nu poate spune în acest moment dacă este important pentru caz, dar o sâcâie.

Așază hainele înapoi, una câte una. Aproape a terminat, când primește un mesaj pe telefon: e de la Rachel.

Am terminat aici. Poți veni jos când termini?

Elin îi răspunde. Se pregătește să închidă valiza când observă o agendă în buzunarul interior al capacului valizei. Ai zice, după coperta uzată, că a folosit-o intens. Și ea prefera, ca și Bea, să-și ia notițe pe hârtie, și nu pe telefon.

O răsfoiește și privirea i se oprește asupra calendarului. E completat meticulos, cu un scris frumos, precis, până în ultimele zile, în dreptul cărora nu scrie nimic. Găsește notițe de la diverse întâlniri. Abia când ajunge la ultima pagină descoperă ceva care-i atrage atenția: două linkuri de site-uri.

Nu adresele în sine îi atrag atenția, ci *cum* au fost scrise. Neglijent, complet diferit de restul carnetului, lăbărțate pe diagonală în pagină, subliniate de câteva

ori. Fără îndoială e scrisul lui Bea, se gândește Elin, comparând formele literelor.

www.fcf1.com, www.localhistory.org.

Face o poză cu telefonul și pune agenda înapoi în valiză.

Adresele, ca și graba cu care a împachetat, ar putea să nu însemne nimic. Totuși simte că se trezește ceva la viață, impulsul acela care vine odată cu întrebările care încep să se adune, când se descurcă firele.

24

–Bun, spune Rachel și-și pune aparatul foto în geantă. Cred că am prelevat toate probele.

E obosită, nu are nicio inflexiune în voce, fiind extrem de concentrată.

Elin analizează încă o dată cadavrul lui Bea. Poate că doar i se pare, dar simte mirosul de sânge în aer, care se transformă într-un iz de mosc, metalic. I se întoarce stomacul pe dos.

— I-ați găsit telefonul? îl întreabă pe Steed, gândindu-se la apelul făcut de Bea când a lăsat-o Tom în sala de ședințe.

Rachel își dă jos gluga dezvăluindu-și urma pe care i-a lăsat-o pe frunte și părul ud.

— Nu pare să fi avut ceva asupra ei când a căzut. Doar dacă nu s-o fi dus în mare. Dar e improbabil, având în vedere locul unde a fost găsită. Nimic de la Leon?

— Nu. I-am găsit valiza, dar nici urmă de telefon.

— L-ar fi avut asupra ei, nu? întreabă Steed și face un pas înainte.

Și el e roșu la față, ars de soare. Răzlețe, petele de sudoare de pe cămașă îi conturează și mai bine mușchii.

— Așa ar fi fost normal. Nimic altceva? Leon a găsit o urmă în iarbă la poalele stâncii. Ne-am gândit că poate a scăpat un obiect, că a căzut ceva împreună cu ea.

— N-am văzut nimic, îmi pare rău.

Rachel își dă și ea jos combinezonul.

— Leon a terminat?

— Da. Împachetează.

— Ești mulțumită de ce ai aflat? murmură Steed.

— Mai mult sau mai puțin. Înregistrările sunt concludente: a fost un accident, și nu altceva mai sinistru, dar sunt câteva lucruri care mă preocupă legate de venirea ei aici. Am nevoie de timp să mă gândesc.

— Așa e. Ce vrei să faci cu locul accidentului?

— Eliberăm și ducem femeia la morgă. O să-i raportez șefei. Dacă e de acord, chem șalupa poliției.

Eliberarea zonei este o decizie importantă, dar prelevaseră toate probele de care aveau nevoie. Știau cam ce se întâmplase, mai puțin motivul venirii lui Bea.

Steed încuviințează.

Elin se îndreaptă spre stânci, dar suprafața denivelată o încetinește, de parcă ar

merge prin noroi. Simte o durere în stomac. Se uită la ceas și constată că e trecut de prânz. Ar trebui să mănânce și să bea ceva, își zice.

Călcând de pe o piatră pe alta, se îndreaptă spre plajă, către umbra unei stânci. Dă să-și scoată telefonul din buzunar, dar se oprește.

Vede o femeie venind spre ea, străduindu-se să prindă viteză în nisipul moale. *Hana*. Se oprește în fața lui Elin și trage nervoasă de rochie.

— Voiam să vorbim între patru ochi.

Părul negru i s-a desfăcut în șuvițe groase care-i atârnă pe obraji, subliniind conturul oval al feței.

— Știu că ceea ce i s-a întâmplat lui Bea a fost un accident și poate că nu are nicio importanță ce am de spus, dar nu m-aș ierta vreodată dacă tac. Cred că e important într-o astfel de situație să spui totul, chiar dacă poate suna ca o prostie, nu-i așa?

— Bineînțeles. Vrei să ne așezăm?

Elin arată spre pietrele mari aflate aproape de plajă.

— Să stăm la umbră.

Dar Elin nici n-apucă să-și scoată carnetul, că Hana și începe să vorbească.

— Verișoara mea, Maya, crede că cineva a ieșit aseară din vilă. Când ne-ai întrebat despre asta, cineva…

Face o pauză, străduindu-se să-și facă curaj să vorbească.

— A mințit, îi termină Elin propoziția.

Hana încuviințează. Ridică leneș privirea ușor agitată.

— M-am gândit de la început că excursia asta e o idee proastă. Tot ce am auzit despre insulă, despre crime, zvonurile despre școală…

Elin simte cum îi bate inima din ce în ce mai tare.

— Adică?

— Prietenul tatălui Mayei a lucrat la școala veche o vreme. Nu mult. I-a spus că locul ăsta e de rău augur.

Cu o expresie sumbră pe chip, privește în jur.

— Acum, că suntem aici, știu exact ce a vrut să spună.

25

–Imaginile de pe cameră sunt clare?

Țipătul strident al unui pescăruș acoperă vocea Annei.

— Da. S-a aplecat să-și ridice eșarfa și apoi s-a dezechilibrat.

Elin se uită când la nisipul ca aurul alb, când la fâșia sclipitoare de apă.

— Nu pare să mai fi fost și altcineva implicat. Leon crede că urmele de pe balustradă confirmă această variantă, dar o să fim siguri numai după ce stabilim că amprentele sunt ale ei.

— Alcool?

— Posibil, dar trebuie să așteptăm rezultatele toxicologice după ce se face autopsia. Mai vrei să vezi ceva înainte să eliberez locul accidentului?

— Nu, se pare că ai făcut tot ce era nevoie, spune Anna. Face o pauză, apoi continuă: Elin, e ceva în neregulă?

Uitase că Anna o cunoaște bine.

— Mă sâcâie ceva, nu căderea în sine, ci motivul pentru care se afla aici. Aș vrea să rămân în stațiune în weekend, dacă ești de acord.

— Vrei să rămână și Steed cu tine?

— Pentru sprijin moral?

— Dacă vrei să-i spui așa. Știu că te-am aruncat în vâltoare…

Elin zâmbește. Încă o dată, Anna i-a luat-o înainte. Nu se gândise la asta până acum, dar avea logică. Să nu fie singură.

— A decurs totul OK până acum? întreabă Anna, cu blândețe.

Elin știe că e felul ei de a întreba dacă rezistă, dacă a ales-o bine pe ea pentru caz. Îi vine să-i spună tot despre îndoielile, neliniștea pe care i-o provoacă insula, dar nu se pierde cu firea.

— Da, sincer, totul a decurs bine.

Huruitul unui motor o face să-și ridice privirea. Vede conturul șalupei poliției în depărtare, îndreptându-se cu viteză spre insulă.

— Anna, trebuie să plec. Vine șalupa.

Ambarcațiunea se apropie încet de mal, iar siluetele de la bord devin din ce în ce mai clare.

Elin se întoarce spre locul accidentului. Șederea scurtă a lui Bea Leger pe insulă se apropie de sfârșit.

Fermoarul sacului de plastic scoate un scrâșnet oribil în liniștea care s-a lăsat. Nici vântul nu mai adie. Fermoarul se blochează la jumătate. Lui Rachel îi

tremură mâna când trage și încearcă iar, tot insistând să-l ducă până la capăt. Pe frunte îi apar broboane de sudoare, iar Steed se foiește jenat. De-abia se abține să nu intervină. Elin se întoarce cu spatele și își simte gura uscată. Urăște momentul acesta: închiderea fără urmă de emoție a sacului și transferul cadavrului la morgă. Privesc tăcuți cum doi ofițeri o cară pe Bea peste pietre spre șalupă. După ce toată această scenă s-a încheiat, Rachel îl urmează pe șofer pe șalupă.

— Plecăm. O să însoțesc cadavrul la morgă, să continuăm formalitățile. Sună-mă dacă ai nevoie de ceva.

Elin e sigură că simte o ușurare în vocea lui Rachel. După câteva minute, când barca e deja departe, Rachel nu mai privește înapoi.

— Nu trebuie să te ascunzi, spune Steed, pe drumul de întoarcere. Nu față de mine, oricum.

— Adică?

Elin privește în larg un grup de surferi așezați în forma unui triunghi. Cel din față se așază cu ușurință cu palmele pe placă. E uimitor cum moartea lui Bea abia dacă a lăsat vreo urmă asupra modului în care se desfășoară lucrurile. *Nu e vorba despre ei*; roata vieții se rostogolește mai departe.

— Cum te simți. Alții zic că se obișnuiesc, dar cred că doar se pricep mai bine să ascundă.

Sinceritatea lui o derutează pentru o clipă. N-au mai avut o astfel de discuție până acum. Au pălăvrăgit despre nimicuri, niciodată mai mult.

— Crezi că majoritatea așa face?

— Bineînțeles. Toți avem o mască, un mecanism de apărare ca să trecem mai ușor peste tot felul de căcaturi, continuă, arătând cu degetul spre el însuși. Uite cazul meu. Eram un băiat slăbănog și alergam mult împreună cu mama. Psihologii ar zice că e o armură, un mecanism de apărare…

Elin încearcă să-și imagineze varianta slăbănoagă a lui Steed.

— Apărare?

— Da, împotriva agresiunilor verbale, fizice. Rugbiștilor nu prea le plăcea treaba asta cu alergatul și eu arătam și ca un tocilar. Îmi plăcea istoria, arheologia, iar ceilalți făceau mișto.

Elin îl privește cu coada ochiului.

— Ești curajos dacă o recunoști. Nu mulți admit asta despre ei, mai ales în meseria noastră.

Coboară pietrele ajungând pe nisip.

— Niciodată n-am simțit că pot să mă destăinui, nu așa cum aș fi vrut, cel puțin.

— Are legătură cu pauza ta în carieră?

— Parțial. Mă tot gândesc că o să dau greș. S-a întâmplat ceva și m-am blocat. O parte din mine e convinsă că o să mi se întâmple iar.

Steed rânjește.

— Ah, de-asta sunt aici deci, ca backup.

— Cum ai ghicit?

Elin zâmbește, simte ceva între ei, o legătură firavă care devine din ce în ce

mai solidă.

Ajung la capătul treptelor.

— Trebuie să-l sun pe Will. Tu poți urca.

Vrea ca Will să audă de la ea ce s-a întâmplat, înainte să-i spună alții.

— Apoi trebuie să aflu de la Farrah unde-i vila mea.

— Vila? întreabă Steed și se preface supărat. Nu stai ca mine, cu personalul de aici?

— Îmi țin rangul, spune Elin râzând când încep să urce treptele. De fapt, numai atât mai aveau. Cineva și-a anulat rezervarea.

Apoi ezită o clipă.

— Dar nu mi-am luat haine. Mereu am câteva lucruri în geantă, dar…

Steed zâmbește.

— Nu-ți face griji. Am adus eu câteva lucruri. Scoțianul din mine, mereu pregătit.

Apoi urcă ultimele trepte și o întreabă:

— Ai nevoie de mine acum? Mă gândeam să mă duc să mănânc ceva.

— Poate să vorbești cu personalul. Fii discret, dar întreabă dacă au văzut sau au auzit ceva ieșit din comun.

Steed încuviințează și apoi îi șoptește.

— Nu te întoarce, dar ai un admirator. În dreapta.

Elin așteaptă câteva secunde, apoi își întoarce privirea. Lângă restaurant, cu mătura în mână, Michael Zimmerman n-o scapă din priviri. Când Elin îl vede, bărbatul reîncepe să mănânce. Elin îi urmărește mișcările cu spatele îndoit și încă o dată simte ceva familiar la el. E derutant, dar e sigură nu numai că-i amintește de cineva, ci chiar că l-a mai văzut undeva înainte.

— E cel care a găsit cadavrul.

— Ah, nu mi-am dat seama. A fost de vreun folos?

— Nu-s sigură. Era… tulburat. Tot vorbea despre insulă. Despre blestem. Zicea că a văzut pe cineva noaptea, pe lângă stâncă.

— Turiști?

— Așa presupunea.

Elin își drege vocea în timp ce continuă să-l privească pe Zimmerman.

— Trebuie să-l sun pe Will. Nu mai pot să amân.

— Baftă.

— Mersi.

Elin se duce într-un loc mai retras, să poată vorbi liniștită. Deși știe că Michael Zimmerman n-o poate vedea din unghiul acesta, e sigură că n-o scapă din priviri, că-i știe orice mișcare.

26

–Ești în stațiune?

Cum termină întrebarea, imaginea de pe telefon începe să devină neclară, iar Elin nu mai înțelege ce spune Will. Își mișcă telefonul, încercând să prindă un semnal mai bun, dar nu face decât să-și vadă reflexia în ecran.

După câteva secunde, reapar Will, biroul lui și desenele care sunt înrămate în spatele lui.

— Da. A murit o femeie. A căzut pe stânci din dreptul pavilionului de yoga.

Will trage aer în piept cu putere.

— Un accident, presupun.

Tensiunea din voce îl face să vorbească sacadat. Îl îngrijorează ceva, dar e un subiect pe care nu l-ar recunoaște. *Premiul.*

Elin simte o strângere de inimă.

— Da. Am văzut pe camera video. Știu că nu vrei să întrebi, dar, din câte am aflat, turiștii și-au continuat vacanța după ce Farrah le-a spus ce s-a întâmplat. Viața merge mai departe. Sunt preocupați mai mult să se distreze.

Will se relaxează, răsuflă ușurat. I se poate citi asta pe chip.

— Când se întâmplă așa ceva, te simți prost chiar și dacă-ți pasă…

Eli încuviințează.

— Știu. Familia ei e aici. Sunt toți șocați.

— Sunt sigur.

Își freacă fruntea cu palma.

— Dar Farrah? Ați vorbit?

— Cu ea țin legătura. Directorul general e plecat pentru vreo două zile. Farrah îi ține locul.

— Cum se simte?

— E bine, ținând cont de circumstanțe.

Mișcă ușor telefonul ca să nu bată soarele în el și vede cu coada ochiului o siluetă într-un tricou albastru și șapcă trecând repede peste o stâncă.

— Bun.

Will își împinge ochelarii pe nas cu un deget.

— Când te întorci?

— Asta voiam să-ți spun, că o să stau aici cu Steed, în noaptea asta cel puțin. Sunt câteva chestiuni pe care vreau să le pun cap la cap.

Nu i se citește nimic pe chip.

— Te simți bine să faci așa ceva? Adică îmi spuseseși că vrei s-o iei mai ușor. Anna ți-a cerut să faci asta?

— Nu, dar nu m-ar fi trimis dacă n-ar fi crezut că-s pregătită.

Elin se uită peste ecranul telefonului spre locul unde văzuse mai devreme silueta. O vede. Se duce spre pădurea din spate. De parcă ar fi simțit că e privită, se uită scurt spre Elin. Se întoarce înainte să-i poată desluși vreo trăsătură, dar pare să aibă o bănuială.

— Înțeleg, dar sunt îngrijorat… spune Will, mutându-și privirea în altă direcție și oftând adânc.

— A apărut ceva pe Twitter. Știi că urmăresc contul poliției din Torhun.

Elin încuviințează.

— Da, păi…

Will o privește din nou direct în ochi.

— Cineva a postat o poză și a etichetat poliția din Torhun. Sunt destul de sigur că poza e cu tine.

— Ce fel de poză? întreabă Elin, cu o voce tremurătoare.

Nu prea reușește să-l privească în ochi.

— Cred că mai bine te uiți tu la ea. Ți-o trimit. Au prelucrat-o înainte.

Elin deschide mesajul, iar pulsul începe să-i crească.

E o poză cu ea la un antrenament în Exeter, cu câțiva ani în urmă. Stătea lângă un ofițer senior, deși el a fost scos din imagine. Imaginea e suficient de dubioasă și așa, dar e nimic în comparație cu ce au făcut mai departe. Cineva a prelucrat poza digital, scoțându-i ochii și lăsând două găuri în loc.

Simte un nod în stomac. Efectul… e înspăimântător. O face să pară lipsită de suflet. Strânge tare telefonul în mână, simțind cum îi zvâcnește sângele în urechi, apoi închide imaginea.

— Vezi…, spune Will. Cam ciudat, nu?

— Da, dar nu e prima dată. Îți amintești?

Încearcă cu disperare să pară relaxată, deși nu se simte nicicum așa.

— Cazul Hayler?

Primise atunci câteva mesaje amenințătoare, de pe diferite conturi. Cum era ocupată cu investigația, nu le-a dat atenție, s-a gândit că poate erau prieteni sau rude de-ale lui Hayler ori pur și simplu un oarecare. Vreun nebun care-i văzuse numele în presă.

— Dar parcă nu era nicio poză, nu? insistă Will.

— Nu…

Elin ezită, conștientă că situația s-ar putea agrava.

— O să-i spun Annei și o să…

Vorbele i-au ieșit ca un șuvoi înainte să le poată opri. Așa face mereu: încearcă să stopeze o conversație dificilă din punct de vedere emoțional înainte să înceapă.

— Dacă ești îngrijorat, de ce nu vii aici în weekend? Farrah are o vilă liberă. Cineva a anulat rezervarea.

Tensiunea de pe chipul lui Will începe să dispară. Afișează zâmbetul care o bucură pe ea, un zâmbet larg, cu toată gura, ca și cum soarele a ieșit deodată din

spatele unui nor.

— Mi-ar plăcea.

Exact cum îi place lui: un weekend departe, o plecare spontană.

— Vrei să aduc ceva?

— Doar niște articole de plajă. Nu multe, doar pentru câteva zile.

Will încuviințează.

— Bine, e aproape ora trei acum. Pot să iau o șalupă-taxi pe la șase, să zicem?

— Sună bine.

Elin iese din adăpost și privește spre stâncă. Vede silueta din spate, o siluetă care se pierde înghițită de pădure.

Se îndepărtează, dar nu vede decât două lucruri în minte: silueta trecând pe lângă stâncă și găurile ciudate în locul ochilor ei.

27

Paharul de apă alunecă pe tejgheaua de lemn ca un puc de hochei. Barmanul îl prinde și i-l întinde.

— Mulțumesc, spune Hana zâmbind forțat, dar, văzându-și reflexia în oglinda de deasupra barului, observă că-i tremură buza.

Lumina zilei e violentă. Are părul răvășit și e palidă la față. Simte o fierbințeală în obraji și își imaginează ce i-o fi trecut prin cap detectivei când i-a povestit despre cel care a ieșit din vilă pe timpul nopții și despre insulă.

Stânjenită de reflexia ei în oglindă, dă băutura peste cap și așază paharul pe bar. Nu mai poate amâna, e momentul să se întoarcă la vilă.

Îndreptându-se spre pavilionul de yoga, vede o funie în locul benzii poliției și un semn discret care interzice accesul, momentan. Își întoarce privirea spre balustradă, spre locul unde s-a aplecat și a văzut cadavrul lui Bea. Încă se mai vede pudra argintie pentru amprente și săgețile desenate. E greu să-și mute privirea.

Se întoarce puțin și-și dă seama că nu-i singură.

Jo e foarte aproape de ea. E schimbată, iar pe sub rochia largă picioarele doar i se ghicesc. După poziția gâtului ar zice că se uită la ceva.

Se înfurie. *Doar nu filmează iar cu telefonul? Își face un selfie stupid pentru urmăritori?*

— Ce faci?

Jo se întoarce neobișnuit de leneș. Are ochii roșii, dar nu ține niciun telefon în mână. Hana simte un junghi de vinovăție. A făcut-o iar, a judecat-o.

— Doar mă uitam, încercam să înțeleg, spune Jo în timp ce arată spre pavilion. Dar nu prea reușesc…

Face o pauză și o întreabă pe Hana:

— Unde ai fost?

— Să-i spun detectivei ce mi-a spus Maya.

Hana face o pauză, apoi continuă:

— Aveam de gând să-ți spun. I s-a părut că a văzut pe cineva părăsind vila azi-noapte, după ce ne-am întors.

— A ieșit cineva? Când?

Jo se încruntă.

— Cam la un sfert de oră după miezul nopții, când Bea ajunsese deja pe insulă. E o coincidență cam bizară.

Jo clatină din cap și se mai relaxează puțin. *O ignoră. Crede că se agață de un fir de pai*.

— Han, uneori nu există răspunsuri și nu-i nimeni de vină. A căzut, un lucru oribil, dar asta-i tot. Nu există nicio conspirație. Una dintre mizeriile cu care ne confruntăm în timpul vieții.

Hana trage aer adânc în piept. N-are sens să insiste, ar ajunge să spună ceva regretabil. Schimbă subiectul.

— Unde-s ceilalți?

— La vilă. Cred că Seth s-a dus să înoate.

— Să *înoate*?

— Da.

Jo face o pauză, apoi continuă ca și cum ar vrea să-i ia apărarea.

— Nu-i o atmosferă tocmai plăcută. Caleb e tulburat, iar Maya… nu-i tocmai o admiratoare a lui Seth, după cum probabil ai observat.

— Greu să nu observi.

Hana face o pauză.

— Apropo, nu mi-am dat seama niciodată că se cunoșteau, înainte să te cunoască pe tine adică. N-ai spus niciodată.

— Nu mi se părea ceva important, spune Jo și ridică din umeri. Făceau cățărări împreună la un moment dat. Nu mi-a spus-o, dar cred că Maya e convinsă că Seth s-a dat la ea la un moment dat.

— Și așa e?

— A fost sincer când l-am întrebat. Nu-și amintește. Poate într-o seară când or fi ieșit în oraș. Oricum, pentru Maya a fost mai important decât a fost pentru el.

Jo poate să fie dură, se gândește Hana, observând cum zâmbetul i se schimbă într-un rânjet. Se gândește la portretul pe care Maya i l-a făcut lui Jo și la liniile apăsate care aproape străpungeau hârtia.

— Chiar și așa, reacția lui Seth e să te lase singură și să meargă la înot…

O înțepătură, dar nu se poate abține. Vrea s-o facă pe Jo să mai renunțe la aerul de superioritate pe care-l afișează.

— Nu, spune Jo încet, iar zâmbetul îi dispare de pe buze. Nu e ca și cum fuge de probleme. Din contră, e felul lui de a înfrunta problemele. Nu toți își pot exprima sentimentele așa cum faci tu, Han. Și Seth o face, dar numai când își lasă garda jos, continuă cu o ușoară ezitare. Ca și mie. Probabil că de aceea și facem o pereche bună.

Se lasă o tăcere stânjenitoare. Nu și-au mai făcut confesiuni de multă vreme și li se pare ciudat, pentru că genul acesta de apropiere nu le este familiar.

— Bine, mă întorc în vilă.

Jo încuviințează.

— Ne vedem mai târziu.

În timp ce coboară treptele, Hana se uită înapoi spre sora ei. Ceva din postura ei o face să se oprească. E în aceeași poziție, dar privește fix ceva din fața pavilionului. *Funia? Ghiveciul?* E ceva ce zgândăre memoria Hanei, dar se

disipează înainte să-și dea seama despre ce este vorba.

28

–Aici e.

Farrah se oprește în fața uneia dintre vilele mai mici, aproape de aleea principală. Se ridică pe vârfuri și privește pe geam.

— Odată ce termină curățenia, poți să intri.

E prima oară când Elin vede vila de aproape. E varianta mai mică a celei principale și se pierde adânc în vegetația luxuriantă, confundându-se parcă cu ea. O structură pătrată, numai unghiuri și sticlă, vopsită în aceeași nuanță de roz precum cea a florilor din ghivecele de afară. Se simte cumva mândră de Will.

— E uimitoare, nu-i așa? întreabă Farrah.

— Splendidă. Will se descurcă foarte bine.

Elin zâmbește.

— Aș vrea să pot spune mai multe.

Dar oricum a învățat mai multe lucruri. Deși nu-i expertă, datorită lui Will vede poezia și personalitatea clădirilor pe care nu le vedea înainte.

— Am nevoie de Will. El știe cum să le descrie, face ca totul să sune mai bine. Pentru că e foarte entuziasmat și foarte optimist.

Farrah încearcă să spună ceva, dar ezită, de parcă ar duce o luptă interioară. În cele din urmă, după o pauză, expresia de pe chip i se înmoaie.

— Însă optimismul e unul dintre blestemele familiei Riley. Ne plac lucrurile strălucitoare. Nu doar poleite. Ceea ce impune un fel de presiune. Avem și noi momentele noastre de tristețe, dar după aceea, gata, trebuie să mergem mai departe. E bine pentru el să vadă că lucrurile nu trebuie să fie așa mereu.

— Dar cred că duce o luptă interioară.

— Pentru că Will n-a trebuit niciodată să fie cel puternic. S-a sprijinit mereu pe mine, spune Farrah râzând și continuă: Dar tu ai de câștigat. Se sprijină pe mine, așa că nu trebuie să-l susții și tu.

Elin zâmbește.

— E norocos să te aibă.

Poate că a judecat-o greșit pe Farrah, că a interpretat greșit tendința ei de protejare, ca pe ceva personal.

— De când a murit mama, n-am avut cu cine să vorbesc mai deschis, spune Elin apoi face o pauză. Will probabil ți-a povestit despre Isaac.

Farrah încuviințează.

— El… Care-i situația?

— Credeam că am făcut un progres, dar m-am înșelat. Trebuia să vină în Marea Britanie, dar tot amână.

Elin face o pauză și ezită să continue.

— Scuze, nu mă simt confortabil să mă deschid așa.

— E OK. Nici mie nu-mi place să fiu vulnerabilă. Ai impresia că cedezi ceva din tine. Mai ales când e o diferență între ce văd oamenii și ce simți, spune Farrah.

Elin devine mai atentă. În afară de Will, nimeni n-a mai *văzut-o* așa, nimănui nu i-a mai păsat. Nu de când i-a murit mama. Farrah se înroșește și Elin își dă seama că și ea se simte puțin vulnerabilă.

— Ești OK? Will a spus că ai fost puțin stresată în ultima vreme.

Farrah ezită.

— Nu vreau să te încarc cu problemele mele, nu acum…

— E vorba despre muncă?

— Nu, are legătură cu fostul meu iubit. N-a fost tocmai o despărțire în termeni amiabili și mă hărțuiește. De fapt, a venit aici acum câteva săptămâni împreună cu un prieten. A pretins că nu venise pentru mine, dar îl simțeam că mă urmărește. De atunci, am început să primesc niște mesaje ciudate. Nu sunt de pe numărul lui, dar sunt sigură că e el.

Farrah apasă pe ecranul telefonului și-i arată lui Elin: *Te văd. Aștept*. Farrah continuă. *N-o să renunț*.

— Urât. Dacă mai continuă, putem să intervenim. Să-l avertizăm.

Farrah pare ușurată.

— Mi-aș dori să fi spus mai devreme, dar speram că o să dispară, spune și trage aer în piept. Și mai e ceva – eu…

Dar se oprește când telefonul lui Elin sună. Farrah clatină ușor din cap.

— Nu-ți face griji. Ai treabă. Îți spun mai târziu.

— Dar…

— Sunt bine, sincer. Îți pot spune mai târziu.

Farrah îi pune lui Elin cheia în palmă.

— Să-mi spui când vine Will.

Farrah se îndepărtează, iar Elin aruncă o privire spre ecranul telefonului. Un mesaj de la Steed: *Știu că nu ai solicitat asta, dar l-am verificat pe Zimmerman. A început să lucreze aici acum câteva luni. E curat.*

Mulțumesc, îi scrie Elin. *Poți să-i verifici și familia?*

Deja o verific, îi răspunde.

Bravo! îl laudă ea.

Elin zâmbește. Are Steed un zel care-i amintește de ea însăși. Nesiguranța aceea când parcă aștepți confirmarea și din partea altcuiva.

În vila unde va sta încă se face curățenie, așa că se hotărăște să facă și ea o mică cercetare. Găsește poza cu adresele de internet din agenda lui Bea și o tastează pe prima: www.fcf1.com. Site-ul se deschide imediat: Justițiari Împotriva Infracțiunilor Financiare. Expuneri detaliate ale unor escrocherii financiare.

Primul articol este despre o escrocherie care i-a lăsat pe niște investitori fără economii.

Elin închide, dezamăgită. Probabil era ceva pentru firma de avocatură unde lucra Bea. Adresa următoare duce la un site de istorie locală despre insula Cary. Citește pe sărite: istoria sumbră, blestemul, incendiul, crimele lui Creacher. E scris într-un stil sumbru. Autorului îi plac cu siguranță detaliile macabre.

— Am terminat curățenia. Poți intra dacă vrei, îi spune una dintre femeile de serviciu și zâmbește când deschide ușa.

Elin îi mulțumește, dar nu se ridică. Citește concentrată un paragraf din text:

> Unele zvonuri spun că pe insulă au fost arse victime ale ciumei, ca să se oprească răspândirea bolii. De asemenea, se crede că și astăzi cenușa compune mai mult de 40% din solul de pe insulă.

Când femeia de serviciu tocmai iese pe ușa vilei împreună cu căruciorul, Elin închide pagina. Poate are dreptate să-și spună că atmosfera sumbră pe care i-o sugerează locul acesta nu o dă doar stânca. Poate și pământul pe care calcă.

29

–Edelicios.

Will o strânge pe Farrah de umeri, trecându-și o mână pe spatele ei.

Masa pe care a rezervat-o e pe terasă, pe margine, cu vedere spre mare. Un adevărat festin culinar se desfășoară pe toată masa: platouri cu felii de sfeclă stropite cu sos de ierburi, fâșii de carne de vită, broccoli. Un alt platou e cu o tartă cu legume, ardei iuți murați și pâinici coapte în cuptorul cu lemne.

— Avantajele jobului, spune Farrah și zâmbește larg, dar Elin observă un rid de îngrijorare pe frunte.

Își amintește discuția de mai devreme despre fostul iubit al lui Farrah.

— Am ales bine?

Will ia puțină salată dintr-o farfurie și arată apoi spre rochia lui Elin.

— Oh, spune Farrah și zâmbește. L-ai lăsat pe Will să-ți facă bagajele. Riscantă opțiune.

Will se preface că ar fi primit o săgeată în inimă și izbucnesc în râs. Elin schițează și ea cu întârziere un zâmbet, ezitând. Nu prea mai are loc să vorbească atunci când sunt gemenii împreună. Asemănările fizice dintre ei sunt impresionante. Will o ia pe Elin de mână.

— Oricum, e bine că suntem aici toți trei, împreună. Chiar dacă în aceste circumstanțe.

Will ezită o clipă.

— Dar Steed? Nu vrea să stea cu noi la masă?

— L-am întrebat, dar deja mâncase. A spus că investighează ceva.

Elin se gândește că munca fusese de fapt o scuză ca să stea singur. În ciuda veseliei pe care o afișează Steed, își dă seama că e un introvertit din bucuria cu care vorbește despre alergările lungi pe care le face.

Farrah încuviințează.

— Ai multe de făcut mâine? Ar fi drăguț să te și distrezi puțin, nu doar să muncești.

— Nu chiar. Trebuie să iau niște declarații.

Elin nu vrea să intre în detalii, așa că încheie conversația luând o înghițitură din tartă. Blatul e moale și subțire și îi cade puțin pe farfurie. Are și ricotta și niște ierburi. E delicios, dar își simte stomacul cum se strânge când înghite. Canicula, se gândește. Chiar și acum, e insuportabilă. Telefonul lui Farrah bipăie

și, în timp ce femeia răspunde unui mesaj, Will o ia de mână pe Elin.

— Mă simt mai bine, acum, că suntem aici. Treaba aia de pe Twitter m-a cam dat peste cap. Nu-mi plăcea să te știu aici, cu chestiile alea care parcă se agățau de tine…

Elin nu apucă să răspundă, pentru că sună telefonul lui Farrah și acoperă ultimele cuvinte ale lui Will. Farrah se uită la ecran și clatină din cap.

— Răspunde, spune Will și Elin încuviințează. Farrah îi surprinde privirea și zâmbește.

— Se pare că vă înțelegeți bine, nu? spune Will, relaxat, după ce Farrah se ridică de la masă.

— Da, am avut o conversație mai devreme. Ce-ai spus despre fostul ei iubit… Aveai dreptate, eu…

Se oprește pentru că Farrah își trage scaunul să se așeze.

— Am scăpat, spune Farrah și-și pune telefonul în buzunar. Un furnizor. N-am niciodată pace.

— Poate o să te ajute încă un pahar.

Elin se întinde după sticla de vin, începe să toarne și o observă pe Hana Leger, sora lui Bea, cum traversează restaurantul. Părul îi e nespălat, iar rochia albă murdară parcă a absorbit toată mizeria zilei.

Elin îi ghicește stânjeneala, de parcă nu s-ar simți tocmai bine în propriul corp. Își întinde gâtul și privește dincolo de ea, căutând din priviri restul grupului.

— Cine e? întreabă Will, în timp ce-i ia vinul din mână și-și toarnă încă un pahar.

— Sora femeii care a căzut. Ea e cea care a văzut-o moartă pe stânci.

Will se încruntă.

— Nu prea e în apele ei.

— Da, nu prea arată bine.

Elin face o pauză, pentru că nu știe cât de onestă să fie.

— Am vorbit mai devreme cu ea. Era clar tulburată de moartea surorii ei, dar a pomenit și de insulă, de blestem, de școala veche…

Will clatină din cap.

— Doamne, nu înțeleg toată agitația asta legată de trecutul insulei.

— Știu, spune Farrah. Trebuie să trecem peste.

Elin se încordează, nu doar pentru că au renunțat așa repede la subiect, dar și pentru că cei doi frați au făcut repede front comun.

— Dar cred că-i absolut firesc ca oamenii să facă diverse legături cu istoria insulei. Unii dintre ei au venit și din acest motiv. Din curiozitate. Sunt chestii sinistre, crimele lui Creacher, blestemul. Nu poți pur și simplu să te prefaci că nu există.

— Ideea a fost ca refugiul acesta să fie ceva nou, de la zero spune Will, rigid. O imagine nouă.

Arată spre celelalte mese.

— Iar pentru cei mai mulți de aici pare să funcționeze.

— Chiar și așa, nu poți să spoiești pe deasupra și să zici că n-a fost niciodată.

Lui Will îi dispare zâmbetul de pe față. Și el, și Farrah tac, încremeniți. Două chipuri goale, fără nicio expresie. Elin se înroșește. S-a mai întâmplat așa cu familia lui Will, să distrugă o discuție relaxată, schimbând tot ritmul conversației pentru că adusese pe tapet vreun subiect controversat.

Îi pare rău. Făcuse ceva progrese cu Farrah mai devreme. Acum s-a dus totul pe apa sâmbetei.

Farrah schimbă subiectul. Conversația continuă o vreme, dar dinamica e schimbată, forțată. Toată lumea se simte ușurată când telefonul lui Elin sună câteva minute mai târziu. Alt mesaj de la Steed: *Ar putea fi de interes: Seth Delaney are cazier. Trafic de droguri de mare risc.*

Elin îi scrie înapoi: *Mulțumesc. O să mă interesez mâine.*

Nu e ceva urgent, dar are scuza perfectă. Dă ultima înghițitură de vin peste cap, împinge scaunul în spate și se ridică.

— Mi-a trimis Steed ceva și trebuie să verific. Vă las.

Will încuviințează.

— Ne vedem înapoi la vilă.

Elin se întoarce și se îndepărtează cu pași grăbiți, dar nu suficient de repede cât să nu vadă schimbul de priviri dintre Will și Farrah.

30

Hana iese pe terasă cu un ceai călduț în mână. Soarele aproape că s-a culcat la orizont, dar e la fel de sufocant ca-n urmă cu câteva ore.

— Bună, o salută Caleb.

E pe marginea piscinei, cu picioarele în apă. Stratul gros de cremă protectoare de pe picioare s-a transformat într-o peliculă subțire, uleioasă. Bea dintr-o sticlă de bere, iar multe altele sunt în jurul lui, împrăștiate. Își ridică privirea. Are ochii roșii și injectați.

— Scuze, nu știu ce altceva să fac.

— E de înțeles.

Hana își pune ceașca de ceai pe măsuță, la câțiva pași mai încolo, se așază și continuă:

— Ești în șoc. Toți suntem.

— Atâtea întrebări fără răspuns… De ce a venit, dar nu mi-a spus? Nu pricep, zice și mai ia o gură de bere. O surpriză mare, înțeleg, dar nu era pentru mine. Mă gândesc la toate minciunile pe care mi le-a spus ca să joace rolul ăsta.

Hana încuviințează.

— E normal să ai tot felul de întrebări când se întâmplă o astfel de nenorocire. Când s-a întâmplat cu Liam, nici eu nu mă mai puteam opri din întrebări. În cele din urmă e mai bine.

— Serios? spune Caleb în timp ce o privește în ochi. A trecut mai mult de un an de când a murit tata și în unele zile e la fel de rău ca întotdeauna.

Se lasă pe spate și scutură sticla. Lichidul chihlimbariu stropește gresia și face spumă.

— Îmi pare rău, nu știam.

Caleb ridică din umeri, apoi duce sticla la gură.

— A fost o treabă destul de urâtă. A murit pe neașteptate. Tocmai începuse să-și revină după câțiva ani total urâți și uite cum s-a dus…

Caleb se oprește, pentru că amândoi aud niște pași. Seth e în pragul ușii. A înotat și e schimbat. Arată mai dichisit: cămașă albă și pantaloni scurți albaștri călcați, părul dat cu gel pe spate.

— Mă duc la restaurant. Vreți ceva?

— Eu, nu, spune Caleb.

— Hana?

— Nu, mulțumesc.

Seth ezită, de parcă s-ar pregăti să spună ceva, dar renunță, dă din cap și reintră în casă.

După ce dispare, Caleb clatină din cap.

— Nici măcar nu poate să se prefacă, nu? S-a dichisit de parcă nu s-a întâmplat nimic.

— Nu știu ce să zic… Fiecare are modul lui de a reacționa într-o astfel de situație. Jo a spus mai devreme că-i vine greu să arate ce simte.

Caleb râde scurt.

— Când spui asta, mereu mă gândesc că e o scuză convenabilă ca să poți face ce vrei. Genul ăsta de oameni, ca Seth, nu e tulburat de nimic.

— Genul ăsta? întreabă Hana, deși știe ce vrea să spună, după remarcile pe care le-a tot făcut de când au venit.

I-a înțeles punctul de vedere.

— Răsfățat, crede că i se cuvine orice, se poartă grosolan cu toți. Bea a spus asta despre el și avea dreptate.

Bea a spus.

— Cum adică?

Caleb ridică din umeri.

— Bea nu-l prea plăcea, ca să zic așa, dar nu cred că a fost surprinsă că se potrivesc. Seth cu Jo, vreau să zic.

Hana ezită, surprinsă.

— Nu știu ce să zic. Bea a fost destul de îngrijorată când s-au cunoscut. Toată treaba cu drogurile.

— Înainte de ceartă, dar apoi a văzut fața adevărată a lui Jo.

Caleb dă din picioare și face câteva vârtejuri în apă.

— Te referi când s-au certat din cauza renunțării la excursie?

— Nu, înainte, spune Caleb, apoi ridică o sprânceană. Nu știi?

— Nu. Când?

— Acum câteva săptămâni. Jo a venit la noi și s-au certat. S-au certat rău, din câte auzeam. Bea a ieșit pe ușă și a plecat, spune Caleb ridicând din umeri. Eram convins că din cauza asta Bea a renunțat la excursie. N-avea chef de încă o ceartă. Am crezut că pleca în America tocmai ca să se fofileze cumva.

— Bea nu ți-a spus de ce s-au certat?

— Nu, dar mereu am simțit că Jo era cea care se aprindea mereu, că pornea ceartă după ceartă, aparent fără niciun alt motiv decât invidia.

— O invidia pe *Bea*?

— Da. Bea n-a spus-o niciodată, dar cred că și de asta nu s-a mai străduit să păstreze legătura. Era ocupată, da, dar cred că era și o scuză ca să n-o mai facă.

— Ce să facă? întreabă Hana cu vocea aproape frântă.

Se întreabă dacă și despre ea credeau același lucru, că e invidioasă – fiindcă era. Și ea o invidia pe Bea uneori.

— Să încerce să nu mai iasă în evidență ca să-i facă pe ceilalți să se simtă bine. Să le protejeze egourile fragile. Ale altor femei, în special. Tot timpul a simțit că

dacă e ea însăși, ceilalți se vor simți amenințați.

Are dreptate, se gândește, roșind. Își amintește de locul ei de muncă, de bârfele meschine ale șefei ei. Hana se întrebase des dacă unele femei au pur și simplu înclinația asta de a fi invidioase pe succesul altuia: un mecanism evoluționist prin care încerci să-i diminuezi importanța sau să-l anulezi, iar dacă nu reușești, pur și simplu să-l ignori. Făcuse și ea la fel.

Caleb mai ia o gură de bere.

— Cred că Bea era mai fericită în lipsa celor din familie. Știu că nu e un lucru prea plăcut, dar e adevărat.

31

Elin pleacă pe aleea care duce spre vila principală și trece pe lângă un grup de meseni în haine subțiri, care râd zgomotos. Merge din ce în ce mai repede, de parcă fiecare pas o poate scăpa de rușine. Dar nu se întâmplă așa, obrajii îi ard în timp ce recapitulează conversația.

De ce am făcut-o?

Dar știe răspunsul, în sinea ei: se simte cumva amenințată de intimitatea lui Will și a lui Farrah. Nu-i place s-o recunoască, dar așa e. Ocolește prin spatele vilei, se oprește la câțiva pași de ușa din spate și se așază pe peretele jos de la marginea terasei. Răceala pietrei e ca o mângâiere, o simte pe coapse, prin rochie. Privirea îi este atrasă dincolo de zona cu gazon, spre pădurea întunecoasă. Cerul a căpătat un albastru delicat, pastelat, și soarele nu mai are putere să treacă printre brațele legănate ale copacilor care ici-colo se întrețes, de parcă ar forma o tapiserie foarte deasă. O înțeapă pielea, iar simțurile îi sunt în alertă.

E liniște deplină. N-aude nici măcar sunetele care provin din restaurant. Nici zornăitul tacâmurilor, nici râsetele sau conversațiile din interior. Parcă ar fi undeva în sălbăticie, de parcă ar fi pășit în altă lume. Se uită în jur și simte ca și cum o linie fină ar fi fost trasă între partea din față a refugiului și cea din spate.

Elin nu observase până acum cât de puțin din insulă acoperă de fapt stațiunea. Privește pădurea și are sentimentul neliniștitor că, deși este un refugiu, natura deține controlul aici.

Brusc, i se face puțin rău, se ridică și pleacă spre intrarea din față. După numai câțiva pași, se oprește. Observă o lumină printre copaci. Îmbrățișează pentru moment trunchiurile, le readuce culorile, iar cafeniul șters al scoarței prinde viață, odată ce mușchiul verde se prinde cu degetele sale sinistre. Se aude trosnetul unei crengi. Lui Elin îi crește pulsul.

Ce fraieră sunt, își spune. O fi cineva din personal sau poate un turist, dar teama este instinctivă. În ciuda bravadei de mai devreme, gândul îi zboară la vorbele lui Michael Zimmerman despre persoana văzută lângă stâncă și la silueta pe care a surprins-o mai devreme. Din nou lumina. Se mișcă mai haotic, de la un copac la altul, dintr-o tufă într-alta, pe măsură ce respectiva persoană înaintează.

Elin își spune să fie calmă: *trebuie să existe o explicație.*

Dar care? De ce ar fi cineva, chiar și cineva din personal, într-o pădure așa deasă la ora aia din noapte?

Derutată, se duce pe o latură a clădirii și se lipește cu spatele de perete.

Așteaptă câteva momente, se uită pe după colțul vilei, în beznă. Vede o siluetă cum iese pe la lizieră. Poartă o bluză cu glugă pe care și-a tras-o pe față, așa că îi e imposibil să-i vadă trăsăturile. Silueta se oprește și se uită în jur de parcă ar căuta ceva. Reaprinde lanterna, lumina măturând pământul până în spatele vilei. De parcă ar căuta pe cineva. *Oare o caută pe ea*?

Elin rămâne lipită de perete, iar inima îi bate tare, mai să-i iasă din piept. Lanterna e stinsă. Așteaptă încă puțin, dar nu se mai vede nimic. Oricine o fi urmărit-o s-a topit în beznă.

Ajunsă aproape de vilă, Elin tocmai cotește spre cărare, când cineva îi iese în cale din întuneric. E un fâșâit ușor de pași. Se gândește că poate o fi persoana din pădure.

— Elin?

E Farrah.

— Am crezut că te-ai întors la vilă.

— Am făcut o plimbare.

Cu răsuflarea greoaie, Elin își duce o mână în păr, conștientizând imediat cum arată: părul ciufulit și desfăcut din coadă, cu pielea roșie și transpirată.

Se forțează să schițeze un zâmbet.

— Dar tu? L-ai condus pe Will?

— Nu, asta aveam de gând, dar…

Farrah face o pauză și Elin observă ceva ce nu văzuse din cauza propriei stări de jenă. Farrah e roșie la față și are ochii umezi. Poate că Farrah a plâns, dar alungă gândul acesta.

— Scuze pentru mai devreme, rupe Farrah tăcerea. Will e stresat în privința premiului și, cum spuneam, îmbrac costumul de soră protectoare și-l apăr.

— E OK.

Cu numai câteva cuvinte, Farrah a reușit să risipească atmosfera stranie, iar Elin se întreabă *cum* o fi arătat când a plecat de la masă.

— Îmi *pare* rău, probabil n-ar fi trebuit să deschid subiectul acela, tocmai la cină…

— Lasă, nu-i nimic. A fost o zi grea pentru toți.

Farrah zâmbește. Continuă conversația un timp, până se uită la ceas.

— E târziu. Nu te mai reții. Fratele meu o să intre în alertă dacă mai stăm mult de vorbă.

Elin își ia rămas-bun și începe să coboare pe alee. A făcut numai câțiva pași când vede o siluetă la baza scărilor, coborând de la pavilionul de yoga. Se întoarce, confuză. *Nu se poate ca Farrah să fi ajuns acolo sus atât de repede…*

Se uită în sus și bănuiala i se confirmă: Farrah încă urcă pe alee. Elin zăbovește puțin și privește iar spre siluetă. Observă ceva curios. Nu se mișcă. Așteaptă.

Pe Farrah?

A bănuit corect. Când Farrah ajunge la capătul treptelor câteva minute mai târziu, ea și persoana aceea, oricine o fi fost, stau de vorbă un minut, înainte să urce împreună. Îi ia câteva secunde să-și dea seama. Își amintește că Farrah a ezitat când Elin a întrebat-o dacă l-a condus pe Will.

Se scuzase doar ca să mute atenția de la ceva mai important? E posibil ca Elin să fi fost la un pas s-o surprindă cu cineva cu care nu voia să fie văzută?

Simte o dezamăgire amară. Întotdeauna e așa cu Farrah. Doi pași înainte, un pas înapoi. Când își scoate cheia în fața ușii, Elin se simte prostită, simte că Farrah a păcălit-o.

32
A treia zi

Elin se trezește speriată dimineață, după un somn foarte agitat. Deși lumina soarelui a inundat întreaga cameră, fragmente din vis încă mai persistă în mintea ei: fuge prin pădurea întunecată, crengile copacilor o zgârie pe față sau i se agață de haine.

— Hei, se aude Will în timp ce o mângâie pe abdomen. Ești OK, a fost doar un vis.

— Oribil. Unul dintre cele care se confundă cu realitatea.

Face o pauză și așteaptă să i se liniștească respirația.

— Probabil sunt stresată. E primul caz adevărat după atâta vreme, plus chestia de pe Twitter și toate chestiile despre insulă, continuă, apoi își dă capul pe spate ca să-i întâlnească privirea. Scuze că am tot vorbit despre asta aseară.

Will întinde mâna și-i îndepărtează o șuviță de păr de pe față.

— E în regulă. N-ar fi trebuit să fiu atât de sensibil. Trecutul insulei… e un subiect dureros.

— De ce?

Will ridică din umeri.

— Din cauza presei, în principal. La deschidere, deși jurnaliștii ne-au asigurat că o să relateze numai despre stațiune, unii dintre ei au amintit de crimele lui Creacher, de vechea școală.

— Dar n-ar fi trebuit să insist. Mă gândesc că uneori…

Elin se oprește, pentru că îi vine greu să continue.

— Uneori, sunt invidioasă pe relația ta cu Farrah. Mă face să văd ce-mi lipsește.

— Isaac?

— Da. Mă doare că nu suntem apropiați și să aflu că tata a ținut legătura cu el, și nu cu mine, continuă Elin, dar simte un nod în gât. A rămas blocat la faza cu lașitatea.

Will o trage mai aproape de el.

— Nu lăsa gândurile astea să te copleșească. N-a fost un tată bun. Ce fel de tată și-ar învinovăți copilul pentru că a încremenit când a văzut ceva traumatic?

— Știu, dar o parte din mine crede că ce a spus o să se repete, că o să se întâmple ceva aici și o să încremenesc.

— Elin, dacă ai asemenea gânduri, poate că nu ești pregătită…

Se oprește, pentru că bate cineva la ușă. Niciunul dintre ei nu are vreo intenție să se ridice din pat. Elin se cuibărește mai bine, iar Will mormăie.

— Am înțeles. Mă duc eu.

O dă la o parte cu blândețe, sare din pat și în drum spre ușă își pune un tricou. Elin aude un zumzet de voci. Will revine peste câteva minute cu o expresie sumbră pe chip.

— Era Farrah. Lipsește un turist din vila de pe insuliță. Rob Tooley îl cheamă.

— Femeia de serviciu i-a găsit camera răscolită? întreabă Elin, încercând să înțeleagă ceva din ce-i spune Farrah în viteză.

— Da. Prietenul lui Rob a rugat-o să intre mai devreme, pentru că a încercat toată seara să dea de el. Rob nu-i de găsit nicăieri, iar femeia de serviciu spune că e debandadă în cameră. Se pare că nici n-a dormit în pat. Prietenul era îngrijorat din cauza situației cu această vacanță.

Farrah închide ușa în urma ei cu piciorul și continuă:

— Trebuia să fie aici, pe insulița privată, în luna de miere, dar nunta a fost anulată cu câteva săptămâni înainte. A hotărât totuși să plece singur în luna de miere.

— Și prietenul era îngrijorat de starea lui psihică?

— Așa se pare.

Elin încuviințează. După o traumă emoțională atât de puternică, o dispariție nu pare să anunțe nimic bun. Mai ales că vine atât de repede după moartea lui Bea Leger…

Nu-mi place.

— Vin acum.

Ia telefonul și îi scrie lui Steed: *Tocmai am aflat că lipsește un turist. Te țin la curent.*

Se întoarce spre Will.

— Te sun.

Deși Will încuviințează fără nicio expresie pe față, ea simte tensiunea care a pus stăpânire pe el. Știe la ce se gândește și că se simte vinovat că gândește așa: copilul lui, refugiul. Premiul.

33

Accesul la insuliță se face pe un pod de lemn care se clatină când îl traversează: plăci înguste de lemn, mișcătoare sub tălpile lui Elin.

Se încordează. Fiecare mișcare subliniază spațiul dintre plăci, luciul mării și stâncile pândind la suprafață.

— Ești OK? întreabă Farrah, aflată un metru mai în față. Nu-i tocmai ușor de ajuns, dar contează mult pentru a te simți izolat de restul.

— Izolat e bine spus. Nici nu văd vila.

Elin se prinde bine de funie ca să se echilibreze, când Farrah face primul pas pe insuliță. Se vede o cărare îngustă care se unduiește printre pini înalți și stejari maturi.

— Așa a proiectat-o Will. Izolare totală față de insulă.

Elin coboară de pe pod și o urmează pe Farrah pe cărare. După vreo sută de metri, lasă în spate peretele de frunziș și se dezvăluie o vilă mai mare decât a lor. Pereții exteriori sunt albastru-deschis, numai cu o nuanță mai pastelat decât cerul. Pare să se piardă în cer și mare deopotrivă, fără limite.

— Probabil e mai bine să ne punem protecții în picioare. Pentru orice eventualitate.

Elin scoate două perechi noi din geantă și-i dă una și lui Farrah. Apoi Farrah deschide ușa cu o cartelă. Ușa se deschide fără zgomot și dezvăluie un spațiu deschis, cu un pat mare pe partea dreaptă și canapele pe stânga. Privirea lui Elin este atrasă de ușile de sticlă din capăt care dau spre un promontoriu de lemn ce ducea direct în mare. Cu ajutorul unei scări și al unor inele de care să te ții puteai coborî spre mare. *E o oază privată idilică, locul perfect pentru o lună de miere, dar prea mult pentru un om singur*, se gândește ea cu o strângere de inimă, imaginându-și-l pe Rob acolo.

Înaintează și înțelege imediat ce o îngrijorase pe femeia de serviciu. Patul e încă făcut, dar e ca ochiul furtunii, singurul lucru aranjat. Ușa dulapului din dreapta e deschisă larg, iar pe rafturi toate lucrurile erau răvășite. Pe jos era o geantă de voiaj întoarsă pe dos, iar mai multe cărți era împrăștiate pe jos, în jurul patului.

Elin observă un album foto mic, deschis pe jumătate. Pășește cu grijă pe lângă cărți, își pune o pereche de mănuși și începe să răsfoiască albumul. *Polaroide*. Poze, majoritatea selfie-uri, cu doi oameni. Presupune că-s Rob și logodnica lui la începutul relației lor. Au sclipiri în ochi și se țin îmbrățișați.

Elin verifică atentă spațiul – baia, bucătăria – și iese pe ușa din spate spre promontoriu. Șezlongul, masa și scaunele din mijloc sunt neatinse, iar marea se arată în toate nuanțele de albastru.

— Ce crezi? întreabă Farrah în timp ce Elin revine în interior.

— Greu de spus. Nu se poate spune dacă haosul a fost făcut de el sau de altcineva.

Se uită în jur, iar privirea i se oprește asupra unor cabluri ieșite dintr-un adaptator cubic care iese din perete. Cabluri, dar nimic conectat la ele: niciun telefon, niciun laptop ori vreun aparat foto.

A fost un jaf nereușit? S-a întors Rob în vilă și a surprins pe cineva?

— Ați avut probleme cu hoții?

Farrah clatină din cap.

— Nu, din câte știu. Crezi că asta s-a întâmplat?

— E posibil. Poate că cineva a ajuns aici pe insuliță neobservat. Având în vedere cât e de izolată vila, mai ales noaptea…

Elin privește spre mare, în spatele lui Farrah, incapabilă să scape de senzația tot mai mare de neliniște. Izolarea *este* frumoasă, dar toată această intimitate vine cu un preț. Orice s-ar întâmpla acolo, nimeni nu vede și nu aude.

— Dar camere video sunt?

— Nu, dar încep să cred că ar fi o idee bună să punem…

Farrah se oprește.

— Scuze, mă sună cineva.

Elin încuviințează și privește imensitatea de apă din spate. De pe insuliță se putea pleca cu barca oriunde, direct pe mare, fără să te observe cineva de pe insula principală.

Farrah se întoarce, încruntată.

— Era cineva din echipa de sporturi acvatice. Lipsește un echipament de scufundări.

Elin simte cum îi crește pulsul.

— De când?

— Se pare că aseară când au încuiat era acolo, spune Farrah. Apoi continuă ezitând: Au văzut și o geantă pe apă.

— Trebuie să verific.

În timp ce-l sună pe Steed, în mintea ei se pornesc mai multe semnale de alarmă. Aude vorbele lui Michael Zimmerman ca un ecou în urechi: *E ceva putred aici*. Cu cât stă mai mult aici, simte tot mai tare că are dreptate.

34

Când Elin ajunge la cabana cu echipament pentru sporturi acvatice e forfotă mare. Personalul și turiștii se agită în jurul unui rastel cu vâsle, pe jumătate gol. Steed stă lângă Farrah, într-o parte, iar sudoarea îi lucește deja pe frunte. Farrah face câteva gesturi înaintea ei.

— Cred că cel mai bine ar fi să vorbești cu Tom despre o barcă. L-ai întâlnit deja și tocmai a terminat antrenamentul cu niște turiști.

Tom face pași mari pe plajă, flancat de doi turiști, fiecare cu câte o placă sub braț. Și-a trasat pe față niște dungi groase de vopsea neagră, ca un războinic. Vesta albastră are urme de sare, iar sub materialul întins i se ghicește fiecare formă a mușchilor.

— Ai vorbit cu Camera de Control? întreabă Steed în șoaptă.

— Da. Au deschis un alt dosar.

— Ce crezi că s-a întâmplat? întreabă Steed în timp ce picioarele i se afundă în nisipul fin.

— O coincidență interesantă, dar nu știu de unde am putea începe. Se pare că a fost foarte supărat după ce s-a anulat nunta.

Steed o privește nesigur. Îl urmăresc tăcuți pe Tom cum se apropie și așază plăcile în rastel. După ce își ia rămas-bun de la turiști, se întoarce.

— Mi-a zis Farrah că vrei să te uiți în geanta pe care am văzut-o.

Elin încuviințează.

— Cât de departe e de aici?

Tom se încruntă, iar dungile de pe nas se încrețesc.

— Câteva minute cu barca, dar evident mult mai mult înot. Un sfert de oră sau aproximativ, spune Tom. Apoi face o pauză și întreabă: Vrei să plecăm acum?

— Dacă se poate. Probabil o să avem nevoie de echipament pentru scufundări, pentru orice eventualitate.

Tom a înțeles care era solicitarea lui Elin. Îl vede cum înghite nodul din gât în timp ce-i dă instrucțiuni unui coleg.

Șalupa taie direct apa a cărei suprafață e încremenită ca sticla, o oglindă perfectă pentru stânci. Suprafața e o oglindă perfectă a stâncilor de deasupra. După câțiva metri, fundul mării nu se mai zărește. Elin cu greu își poate lua ochii de la nisipul pestriț, ale cărui scoici încă sunt vizibile. Peisajul subacvatic se dezvăluie când trec pe lângă stânci. Pietre uriașe ies din mare la suprafață, înconjurate de ghirlande de alge care plutesc în voia curenților.

Elin îl observă pe Tom încruntându-se când întoarce ușor șalupa și ajung puțin mai departe în larg.

— Suntem departe?

— Nu, aproape am ajuns.

Câteva minute mai târziu, oprește motorul și respiră zgomotos.

— Gata, spune și arată cu degetul. Ne-au îndrumat bine.

Elin se duce spre marginea bărcii și se uită în jos. O geantă joacă în apă, se vede numai puțin din ea. E impermeabilă, seamănă cu cea pe care o folosește ea când merge cu caiacul.

— E prinsă de ceva.

Steed își întinde gâtul.

— Pare să fie o piatră.

Elin se apropie, dar observă ceva în stânga bărcii. O formă întunecată pe o piatră. Simte cum îi bate inima mai tare. Îi vede curbele, materialul. Să fie o labă de înot?

— Ce-i aia? întreabă, dar Tom deja s-a aplecat peste barcă și se uită în apă.

— Isuse!

Dar e tot ce spune. Oribil de agitată, Elin se uită și ea. Vede laba, dar vede și un corp în costum de scufundări care poartă laba.

— Uită-te la unghi, murmură Steed. Nu-i firesc.

Așa e: cadavrul *se află* într-o parte, cumva prins între pietre, cu un braț și un picior atârnate, între ele și tubul de oxigen în vârful pietrei.

— E echipament LUMEN? întreabă Elin.

— Da, spune Tom pe un ton agitat.

Elin încearcă să facă față propriilor gânduri în tăcere. Deși sunt slabe șanse ca scafandrul să mai fie în viață, nu mai e timp să aștepte medicii.

— Tom, poți să te duci să vezi în ce stare e?

Bărbatul încuviințează, dând din cap puțin mai tare, de parcă ar vrea să mai scape de nervozitatea care-l copleșește.

— Bineînțeles.

Cu mâinile tremurânde, Tom își ia tubul de oxigen și și-l fixează pe corp. Se aruncă pe spate cu ușurința unui expert și abia dacă se aude când lovește apa. Elin își ține respirația în timp ce-l privește cum coboară și se agață de speranța, oricât de mică ar fi, că printr-un miracol, scafandrul e doar blocat acolo și are destul oxigen cât să fi rămas în viață, în așteptare.

Tom revine după câteva minute și se urcă în barcă, iar Elin așteaptă neliniștită să-și scoată masca.

— E mort, spune pe un ton sumbru. Am încercat să-i iau pulsul, dar sincer, pare să fie mort de ceva vreme. Cred…

Vorbește repede și respiră sacadat, ceea ce-l face să se înece.

— Ce e? îl grăbește Steed.

Tom încearcă să-și scoată tubul, dar îi tremură mâinile.

— Tipul… nu cred că-i cel pe care-l căutați. I-am făcut o poză.

Mâna încă îi tremură când îi dă telefonul lui Elin. Dar mâinile li se lovesc și

telefonul cade pe jos cu un zgomot puternic. Tom se apleacă și i-l înmânează din nou. Ecranul e ud, iar Elin îl șterge de bluză. Când reapare imaginea, inima ei bate deja și mai repede.

Tom are dreptate.

35

Când Hana iese din norul de aburi din duș, simte imediat că-i vine să plângă. Dar lacrimile nu vin. Explozia de emoții din ziua precedentă s-a transformat în ceva mai puternic. Nu este vorba despre șoc, ci mai mult despre o amorțeală, de parcă cineva i-ar fi înlăturat toți nervii.

Se îmbracă repede, apoi iese pe hol. Percepe deja zumzetul vocilor, își aude chiar și numele printre vorbe. *Hana a spus…*

Jo și Maya nu sunt în living, cum a presupus, ci afară, pe terasă, cu cafelele în mâini. Salopeta verde a Mayei și rochia lui Jo au un aer de vacanță, dar ochii umflați și părul nespălat spun altceva.

— Hei, se aude Hana, pășind afară.

Podeaua de piatră e caldă sub tălpile ei goale.

— Despre ce vorbiți? continuă.

— Nimic special.

Maya pune ceașca pe masă și se încordează.

— Dar mi-am auzit numele…

— Ne întrebam cum ești, atâta tot, spune Jo repede. După ce ai văzut-o pe Bea în acea stare, după șoc, eram îngrijorate. Te-ai dus devreme la culcare azi-noapte.

Hana îi citește expresia îngrijorată de pe chip: sprâncenele încruntate și ridurile din coada ochilor albaștri. Își amintește și ce i-a spus Caleb despre cearta dintre Bea și Jo.

O furie nefamiliară se aprinde în ea.

— Tu, îngrijorată? Cred că mai degrabă ar trebui să te simți vinovată.

Nici nu realizează cât de repede i-au ieșit vorbele. Acum nu mai poate da înapoi.

Hana e surprinsă de reacția ei, dar nu-i pare rău. E bucuroasă că nu s-a mai abținut, că nu și-a mai înghițit vorbele așa cum face de obicei. Că nu e *drăguță*.

Jo se încordează.

— Ce vrei să spui?

— M-am gândit la asta. La ce ai făcut, Jo, la cum ai făcut-o pe Bea să se simtă atât de vinovată că n-a venit, încât a simțit nevoia să vină neanunțată și a avut accidentul ăla nenorocit… Și eu m-aș simți vinovată dacă aș fi în locul tău.

Jo se apleacă înainte.

— Nu știi sigur că din acest motiv a venit Bea. Niciunul dintre noi nu știe.

— Așa i-ai spus detectivei.

— Bine, poate că acest lucru a convins-o. Dar știi ce? Aș face la fel, spune Jo nervoasă. Oricum ai vrea tu s-o prezinți acum, să-i pui o aură, Bea *fusese* egoistă. Să renunțe la excursie a fost o decizie urâtă.

Maya o apucă pe Hana de braț, iar inelele îi strălucesc în lumina soarelui.

— Hei, toată lumea e supărată. Jo tocmai a vorbit cu mama voastră… E distrusă. E un șoc, nimeni nu mai gândește limpede. E firesc să vrei să te descarci.

— Nu.

Hana nici nu mai încearcă să se controleze. Vocea îi tremură de nervozitate.

— Nu mă descarc. Spun adevărul pentru prima oară în viața mea. Jo a făcut-o pe Bea să se simtă de rahat. Așa face mereu, fiindcă în adâncul ei, e invidioasă. E tipic…

Lui Jo nu-i vine să creadă ce aude.

— Invidioasă?

— Da, și înțeleg, fiindcă și eu am simțit uneori așa. Dar cu tine e mai rău. Mereu a fost. Atenția pe care o primește Bea din partea părinților noștri, reușitele ei în viață… nu crezi că și-a dat seama? Caleb a spus multe aseară.

— Ce vrei să spui? întreabă Jo accentuând fiecare cuvânt.

— A spus că Bea știa ce simți față de ea.

— Prostii. Am organizat această vacanță. De ce-aș fi făcut-o dacă eram invidioasă pe ea?

Hana răspunde rapid, aproape că nici n-o lasă să termine.

— Fiindcă voiai să te vadă în elementul tău, să ia în serios ce faci. V-ați certat acum câteva săptămâni fiindcă pentru prima dată ți-a ținut piept și nu ți-a plăcut.

Atâta lucru a înțeles din ce-i spusese Caleb, dar părea o idee plauzibilă.

— Ne-am certat? întreabă Jo afectată, în timp ce mâna în care ține ceașca de cafea începe să-i tremure.

— Da. Caleb mi-a spus. O ceartă serioasă, iar Bea a plecat valvârtej, spune Hana susținându-i privirea. Am dreptate? A văzut în sfârșit cum ești cu adevărat? Despre asta a fost vorba?

Jo încearcă să-i răspundă, dar nu poate articula niciun sunet.

— Nu, spune, în cele din urmă. Bea nu mi-a răspuns la telefon de câteva ori, atâta tot. Și ne-am inflamat.

— Asta-i tot?

— Da. Îmi pare rău să te dezamăgesc.

Jo începe să tremure atât de tare, încât lichidul cafeniu se varsă pe podea. Hana o privește pe Jo în ochi, apoi se uită în altă direcție, ușor înfiorată.

Nu o tulbură ceea ce vede, ci ceea ce *nu vede*. Își dă seama că în ultimii ani și-a pierdut capacitatea de a-și citi sora, de a ști cu exactitate de ce-i capabilă Jo.

36

Numai fața ovală de culoarea lutului se poate vedea, iar tubul pentru respirat îi atârnă pe jumătate în afara gurii.

Lui Elin îi bate inima cu putere când vede prin masca murdară a măștii ochii deschiși ai bărbatului. O privire sticloasă, de mort. Gluga costumului, puțin șuie, îi ascunde din trăsături, dar oricâte îndoieli ar fi avut Elin în privința identității lui dispar când îi vede barba neagră.

Seth.

Simte un nod în stomac, amintindu-și de scurta conversație pe care a avut-o cu el. N-au vorbit mult, părea copleșit de tot ce se întâmplase cu Bea, dar îi dăduse un sentiment de vitalitate și de putere. Era un bărbat în floarea vârstei. Nu putea să asocieze imaginea lui așa cum o știa cu ceea ce vedea acum.

În ultimele două zile au murit două persoane din același grup. *Care erau șansele?*

— Îl recunoști și tu, nu-i așa? murmură Tom.

— Da. E unul din grupul cu… Bea, femeia care a căzut. Seth e iubitul surorii ei.

Elin reacționează cu întârziere la cuvintele „și tu".

— Îl ții minte de ieri?

— Nu tocmai. Sincer, când am vorbit noi doi, știam că ai avut o discuție cu Seth, dar nu a fost prima oară când l-am văzut. Ne mai întâlniserăm. Venea destul de des în stațiune.

— Un oaspete regulat?

— Nu știu dacă-i pot spune așa. Probabil că nu știi, dar tatăl lui Seth e proprietarul insulei, spune Tom și apoi face o pauză. Ronan Delaney. Nu știe multă lume. Stațiunea e închiriată unui lanț hotelier, așa că nu se implică în deciziile de zi cu zi.

— Nu știam.

De ce n-au spus nimic cei din familia Leger? Sigur au aflat.

— Când Seth vine pe insulă, face de obicei scufundări? întreabă Elin.

— Da, și din acest motiv mi se pare ciudat. Că a plecat singur, că s-a pus în situația asta, răspunde Tom și o picătură de apă i se scurge din păr pe obraz. Scafandrii cu experiență cunosc protocolul: nu pleacă niciodată singuri. Seth știa asta, de obicei îl însoțea un instructor sau un prieten.

Înghite în sec, apoi continuă:

— Nu-mi place nici poziția în care e, pe o parte. Într-un accident, corpul se duce după cea mai grea parte a corpului, după butelie.

Ezită, de parcă i-ar veni greu să-și găsească vorbele sau nu e hotărât dacă e bine să vorbească sau nu.

— Mai e ceva? îl întreabă Elin, cu blândețe.

Tom încuviințează.

— Valva de la butelia de oxigen a fost închisă.

— Și a rămas fără aer?

— Da, răspunde Tom și tresare. S-ar fi sufocat.

— Se poate întâmpla s-o închizi singur, accidental? întreabă Steed, încă privind imaginea.

— Nu, nu cred. Și, chiar dacă ar fi fost așa, ar fi deschis-o.

Elin e foarte atentă la ce spune. Simte tonul lui și atunci înțelege. N-o spune cu subiect și predicat, dar e clar ce gândește.

— Și gluga… spune Tom în timp ce se uită în telefon la imagine. Pare că a fost trasă.

Elin se uită și ea la poză. Poziția în care stă gluga, cutele, nimic nu este natural. Cineva sau ceva a tras-o.

37

–Trebuie să dau câteva telefoane să aduc echipa. Dar, între timp, putem să trimitem o șalupă acolo? Să ne asigurăm că nu se apropie nimeni? întreabă Elin repede.

Chiar și sub apă, protejarea scenei crimei e vitală. Dacă *nu e* un accident, iar probele sunt afectate, investigația este compromisă.

— Bineînțeles, spune Tom și încuviințează, încă palid. Orice vă e de ajutor.

Steed se uită înapoi spre mal.

— E vreun loc pe plajă unde am putea să lucrăm?

Tom se gândește, apoi încuviințează din nou.

— E o magazie sub stâncă. Nu știu cât de curată e, dar e retrasă.

— Mulțumesc.

Elin îi înapoiază telefonul lui Tom, apoi și-l caută pe al ei care tocmai sună.

E numărul lui Farrah. Fără nicio introducere, o aude pe Farrah:

— Am vești. Bărbatul dispărut nu-i tocmai dispărut. Făcea scufundări pe partea cealaltă a stațiunii. Avea telefonul cu el, dar era închis. L-a deschis acum 20 de minute și a găsit zeci de mesaje. Cred că s-a simțit puțin jignit că prietenul lui s-a gândit la ce-i mai rău. A spus ceva de genul „am iubit-o, dar nu așa de mult…“

— Și dezordinea din cameră?

— A căutat apărătoarea impermeabilă pentru telefon.

— Vești bune.

Elin ezită, pentru că nu știe cum să-i spună.

— Dar mă tem că sunt și unele proaste. Geanta văzută în apă… Am găsit un cadavru lângă ea.

— Știu că n-are nicio legătură cu stațiunea, dar credeți că e OK? Nici nu știu când a fost deschisă ultima oară.

Tom se întoarce și stârnește un nor de praf. Steed începe să tușească și își pune o palmă pe gură.

— Cred că au trecut niște ani, reușește să spună, tușind.

Elin privește în jur. Magazia nu seamănă deloc cu cea de pe plajă, cea cu articole pentru sporturi acvatice. Aerul e îmbâcsit, sărat, se simt umezeala și mirosul de mucegai dintr-o cabană nefolosită de pe plajă. În plus, pe jos sunt

numai gunoaie, veste de salvare vechi, jachete, un radio vechi pus pe un congelator pătat. Geamurile sunt murdare, iar lumina pătrunde doar printr-un cerculeț din mijloc.

— E retras și asta-i important.

Ascunsă sub o stâncă, ferită de maree, magazia furnizează locul perfect ca ei să-și poată face treaba, departe de ochii curioșilor din stațiune.

— Pentru ce-i folosită acum?

— Sunt sigur că mai demult era folosită pentru depozitarea lucrurilor mai vechi ale școlii de aici, pe urmă pentru cursuri în tabără.

Tom face o pauză pentru că aude fâșâitul stației radio.

— Scuze, trebuie să răspund.

— Sigur.

Tom iese, iar Elin aude alerta unui mesaj pe telefon. E de la Will.

Cum e?

Complicat. Nu pot să spun prea multe, dar ai grijă, îi răspunde Elin.

Se văd cele trei puncte ale mesajului în curs de scriere și apoi vede mesajul: *OK. Sunt la vila principală. Dă tu un semn când poți.* Cele trei puncte apar iar și dispar, de parcă ar fi scris ceva și apoi s-ar fi răzgândit.

— Instinctul tău ce spune? murmură Steed, iar Elin nu mai dă atenție telefonului.

— Nu pot să mă pronunț până luăm cadavrul, dar, din ce a zis Tom, pot spune că nu-mi place. Plus faptul că era singur…

— Și geanta?

Steed se ridică pe vârfuri ca să vadă ce e pe un raft încărcat cu diverse obiecte.

— Atât de aproape de locul unde l-am găsit… Ar putea explica de ce se afla acolo.

Steed își întinde gâtul.

— Isuse, arată de parcă cineva și-a făcut adăpost aici. E o butelie de voiaj, un covoraș, hârtii vechi…

Steed întinde o mână și o bucată de hârtie alunecă plutind până ajunge pe jos. O ridică și o analizează.

— E un document… Scrie ceva despre transformarea insulei într-o rezervație naturală.

Elin se uită peste umărul lui.

— Am auzit de așa ceva. Înainte de LUMEN, ecologiștii militau ca locul ăsta să fie păstrat neatins.

Instinctul îi spune că ar fi fost cea mai bună alegere. De parcă insula trimite un mesaj clar către fiecare generație care încearcă s-o locuiască: *Nu vă vrem aici*.

Steed mai ia ceva de pe raft.

— E și o poză. Cu școala veche, așa pare.

Elin se întinde puțin ca să vadă mai bine. În poză e un grup de băieți aliniați în afara școlii, iar profesorii stau în spatele lor în robe lungi. E ceva ciudat pe fețele copiilor: le lipsește emoția și apatia asta e stridentă. Se gândește la zvonurile pe care le-a auzit, la comentariile lui Zimmerman despre artistul care învățase la

acea școală.

— Din câte văd pe fețele băieților, faptul că a ars școala e cel mai bun lucru care se putea întâmpla.

— Pe vremea aia, genul acesta de școli scăpau basma curată.

Steed continuă să se uite în jur.

— La naiba, e și o halbă veche… Ciudat loc să-ți faci cuib, spune zâmbind. Chiar și pentru un om care iubește și vrea să salveze copacii.

Elin clatină din cap. Ideea o neliniștește: cineva a stat ascuns aici, departe de toți. Schimbă subiectul.

— Ai mai aflat ceva de la Secția D? Când vin?

Secția D e Unitatea Marină a poliției, cu scafandri antrenați în recuperarea cadavrelor din apă, fără a compromite probele.

— Da, Camera de Control a sunat acum câteva minute.

Steed se oprește, iar Elin își dă seama din felul în care ezită să spună ceva că veștile nu sunt tocmai bune.

— Nu-mi place să pun sare pe rană, dar n-o să poată trimite pe nimeni o vreme. Se pare că au o treabă cu frontieriștii, sus pe coastă.

Elin dă din cap, în timp ce încearcă să analizeze situația. Cadavrul nu trebuie mișcat din loc, dar nici probele nu trebuie alterate dacă stau prea mult în apă. Dacă scafandrii nu ajung mai repede, riscul e ca toate probele să fie distruse.

— O s-o întreb pe Anna mai întâi, dar cred că va trebui să scoatem cadavrul și geanta acum.

Elin iese din magazie și încearcă să evalueze situația. Cu o echipă fără experiență și probabil speriată, n-o să fie ușor, dar, cum rotițele minții încep să i se învârtă așa cum simțea nevoia de luni întregi, simte un amestec ciudat de emoții: teamă și neliniște, evident, dar și ceva surprinzător.

Exaltare. O amețeală plăcută, ca atunci când șampania începe să-și facă simțit efectul.

Controlează din nou o anchetă. Următorii pași depind de ea.

38

Elin trage aer adânc în piept, scoate tubul din gură și se bagă sub apă. Față de cât de cald e afară, apa e foarte rece. Înoată până ajunge direct deasupra gențiii. Încearcă să-și mențină poziția lângă baza gențiii. Aveau dreptate: e agățată de un ciot de stâncă.

O apucă de un colț și trage. Geanta nici nu se clintește, iar degetele îi alunecă pe suprafața gențiii pe care stânca refuză să i-o cedeze. Încearcă să ignore presiunea crescândă din plămâni și schimbă poziția. Încearcă din nou, dar acum simte o rezistență. Nu-i de la geantă, ci de la piciorul ei. Ceva i s-a încolăcit de gleznă. *Alge*, își spune. Cadavrul lui Seth, încă în apă, e la numai câțiva metri distanță, dar simte brusc ca și cum o mână disperată vine din adâncuri și o trage de gleznă. Se scutură, dar o simte iar, mai strânsă. Intră în panică și simte cum îi bate inima tare. Își dă seama că apa îi intră în gură, în nări, iar sângele îi vuiește în urechi. Plămânii îi ard. *Trebuie să iasă.*

Clatină din cap, îi face semne lui Steed, care e încă în echilibru pe marginea bărcii, dar îl vede ca prin ceață prin geamul măștii sub apă. Vede punctulețe luminoase.

Mișcă-te. Fă ceva.

În cele din urmă, reușește să se mobilizeze. Se aruncă în sus cu elan, iar algele i se desfac din jurul gleznei. Înoată câțiva metri și iese cu zgomot la suprafață. Își smulge masca și apa pe care o adunase i se scurge pe față. Dă din picioare agitată și respiră adânc.

— Hei, ce s-a întâmplat? îl aude pe Steed, care s-a întins peste barcă ca s-o tragă.

— M-am panicat puțin, n-am reușit să iau geanta, spune, printre suspine și cade pe spate.

E o minciună. S-a speriat de aceeași forță de rău augur de pe insulă care e și aici, în apă. *Ce-i face locul ăsta?* N-a fost niciodată superstițioasă, dar cumva insula tulbură granițele dintre conștient și subconștient, îi dezvăluie frici pe care nici nu știa că le are.

O lovește puternic aceeași senzație care a lovit-o mai devreme în magazie, de parcă insula i-ar trimite în fiecare moment un mesaj: *Nu vă vrem aici*.

Trage aer în piept și încearcă să-și revină.

— Geanta e prinsă bine. E blocată pe stâncă. Cred că e nevoie de mai multă forță. Ar fi bine să cobori tu împreună cu Tom. Cu echipament de scafandru,

unul ar putea să se ducă mai jos și s-o împingă de dedesubt. Am destule poze ca probe, așa că o puteți lua.

Steed încuviințează, dar nu-i prea convins de explicația ei. Își trage masca pe față și se lasă împreună cu Tom în apă, alunecând de pe marginea bărcii. Se scufundă lin, dând impresia că o fac cu mare naturalețe. Steed nu e agitat din cauza echipamentului așa cum a fost ea, la ideea că o să coboare cu el în spate sub apă.

Steed și Tom se scufundă și mai mult până ajung sub geantă. Mișcările lor agită apa, iar Elin le vede siluetele ca niște umbre tulburi. Îi așteaptă, cu pulsul încă mărit. În cele din urmă, Steed iese la suprafață cu geanta în mână.

— A fost nevoie de ceva forță, cum ai zis și tu, spune și se trage în barcă. Dar am luat-o.

După ce se urcă și Tom, Elin scoate o pereche de mănuși și trage mai aproape geanta șiroind de apă. În ciuda materialului dur, geanta are zgârieturi în mai multe locuri, din cauza stâncii.

Steed își scoate tubul de oxigen și face un semn din cap spre geantă.

— Nu pare să fi fost de mult acolo.

— Și eu cred la fel, spune Elin și face câteva poze, apoi pune telefonul deoparte. Se vedem ce găsim.

Elin o deschide cu grijă și se uită înăuntru cu atenție. Își ține respirația, uluită. Își imaginase mai multe lucruri care ar fi putut fi înăuntru. Dar nu așa ceva.

Șase pachețele împachetate cu atenție unul lângă altul, strânse cu un strat gros de bandă izolatoare, stau pe fundul genții. Nu-i nevoie să le desfacă ca să-și dea seama ce conțin.

Droguri.

39

Nu-i o cantitate prea mare, dar probabil valorează o avere.

— Ce coincidență să-i găsim cadavrul lângă geantă, spune Steed, un pic șocat. Având în vedere cazierul lui, crezi că se mai ocupa cu vânzarea drogurilor?

— Așa aș zice, spun Elin, nesigură.

Nu-i place situația, mai ales după suspiciunile lui Tom în privința cadavrului.

— Cred că-i timpul să-l aducem sus.

Prelata pusă pe fundul bărcii deja adună apă de la costumul de scafandru îmbrăcat de Seth și de la echipament. Apă și nisip. Din cauza tubului de oxigen din spate, au fost nevoiți să-l așeze pe o parte și ai putea zice că doarme, dacă n-ar avea paloarea aceea cadaverică și membrele țepene.

Elin se așază pe vine, iar barca se clatină ușor. Tom arată cu degetul.

— Uite, spune repede, aici e valva de care ziceam. E clar că a fost închisă. Cum spuneam, putea să și-o deschidă, dacă nu…

Arată spre glugă cu mâinile tremurând ușor. Elin privește ce-i indică. De aproape, încrețitura din glugă văzută în fotografia făcută de Tom e mai clară. Se văd și niște găuri.

Elin se uită când la valvă, când la glugă. Înghite în sec. Simte povestea, una oribilă, și clipește des încercând să nu-și imagineze, dar nu reușește: Seth se luptă sub apă, nu mai are aer, o mână îl împinge în jos…

— Și mai e ceva, murmură Steed și se apropie. Uite, aici, în colțul gurii. La stânga inhalatorului.

E un rest fin de pudră albă. A fost șters de apă, dar încă e vizibil. Un fel de cretă? E imposibil să se pronunțe până la analiză, dar o pune pe gânduri.

Steed analizează cadavrul de sus până jos.

— Nu mai văd și în altă parte.

Elin clatină din cap. Simte un gust amar în gură. Totul îi spune că n-a fost un accident. Seth a fost omorât. Viața i-a fost luată cu brutalitate sub apă.

40

Elin închide ușa magaziei în urma ei și-și pune telefonul înapoi în buzunar.

— Șefa crede că trebuie să aducem criminaliștii.

Steed clatină din cap.

— E evident că Delaney nu s-a dus acolo pentru sport.

Trage de prelată și o întinde pe jos în magazie.

— Posibil să fi fost un punct de livrare?

Apa de pe cadavrul lui Seth și de pe prelată se scurge pe podeaua prăfuită, șerpuind neregulat.

— Având în vedere ce știm din cazier, ar putea să fi fost. Tom spunea că venea destul de des pe aici.

Deschide ușa magaziei și-l lasă pe Steed să iasă înaintea ei, ca s-o închidă.

— E insula lui taică-su, totuși… o mișcare riscantă.

Seth își trece o mână prin părul încă ud.

— Poate că erau câștiguri prea mari ca să le refuze. Poate că l-a depășit situația.

Elin ezită.

— Și legat de moment? Ce crezi?

— Așa devreme după moartea lui Bea Leger?

— Da, e cineva din același grup. Plus treaba cu surpriza lui Bea, întrebările legate de cel care ar fi părăsit vila, spune Elin dând din cap. Apoi continuă: Cred că trebuie să vorbim cu iubita lui.

Steed privește înapoi spre magazie.

— Și cu cadavrul ce facem?

— Ideal ar fi să stea un om de pază, dar e în regulă să-l lăsăm în magazie dacă o încuiem. Cred că e bine să vii și tu cu mine. Încă o pereche de ochi mi-ar fi de folos.

— Vrei să anunț familia Delaney?

— Te rog.

Dar, în timp ce-și imaginează reacția tatălui lui Seth, mintea i se întoarce la îndoiala de mai devreme.

Chiar ar face Seth trafic de droguri pe insula lui taică-su?

Întrebarea duce inevitabil la alta: dacă Seth e dispus să facă așa ceva, ce fel de om e tatăl lui?

Ronan Delaney, un antreprenor de mare succes, e unul dintre cele mai respectate personaje din industria construcțiilor și dezvoltării din întreaga lume. De-a lungul carierei sale a construit clădiri în toată Marea Britanie și în Europa, ale căror proiecte au câștigat mai multe premii. Delaney e patronul Rainbow Foundation, care încearcă să implice persoane din comunități dezavantajate și minoritare în politică și societatea civilă.

Îndreptându-se spre plajă, Elin citește profilul lui Ronan Delaney. Sub primele paragrafe ale textului e o poză de genul celor făcute pentru corporații: Ronan, cu o cămașă albă, descheiată la gât.

— Seamănă cu Seth, nu? spune Steed, privind peste umărul ei.

— Da, seamănă.

Deși părul lui Ronan e grizonant, asemănarea e evidentă: aceleași trăsături puternice și fața lată. Doar un lucru *este* diferit. Deși expresia lui Ronan e neutră, cu un zâmbet abia schițat, ochii trădează ceva la care nu se așteptase după ce l-a cunoscut pe Seth: vulnerabilitate. Trebuie să afle mai multe.

Când ajung la treptele care duc spre vila principală, Elin mai întârzie.

— O secundă, spune, vreau să verific ceva.

Adaugă numele stațiunii în bara de căutare. Apar o serie de articole despre vânzarea insulei. Ceea ce citește îi confirmă spusele lui Tom: stațiunea a fost luată în leasing de un grup hotelier cunoscut pentru stațiunile sale de lux din zonele de coastă. Elin deschide și închide un comunicat de presă și e gata să renunțe, când deodată îi atrage atenția unul dintre rezultate.

— Ce-ai găsit? întreabă Steed.

Elin înclină ecranul să poată citi și el.

PROIECT IMOBILIAR ÎNTÂMPINAT CU PLÂNGERI

TORHUN EXPRESS

Controversa legată de noul proiect de pe Cary Island continuă. Ronan Delaney, noul proprietar al celebrei Stânci a Morții, plănuiește să construiască un hotel pe locul fostei școli din sudul insulei. Intenția sa a primit peste două sute de obiecții. Într-un dialog cu reporterii, domnul Jackson, locuitor al insulei, a comentat: „Clădirea în stil contemporan nu se potrivește cu frumusețea necosmetizată a insulei".

Un alt protestatar, Christopher Walden, a spus: „Cred că planurile noastre inițiale pentru ca insula să fie rezervație naturală, ca loc special de interes științific, sunt mai potrivite pentru acest loc. Dacă o să continue construcția actuală, o să fie o batjocură."

Proiectul va fi analizat de Consiliul din Torhun la sfârșitul lunii.

Comentariile de dedesubt sunt usturătoare.

O batjocură, bineînțeles, dar nu-i o surpriză, știm cine e noul proprietar al insulei. Am auzit zvonuri despre companiile dubioase în care a fost implicat. E un rechin.

Trebuie cercetate și celelalte proiecte ale sale.

Un rechin. Elin se tot gândește la aceste cuvinte. Interesant. Steed arată spre ecran.

— Și aici se vorbește despre rezervația naturală.

Elin dă din cap.

— Dar, din ce am citit aici, cred că ecologiștii n-au nicio șansă. Ronan Delaney nu pare să lase de la el.

— Poate că la fel se purta și cu fiul lui, spune Steed, încet. Poate că așa își arăta Seth revolta față de tatăl lui. Încălcându-i teritoriul.

41

Vila în care stă grupul se află tocmai în capătul aleii, ascunsă de vegetație. Acele pinilor formează o țesătură naturală pe jos.

În timp ce bate la ușă, Elin se uită la perechile de încălțăminte aliniate afară: șlapi, sandale, teniși. O pereche de pantofi e clar mai mare decât celelalte, brandurile de cauciuc având imprimată urma recentă a unor picioare. *Sunt ai lui Seth*. O trece un fior. *Toate lucrurile pe care le lăsăm în urmă...*

Se aude ușa deschizându-se. Elin ridică privirea și o vede pe Jo în prag, cu telefonul în mână. Rochia albastră cu mâneci scurte îi scoate în evidență bronzul, dar nu-i poate șterge oboseala de pe față. E palidă și are ochii roșii. Șuvițele de păr încă ude s-au răsfirat pe umeri.

— Ah, trebuie să dăm declarații.

Jo se dă într-o parte, permițându-le lui Elin și lui Steed să intre. Holul din spate e plin de genți și haine, de parcă ar fi început deja să împacheteze, dar fără prea mult elan.

Elin face un pas înainte.

— De fapt, n-am venit pentru declarații, spune apoi își drege glasul pentru că niciodată nu e ușor să dai astfel de vești. Mă tem că avem vești proaste. Despre Seth.

— Sper că n-a făcut vreo prostie, nu? întreabă Jo și clatină din cap. Știam că nu-l ține mult rolul ăsta de iubit protector. De când am aflat de Bea, a cam dispărut. Ieri a fost la wakeboarding și azi-dimineață când m-am trezit aveam un mesaj de la el, spunea că se duce cu caiacul, spune și se strâmbă. E deja în bar, așa-i? Face scandal…

— De fapt…

Steed nu reușește să-și termine propoziția pentru că Jo continuă să vorbească despre cât de mult bea Seth. Elin își dă seama repede că e o formă de apărare: a simțit că ceva nu-i în regulă și amână inevitabilul. Vocea îi este exagerat de vioaie și încearcă să zâmbească.

Elin o atinge pe braț cu blândețe.

— Mă tem că a fost un accident. Îmi pare rău, dar Seth a murit.

Aude aerul condiționat cum huruie și o clipă se întreabă dacă Jo a înțeles ultimele cuvinte. Zâmbetul forțat a încremenit pe chipul lui Jo, iar privirea îi e goală. Dar apoi își acoperă gura cu palma.

— Nu… nu se poate… nu… suspină înfundat.

— Îmi pare rău, repetă Elin. Știu că e un șoc.

Îi ia o vreme lui Jo să se adune.

— Ce s-a… întâmplat? întreabă, în cele din urmă, dar inima îi bate tare în continuare.

— Nu știm încă. L-am găsit în apă, în costum de scafandru.

Privirea lui Jo nu exprimă nimic.

— Făcea scufundări? Dar se dusese cu caiacul.

— Era în costum de scafandru. Nu știu dacă a fost cu caiacul înainte.

— Unde era? întreabă brusc, expirând puternic.

— Puțin mai departe de unul dintre golfuri, răspunde Steed.

Jo clipește repede.

— Dar sunteți siguri că este el? Poate vă înșelați.

— Avem nevoie să-l identifice cineva oficial, dar l-am recunoscut. Îmi pare rău, adaugă Elin.

Jo se apleacă, ținându-se de marginea ușii. Elin se uită în jur și își dă seama că sunt mai mult în afara vilei.

— Ar fi mai bine să mergem înăuntru, să avem mai multă intimitate.

Elin o ajută pe Jo să se îndrepte și o conduce în living. Și aici este dezordine: haine aruncate pe spătarul scaunului, câteva cești de cafea pe jumătate goale uitate pe masă. Prin ușile de sticlă se văd costume de baie puse la uscat pe scaunele de pe terasă. Steed arată spre ușile duble care dau în holul din capăt.

— O să le închid, să nu fim deranjați.

— Cu cine făcea scufundări? izbucnește Jo.

Elin se așază lângă ea pe canapea și-și scoate un carnețel.

— Din câte știm, era singur, îi răspunde, în timp ce Steed se așază în față.

— Dar n-are niciun sens! spune Jo și își izbește violent piciorul de podea. Seth e un scafandru cu experiență. Nu s-ar fi dus singur.

— Se pare că s-a dus singur. Avem nevoie de o echipă de specialiști să examineze tot înainte să ajungem la o concluzie, dar se pare că a avut probleme sub apă.

Elin se oprește, nu vrea să se piardă în teorii, când de fapt nu are o imagine completă.

— Știu că e greu, dar aș vrea să ne spui când l-ai văzut pe Seth ultima oară, să ne ajuți să reconstituim ce s-a întâmplat.

— Bineînțeles. A fost când ne-am dus la culcare. Dimineață m-am trezit târziu, pe la opt, spune trăgându-și nasul, pentru că ochii i s-au umplut cu lacrimi. Seth deja plecase. Mi-a trimis mesaj că e cu caiacul. Cum am spus, nu m-a surprins, nu prea-i plăcea atmosfera sumbră din casa asta.

— Și, ca să-mi fie clar, tu n-ai părăsit vila azi?

— Nu. Am stat în camera mea.

— Nu știi dacă a mai plecat cineva? întreabă Steed care scoate un șervețel din cutia de pe masă și i-l dă lui Jo.

— Mulțumesc, îi spune Jo, zâmbindu-i cu jumătate de gură. Nu-s sigură,

trebuie să-i întrebi.

Elin încuviințează.

— Și încă ceva: Tom, unul dintre instructori, mi-a spus că tatăl lui Seth e proprietarul stațiunii.

Ronan Delaney.

— Așa e, spune Jo în timp ce încearcă să-și rupă o pieliță de pe braț. Dar nu-i implicat. O companie hotelieră a luat stațiunea în leasing și o administrează.

— Presupun că știi că Seth a mai fost aici.

Jo își duce șervețelul la ochi și se șterge.

— Da. Îi place să iasă din Londra. Acum câțiva ani și-a deschis o companie digitală de marketing. E o muncă grea, așa că vine aici să se relaxeze.

— Știi cumva dacă face scufundări când vine aici?

Jo încuviințează.

— Îi place la nebunie să facă scufundări. Ca, de altfel, orice activitate plină de adrenalină.

— Și ai mai venit cu el aici înainte? întreabă Steed.

Nu e un ton intruziv, de interogatoriu. Pare mai mult grijuliu. O artă fină și rară la un ofițer neexperimentat.

— Nu, e prima oară. Mi-aș dori să mai fi venit. M-a invitat, dar eram mereu ocupată.

Suspină iar. Elin termină de notat. Așteaptă până își revine Jo și o întreabă:

— A fost sugestia lui Seth să vii?

— Nu, am mai spus. Cineva mi-a pomenit de refugiul ăsta și i-am spus lui Seth. Coincidența ni s-a părut amuzantă, i-am spus că n-am mai fost aici. I-am contactat pe cei de-aici și mi-au oferit o vacanță. Dar Seth nu a aranjat nimic. Așa-i place lui. Să fie mai discret.

— Mai știe cineva din grupul vostru despre legătura lui cu insula?

Jo clatină din cap.

— Am vrut să păstrăm secret. Oamenii n-au o impresie prea bună despre Seth de obicei, mai ales familia mea. Dacă ar fi știut că tatăl lui e proprietarul insulei, probabil n-ar fi venit.

— De ce? întreabă Steed.

— Ar fi crezut probabil că vrea să se dea mare cu excursia asta… răspunde Jo ridicând din umeri. Pare așa în ochii altora, plus atitudinea lui de lasă-mă să te las.

Ezită o clipă, apoi continuă:

— Se poartă ca un clovn și îi face pe ceilalți să dea un pic înapoi. De fapt, e o mască. În adâncul sufletului se simte nesigur. A avut o copilărie grea, în ciuda banilor. Taică-su nu stătea prea mult pe acasă și, fiind fiul lui Ronan, simțea mereu o mare presiune, mereu aveau așteptări de la el.

— În ce sens? întreabă Elin prudentă, conștientă că așa poate i se confirmă teoria cum că toată chestia cu drogurile nu era decât o revoltă a fiului în fața tatălui.

— Oamenii presupun că e lipsit de scrupule și ambițios ca Ronan sau vreun

băiat de bani gata. Seth e…

Clipește mai des și se corectează.

— … a fost mai bun de atât. Cred că uneori a încercat prea mult să-i facă pe oameni să-l placă, ceea ce-i îndepărta de fapt.

Steed încuviințează.

— Ai observat vreun comportament neobișnuit la Seth recent? Înainte să ajungeți aici? Sau între timp?

— Nu. Nimic.

Dar Elin observă ceva, un fior, o emoție care i se ascunde pe chip.

— Ești sigură?

— Da.

Jo o privește pe Elin în ochi, apoi pe Steed, dar e prea direct. Elin se uită la Steed, derutată.

Ascunde ceva.

Nu e corect să gândești că, în plin doliu, cineva poate să-și facă tot felul de calcule, dar Elin știe că instinctele de supraviețuire ale oamenilor sunt primordiale. Jo ascunde ceva, numai că nu poate s-o dovedească acum. *E prea devreme.*

Elin închide carnetul.

— Te deranjează dacă ne uităm puțin prin camera voastră? Poate ne dăm seama de ce plecase la scufundări.

— Nu, bineînțeles, răspunde Jo și se ridică, iar Elin o surprinde din nou: o urmă de emoție, imposibil de descifrat.

42

–Aici e camera noastră, spune Jo și rămâne câteva momente în prag, parcă nesigură pe propriile picioare.

Elin vede de ce. Peste tot sunt numai lucrurile lui Seth: încălțăminte, echipament sportiv, o pereche de pantaloni scurți de înot aruncați pe un scaun. Se uită la geanta mare de pe pat și la cea mai mică de pe jos.

— Geanta mea, spune Jo, urmărindu-i privirea. Am început să împachetez. Plănuiam să plecăm după ce vă dădeam declarațiile.

Se uită în jur.

— Seth n-are niciodată lucrurile adunate într-un singur loc. Așteaptă mereu până în ultimul moment.

Izbucnește iar într-un plâns sufocant pe care, de data aceasta, nu-l poate controla.

— Terminăm repede.

Elin se apropie stânjenită de birou, conștientă că Jo plânge încet în spate, auzind-o cum scoate un sunet înfundat în șervețel. E singura zonă din cameră unde este ordine. O sticlă de apă, un pahar și un carnețel stau peste un dosar alb cu informații despre hotel. În stânga dosarului e un laptop deschis, dar ecranul e negru.

— Laptopul e al meu, spune Jo și intră în cameră. Seth nu-l folosește.

— Și-a adus unul?

Jo clatină din cap.

— A încercat să-și ia liber o săptămână de la orice altceva.

— Și telefonul? Îl avea cu el dimineață?

— Așa cred. Se duce oriunde cu el. Ca toată lumea.

Arată spre cablul atârnat de perete.

— Ar fi aici dacă n-ar fi la el.

Elin se îndreaptă spre baie și bagă capul pe ușă. Se simte în aer mirosul de citrice al produselor de curățenie, iar pe jos în cabina de duș încă se văd bule de spumă. Lângă chiuvetă e o geantă de toaletă și Elin caută repede înăuntru. Nimic special, aftershave, aparat de ras, lame.

Revenit în cameră, Steed începe să caute în dulap. Elin se apropie de el și descoperă că jumătate din umerașe sunt fără haine. Cele din stânga sunt clar ale lui Seth, cămăși pentru seară, câteva tricouri. Steed arată spre raftul de sus. Două genți de voiaj negre de marcă scumpă, finlandeză, cu fermoar solid și material

tare.

— Sunt ale lui Seth, afirmă Jo, urmărindu-l pe Steed în timp ce le ia.

Încă vorbește la prezent despre Seth, în contrast cu modul în care l-au văzut ultima oară: întins fără viață pe prelată în magazie.

Steed pune genții pe pat și trage fermoarul la cea mai mică.

— Sunt numai câteva chitanțe.

Elin o ridică pe cea mai mare și observă imediat ceva ciudat: geanta e dezechilibrată, partea dreaptă atârnă puțin. Caută înăuntru și în buzunarele de pe o parte și nu găsește nimic, apoi vede cele două buzunare din față. Cu un sentiment de neliniște crescândă, le verifică, sunt goale. Cum se aștepta, o iluzie optică, făcută să distragă atenția de la spațiul în plus de pe acea parte a genții.

— Cel mai vechi truc, murmură Steed.

Elin încuviințează și simte cum îi crește pulsul. Nu e un fund fals, ci o latură falsă.

Jo o urmărește neliniștită.

— Ați găsit ceva?

— Posibil.

Elin își trece mâna de-a lungul încrețiturii dintr-o parte și simte cum peretele despărțitor cedează. Îl agață cu degetele și îl trage în sus, descoperind un fermoar ascuns. Îl deschide și bagă mâna în buzunar. Atinge cu vârfurile degetelor, o pungă subțire de plastic, iar în interiorul ei simte ceva solid. Trage punga afară și vede trei rulouri cu bancnote prinse cu bandă elastică.

Începe să se formeze o imagine de ansamblu. Încet, dar sigur.

— Știi de ce ar avea Seth atâția bani la el? întreabă Elin și ridică geanta.

— Nu, răspunde Jo în timp ce se joacă cu una dintre brățările de la mână. Are mereu bani la el, dar nu așa.

Ultimele cuvinte le pronunță cu voce tremurătoare. Elin se întoarce spre Steed.

— Poți să-i pui în pungi de probe și să vezi dacă nu ne-a scăpat ceva?

Încuviințează și bagă mâna în buzunar. Se încruntă.

— E ceva aici.

Își retrage mâna. Metalul strălucește în lumina lămpilor. Elin știe ce e înainte să-l scoată. *Un cârlig carabină. De ce ar ascunde Seth un astfel de cârlig?*

Steed i-l dă. Mângâind ușor cu vârful degetelor conturul metalic, îi încolțește un gând.

— Seth plănuia să se cațăre undeva pe aici?

Jo clatină din cap.

— Nu, din câte știu.

Dar acum îi vine o altă idee. Închide o clipă ochii și e deodată acolo, pe pietre, iar soarele îi arde fața când pășește într-o parte…

Asta e, se gândește.

Dar ideea o șochează chiar și pe ea.

E imposibil, îmi joacă imaginația feste.

Totuși mintea începe să lege fire disparate: ce i-a spus Hana despre persoana

care a părăsit vila, întrebările ei legate de camerele video…

Reia imaginea în minte, ce a văzut și ce a presupus mai departe. Poate e o presupunere greșită.

— Mulțumesc, îi spune lui Jo și pune cârligul într-o pungă pentru dovezi. Știu că-i greu să răspunzi la întrebări când încă n-ai avut timp să procesezi veștile.

Jo dă din cap privind fix punga cu carabina.

— Ați terminat?

— Da, dar după tot ce s-a întâmplat, am nevoie să mai stați o vreme.

— Bineînțeles. Eu…, spune Jo și se oprește.

— Ce e?

Elin e surprinsă de expresia de pe fața ei. Nu e doar tristețe, e și un soi de confuzie.

— *E* ceva legat de Seth. M-ai întrebat mai devreme dacă se comporta diferit. Da, se comporta, dar numai din cauza a ceea ce se întâmpla. În ultimele șase luni a tot primit niște e-mailuri. Mesaje urâte.

Steed o privește ridicând o sprânceană.

— Despre ce? o întreabă.

— Nu mi-a arătat, dar am înțeles în mare despre ce era vorba. *Băiatul răsfățat al lui tata*. *Calcă pe cadavre*. Și erau lucruri și despre tatăl lui: că era un agresor, că a ruinat viețile altora, că i-a împiedicat să meargă mai departe… și altele. Seth nu le dădea mare importanță, în aparență. Avusese parte și de altele până acum, dar, și așa, îmi dădeam seama că-l afectează.

— Știi cumva cine i le-a trimis?

Ezită, așa cum Elin se aștepta. Trebuie să fie un motiv pentru care Jo nu le spusese de la început despre aceste e-mailuri.

— Te rog, îi zice Elin cu blândețe. Trebuie să fii sinceră. Numai așa putem să aflăm ce a pățit Seth.

Jo încuviințează.

— Mă gândeam cumva… Mă gândeam cumva că ar putea fi Maya.

O pată roșie care-i apare brusc pe gât continuă pe obraji.

— Maya?

— Da. Seth a refuzat s-o angajeze acum câteva luni. A fost cam nasol. Să fiu sinceră, a fost o idee proastă să mă bag, nu trebuia să mă implic.

— Dar de ce ar fi fost Maya atât de supărată?

— Din cauza situației. Mayei i-a oferit jobul unul dintre managerii juniori. Suntem prieteni, așa că am mers direct la el, și nu la Seth. Știam ce o să spună. Seth a aflat, a anulat tot și a spus că nu-i o idee bună să amestece familia cu munca. Maya și-a pierdut apartamentul câteva luni mai târziu. N-a mai putut să plătească chiria.

— Crezi că Maya ar fi făcut-o din dușmănie? întreabă Steed, coborându-și vocea puțin.

— Nu știu, spune Jo și ridică din umeri. Mă simt stupidă acum, că am spus-o. Maya probabil n-are nicio legătură cu asta. Adică erau mesaje și despre tatăl lui,

iar Maya nici nu-l cunoaște. Vă rog să nu-i spuneți nimic.

Elin se uită la Steed, de parcă ar vrea să-i citească din priviri ce gândește: *Și atunci de ce a spus-o? De ce să se gândească la o asemenea posibilitate dacă nu crede că există vreo șansă să fie adevărată?*

— N-o să-i spunem, dar trebuie să vorbim și cu Maya, și cu Hana înainte să plecăm.

— OK, răspunde Jo, dar Elin nu-i sigură că a auzit-o, pentru că-l urmărește pe Steed în timp ce ia pungile cu bani și carabina și le pune în geantă.

Ajunși afară, Steed clatină din cap.

— Ce zici?

— Interesant. Banii găsiți fac să pară plauzibil scenariul cu traficul.

— Și cârligul, spune și o privește cu coada ochiului. Ai o teorie, nu-i așa?

Elin clatină din cap, nesigură dacă să o spună, când încă nu știe dacă e o variantă plauzibilă.

— Mă gândesc la locul în care am găsit-o pe Bea Leger. Dacă ești de acord, o să mă duc să verific cât vorbești tu cu Hana, Maya și Caleb.

Steed încuviințează, dar Elin îl simte ușor încordat, îi citește întrebările fără răspuns din ochi.

43

Elin se oprește la câțiva pași de locul unde au găsit-o pe Bea Leger și se uită când la petele uscate de sânge, când la peretele stâncii. Un perete înalt, tulburător, colțuros, în care vântul a săpat cu lăcomie în timp.

Unde stătea când l-a văzut? Dar e aproape imposibil să-și dea seama. Știe doar că l-a văzut după ce Rachel a început să pozeze cadavrul lui Bea. *Poate eram mai sus*, își spune. La stânga lui Rachel, de acolo ar fi văzut curbura stâncii spre golf. Elin urcă mai mult și se așază în diferite poziții și unghiuri, dar tot ce poate vedea sunt semne naturale de viață: tufe, ierburi ori ferigi ieșind din tot felul de crăpături. Un cormoran cu aripile întinse stă pe un colț de stâncă.

Elin face frustrată un pas înapoi. Nu mai e sigură de ce a văzut. Dar, când își mută capul într-o parte, brusc vede sclipirea. Și încă una la fel. Acum știe ce caută și se retrage ușor câțiva pași, ca să nu piardă din ochi ceea ce a văzut. Înclină puțin capul să se uite mai bine. *Uite-l*, își zice și simte cum inima îi bate mai tare. *Uite-l* cum iese din stâncă. Un inel de metal, argintiu, strălucind în soare. *Un inel pentru cățărări.*

Scoate telefonul cu mâna tremurândă ca să facă o poză. Pune piesele cap la cap: *carabina din geanta lui Seth, Maya convinsă că cineva ieșise din vilă și acum un inel, fix sub locul de unde căzuse Bea*.

Se poate să nu fi fost un accident căderea lui Bea? Simțise că nu-i ceva în regulă când a văzut înregistrarea video a căderii. Închide ochii și încearcă să-și amintească. Pe măsură ce imaginile i se succedă în minte, își dă seama că tot ce a văzut – căderea eșarfei, Bea aplecându-se după ea s-o recupereze – s-ar putea să nu fie povestea corectă. Le pusese cap la cap fiindcă așa aveau sens. Cauză și efect.

Dar nu *neapărat* cauza. Poate că eșarfa a căzut, dar Bea se poate să se fi aplecat din *alt* motiv. Din cauza unui om.

Elin analizează inelul și locul în care se află. Simte un fior pe șira spinării. Ideea aceasta e cam înspăimântătoare, dar plauzibilă. Poate că Seth se afla pe peretele stâncii și i-a atras atenția lui Bea. Se gândește la urma din iarbă pe care o observase Leon.

Poate că nu Bea a scăpat ceva, ci Seth, și s-a folosit de acest lucru prefăcându-se că e în cădere. Poate a strigat după ajutor, Bea a văzut ce scăpase, a avut încredere în el și când s-a aplecat…

Mintea nu vrea să facă saltul următor, dar îl face: *poate a tras-o*. În înregistrarea destul de neclară nu se vede nimic în josul balustradei de sticlă, iar trupul lui Bea

ascundea mare parte din ea, așa că mâna lui întinsă n-ar fi avut cum să se vadă.

Dar raționamentul ei se lovește de echipament. Pentru a o păcăli pe Bea, Seth ar fi trebuit să ascundă echipamentul de cățărări. Ar fi fost destul de ușor, se gândește ea, sub o bluză mai largă, mai ales noaptea, dar nu putea doar să atârne acolo la întâmplare. Trebuia să se fi pus într-o poziție care să pară un pericol.

Face un pas într-o parte ca să vadă stânca din profil și observă o proeminență la un metru sub inel. Simte un fior rece în piept. Destul de lată ca Seth să fi stat acolo, să-i ceară lui Bea ajutorul și, când i-a întins mâna, să o tragă.

Cu cât se gândește mai mult, cu atât i se pare mai plauzibil. Bea, probabil amețită, cu mintea destul de tulbure, s-ar fi dus să-l ajute, fără să-și dea seama că e ceva dubios. Clatină din cap. Dacă *e* așa, atunci e un scenariu inteligent. Nu e un accident, ci o crimă. Ingenioasă – crima perfectă este cea care nu pare să fie o crimă.

Dar din ce motiv?

Având în vedere momentul, trebuie să aibă legătură cu moartea lui Seth, dar ce treabă avea Bea cu Seth? N-avea de unde să știe, cel puțin nu acum, dar, indiferent despre ce era vorba, rămâneau niște semne de întrebare. O astfel de acțiune ar fi avut nevoie de un plan. Dacă Seth era implicat, cum a transportat echipamentul de cățărări și unde e acum? Cârligul, da, dar restul – hamuri, sfori – sunt voluminoase, ar fi atras atenția la acea oră din noapte.

N-are cum să fi aruncat totul în apă, să riște să fie adus înapoi la reflux. Mai plauzibil ar fi să le fi ascuns undeva prin apropiere. Nu *atât* de aproape încât să fie observate când s-a făcut examinarea locului decesului, dar nici prea departe; ar fi trebuit să se grăbească să se întoarcă la vilă înainte să i se simtă lipsa. Elin se îndoiește că ar fi ascuns ceva pe partea cea mai apropiată de stațiune, așa că rămânea numai partea din stânga ca posibilitate, unde stânca se curbează spre golful următor.

O ia pe lângă perete căutând locuri potrivite pentru un ascunziș. Nu-i sare nimic în ochi, până observă o gaură mare în piatră, lată cam de un metru și care îi vine până la bărbie.

Se apleacă și se strecoară înăuntru. Spațiul e mic, se întinde în spate numai câțiva metri și abia reușește să se întoarcă.

Își reprimă senzația de claustrofobie și se uită după locuri unde ar fi putut fi ascunse obiectele, dar pe pereți nu sunt decât scoici și nicio ascunzătoare.

Mai aruncă o ultimă privire și iese.

Continuă să se deplaseze pe lângă peretele stâncii până ajunge la altă firidă, similară ca mărime cu cealaltă, dar mai îngustă. Intră și vede imediat o spărtură la vreo cincisprezece centimetri deasupra pământului.

Se așază în genunchi, își pune o pereche de mănuși și începe să scotocească cu mâna. Atinge ceva cu vârfurile degetelor și se aude un foșnet. Împinge mâna mai adânc și simte cum îi crește adrenalina când apucă un săculeț de plastic, cu ceva solid înăuntru.

44

Trage tare și din pungă ies funii subțiri maronii și verzi care cad pe jos. Vede și un ham metalic. Elin se uită lung la ele. Nu e surprinsă, ci speriată de rezultat: nu doar că i se confirmă teoria, dar iată cât de bine a fost plănuit totul. Moartea lui Bea n-a fost un accident. E și mai posibil ca între moartea ei și cea a lui Seth să existe o legătură. Și mai deprimant, motivul are probabil legătură cu drogurile.

Morți fără sens pentru o otravă fără sens.

După ce face câteva poze, împinge funia și săculețul înapoi în gaură. Sunt prea grele ca să le care peste pietre. O să se întoarcă să le ia. Iese, își scoate mănușile și se șterge de pantaloni. Se îndreaptă apoi spre plajă. Face doar câțiva pași, când aude un zgomot slab deasupra ei. Privește în sus, dar nu vede nimic. Elin simte totuși că nu e singură. Grăbește pasul, dar vede cu coada ochiului o mișcare în aceeași direcție de unde venise zgomotul. Pare să fie provocat de stâncă sau mai degrabă de o bucățică din ea: un bolovan care vine direct spre ea.

Inițial, Elin încremenește – se detașează cumva, de parcă s-ar rostogoli spre altcineva, analizându-l aproape cu interesul unui om de știință cum se lovește de pereții stâncii, iar mici bucățele din bolovan se împrăștie în toate direcțiile, cu zgomot.

Rămâne nemișcată, încă așteaptă să-l vadă schimbându-și direcția, departe de ea. Dar nu se întâmplă acest lucru. Bolovanul se rostogolește spre ea.

Timpul pare să încremenească, fiecare pivotare și fiecare salt, când piatra ricoșează și se rostogolește, fiind ca o mișcare chinuitoare cu încetinitorul. E îngrozită, dar picioarele nu i se mișcă, nu ascultă de creier.

Mișcă-te. Mișcă-te.

45

–Nu putem să stăm aici, spune Jo și se ridică de pe canapea. Mai întâi Bea și acum Seth.

Face curse prin cameră, încordată. La un moment dat, agață planta din colț cu atâta forță, încât ghiveciul se clatină în suport. Surprinzând privirea Hanei, Maya își netezește o buclă neagră cu un gest panicat, de parcă ar vrea să spună ceva, numai că Hana nu știe ce. Jo are dreptate.

Este ireal ce se întâmplă. Nu există alt mod de a descrie situația.

— E îngrozitor ce se întâmplă, spune Maya aproape în șoaptă, dar e o coincidență oribilă, atâta tot. Niște accidente.

— Crezi? întreabă Jo răsucindu-se brusc, iar fața îi arde de nervozitate. Credeam că ești paranoică, Han, cu tot ce spuneai despre căderea lui Bea, dar acum cred că ai dreptate, că *este* mai mult de atât.

— Dar știm că Bea a căzut și Seth… Detectiva spunea că echipamentul lui de scufundări… intervine Caleb din colțul camerei.

Se freacă la ochi, extenuat de toată situația, după cum își dă seama Hana.

Jo aruncă scântei din ochi.

— Nu, strigă. N-a spus explicit. După modul cum punea întrebările, era evident că nu crede că a fost un accident. Ceva nu-i în regulă… Nu doar banii găsiți, dar și faptul că s-a dus să facă scufundări singur, fără să spună nimănui.

— Înțeleg ce vrei să zici, spune Hana, cu lentoare. *Este* ciudat, mai ales când nu cunoști locul. E un risc imens.

Pe fața lui Jo apare o expresie ciudată. Jenă?

— Ce e? o întreabă Hana.

Jo își ridică privirea spre Hana.

— Voiam să vă spun oricum. Seth cunoaște insula. Nu-i prima oară aici. Tatăl lui… e proprietarul insulei.

— Știm. Ne-a spus detectiva, mormăie Caleb.

— Oh!

Jo dă din cap cu o expresie ciudată pe chip. Se sprijină cu spatele de perete și i se vede cicatricea cu care a rămas în urma incendiului. Singurul semn de vulnerabilitate al trupului ei puternic.

— Și de ce nu ne-ai spus mai devreme? Sau voiai să ne anunți pe Instagram?

— Nu, de fapt… începe, cu voce scăzută. Cum ziceam…

Hana o întrerupe.

— Nu mai minți.

Clatină din cap, neîncrezătoare.

— Minți chiar și acum, după moartea lui Seth, Jo, și, ca să fiu sinceră, mi-e greu să cred orice spui.

Trăiește o senzație eliberatoare, nu-i mai pasă ce cred oamenii despre ea, nu mai trebuie să ascundă ce simte cu adevărat. *Poate că ar fi trebuit s-o fac mai devreme*, își zice, ușor îmbătată de senzație.

Jo rămâne mută de uimire în fața acestei reacții, dar își revine imediat și atacă.

— Dacă sunt o mincinoasă, nu sunt singura de aici.

Tonul îi dă Hanei fiori. O sperie fiecare cuvânt apăsat.

— Nu înțeleg, spune ezitând. Cine mai minte?

— Asta vreau să știu și eu. Seth a primit niște e-mailuri anonime în ultimele luni. Mesaje urâte. Amenințări. Acuzații la adresa lui și a tatălui. Pare cam ciudat că le-a primit și că acuma s-a întâmplat ce s-a întâmplat.

Jo își întoarce privirea spre Maya. Iar Hana își dă seama că, de fapt, ultimele minute nu au fost altceva decât o pregătire pentru ceea ce avea Jo de spus.

— Așa și? spune Maya pe un ton aspru. Ce legătură are asta cu noi? continuă, trăgând ușor de lănțișorul de la gât.

— Păi, aș zice că are legătură mai mult cu tine, Maya.

— Cu mine? reacționează Maya și se înclină ușor în față, cu o privire întunecată, rece, impenetrabilă.

— Da.

Jo clatină din cap, iar privirea taie în carne vie, parcă ar fi un vânător în căutarea prăzii.

— Ce supărată erai pe Seth după toată povestea aia cu jobul!

Maya ezită.

— Eram, dar nu înseamnă că sunt mincinoasă, spune cu lentoare. Tu ai fost cea care mi-a promis jobul, mai mult sau mai puțin, și Seth a refuzat. Bineînțeles că eram nervoasă.

— Dar asta nu-i tot, așa-i? Știu ce ai făcut.

— Ce știi? întreabă Maya și vocea îi tremură.

Jo își ridică ușor bărbia.

— Știu că tu ai fost, Maya, cea care a împrăștiat online zvonuri despre afacerea lui.

Maya încremenește. Tăcere. Se aude numai zumzăitul aerului condiționat. Și cum înghite în sec.

— Dar… ezită Maya. Cum ai aflat?

— Fostul tău iubit. Sol s-a întâlnit într-o seară cu Seth și i-a spus tot.

— *Sol* i-a spus?

— Da. Toate detaliile murdare.

Jo râde scurt, amar.

— Nu m-aș fi gândit vreodată: tu, o justițiară din spatele tastaturii. Nu i-am spus detectivei, dar mă pune pe gânduri. Dacă ai face așa ceva, de ce altceva ai mai fi capabilă?

Maya pare să devină tot mai mică pe măsură ce Jo vorbește, umerii i se strâng de parcă i s-ar chirci trupul. Hana își dă seama că este exact ce știe să facă Jo cel mai bine: să-i facă pe oameni să se simtă mici, ca ea să se simtă mare.

Chiar și încolțită, o poate face, și Hana știe de ce procedează așa acum: Jo încearcă să le abată atenția celorlalți. Ea e cea care a mințit, despre Bea, despre legătura lui Seth cu insula și atâtea altele pe lângă. Și totuși nu face decât să mute atenția asupra Mayei. Hana se ridică și se întoarce ca s-o înfrunte pe Jo.

— Înainte să începi s-o acuzi pe Maya, cred că tu ai de dat niște explicații. Că tot spuneai de înșelarea celorlalți, în ziua în care ai venit, ți-a căzut o hârtie din geantă. Începuseși să-mi scrii, te scuzai pentru ceva, n-am auzit încă pentru ce.

Se face liniște.

— A, aia… spune Jo repede. Am scris-o acum câteva luni. Mă simțeam prost că n-am fost alături de tine după ce a murit Liam. M-am gândit să-ți scriu, pe urmă am aranjat vacanța. Voiam să vorbim aici, să avem o conversație față în față.

Hana o ascultă pe Jo și îi observă expresia umilă de pe față. Sunt exact cuvintele pe care ar trebui să le spună. Dar e lipsită de orice emoție, pe un ton fals.

Iar minte. Tocmai a aflat că iubitul ei e mort și minte.

46

Abia când bolovanul e la un metru deasupra ei se mișcă, aruncându-se într-o parte. Se răsucește și aterizează pe palme, pe jumătate pe piept, iar aterizarea o face să rămână fără aer în plămâni. Elin își pune mâinile în jurul capului ca să-l protejeze, dar se face liniște. Nu mai vede piatra rostogolindu-se, nici cum se crapă și nici bucățile care se rup din ea. Înclină capul și privește în sus, dar nu mai cade nicio piatră. Observă profilul impunător al stâncii și o fâșie de cer albastru senin. Inima îi bubuie în piept în contratimp cu respirația ei. *Dacă nu s-ar fi mișcat la timp…*

Se ridică în picioare imediat ce-și recapătă suflul. Privește fix bolovanul aflat la un metru distanță. E mai mare decât crezuse, iar la prăbușire s-a spart în două. Primul ei instinct e să facă un pas înapoi, să încerce să vadă de unde a venit bolovanul, dar nu sunt semne evidente.

S-a rupt din stâncă, își spune. O bucată de stâncă s-a desprins după ce s-a dilatat și contractat în căldură.

Dar în timp ce se îndepărtează, Elin privește spre Stânca Morții. E sceptică, dar își imaginează că însăși stânca a fost responsabilă, de parcă ar fi aruncat spre ea furioasă un bolovan.

Încă o dată, insula o anunță clar și tare: *Nu te vreau aici.*

47

Când ajunge pe plajă, Elin își aude telefonul sunând. Se gândește că ar putea fi Will, îngrijorat de ce nu a ajuns încă la vilă, dar e un număr pe care nu l-a mai văzut de mult. De dinainte să-și întrerupă cariera. E Mieke, unul dintre medicii legiști.

— Tocmai termin autopsia lui Bea Leger. Rănile par să fie provocate de căderea de la acea înălțime, iar cauza morții e traumatism cranian, după cum probabil ai ghicit, dar sunt câteva lucruri mai interesante. Am găsit ceva puțin ciudat: o urmă de pudră în gură, pe gingii și cantități mici pe unii dinți.

Pudră. Elin se încordează. Nu-i sigură, dar ar putea fi aceeași substanță pe care a văzut-o în jurul gurii lui Seth, iar, dacă e așa, cele două morți sigur au o legătură între ele.

— Ai vreo idee ce e?

— Nu pot să spun până nu primim analizele de la laborator, dar pare a fi calcar. Am mai văzut la un muncitor într-o carieră de piatră. Mașinăria s-a răsturnat, iar el, odată cu ea. Am găsit ceva similar pe pielea lui.

— Poate s-a murdărit în cădere?

— Aș zice că nu, răspunde Mieke după o pauză. Pudra e specifică exploatării pietrei, apare numai când lucrezi direct cu calcarul. Adică n-a fost încă procesată, așa că nu poate fi dintr-o fabrică, de exemplu.

— Așa deci, se aude spunând, deși mintea îi zboară la altceva, la ceva ce nu se mai gândise.

Cariera de piatră de pe insulă.

Will a pomenit de ea de câteva ori, a descris cum fusese construită școala veche din calcarul produs pe insulă. Refolosise chiar el o parte pentru proiect, la interioare, la recepție și în spațiile comune.

Mieke continuă:

— Bănuiesc că a agățat pudra de undeva sau de la cineva. Un fel de transfer.

Elin nu exclude ideea ca Seth să fi fost implicat în decesului lui Bea. E posibil să-i fi transferat pudra cumva. Dar de ce ar fi fost Seth în carieră? Acolo își ascundea drogurile?

— Altceva?

— Da. Mai greu de văzut inițial din cauza culorii pielii, dar sunt destul de sigur că are vânătăi pe brațe. Sunt estompate, dar mi se par a fi urme de degete. Trebuie să mă uit mai bine, dar…

Elin își ține respirația: urmele de degete ar putea fi de când a tras-o pe Bea Leger peste balustradă.

— Înțeleg din pauza pe care ai făcut-o că lucrurile se complică, spune Mieke, blând.

— Puțin. Să-mi spui dacă mai găsești ceva.

Elin își ia rămas-bun și încearcă să proceseze toate informațiile. Simte un fior pe spinare. Dovezile o trag cu putere într-o singură direcție: Bea Leger n-a căzut pur și simplu. Și ea a fost omorâtă.

În acest caz, observațiile lui Mieke ar putea alcătui una dintre pistele care ar putea s-o ajute pe Elin să înțeleagă ce și cine e în spatele acestor decese. După ce vorbește cu Will, trebuie să meargă la carieră.

În ciuda incidentului cu căderea bolovanului și a neliniștii pe care o simte pe insulă, gândul o entuziasmează, la fel cum s-a simțit și pe plajă.

Simte energia care-i trece prin toate vinele. Se simte vie, vibrează.

48

–S-a întors rătăcitoarea… Nu-mi mai făceam speranțe, spune Will și trage un scaun pentru ea.

Elin privește în jur. Restaurantul e liniștit, mesele sunt goale, numai câțiva angajați își fac de lucru pe lângă bar.

— Îmi pare rău, voiam să te sun din nou, dar situația s-a complicat.

Își șterge repede cu mâneca cele câteva broboane de sudoare de pe frunte.

— Turistul dispărut?

— Nu. A fost o alarmă falsă. S-a dus la scufundări.

— Vești bune.

— Nu tocmai, spune Elin cu vocea tensionată.

Nu vrea să-i spună. Știe că momentul în care-i spune înseamnă condamnarea oricărei șanse la premiu, poate chiar a proiectului LUMEN însuși.

— Dar am găsit un cadavru în apă. Un alt turist.

Will se face alb la față și se înclină puțin în scaun.

— Alt accident?

— Încă nu pot să spun.

Vorbele ei evazive nu reușesc să-l păcălească.

— Nu cred că mai putem ține *secret*. Farrah mi-a spus că pleacă oaspeții. Lumea a aflat că se întâmplă ceva, continuă Elin.

— Lumea pleacă? spune Will, destul de tulburat.

— Cine s-ar fi gândit, nu? Nu le place ca niște morți accidentale să le strice vacanța.

Arată în jur cu un gest larg.

— Nu vezi? Nu prea-i agitație pe-aici, nu?

Elin se întoarce.

Are dreptate, stațiunea s-a golit, zgomotele specifice unei agitații de vacanță s-au estompat de la un murmur colectiv la un singur râset.

Plaja e goală și, deși sunt câțiva oameni în piscină, șezlongurile sunt libere.

— Șalupa a tot făcut drumuri. Unii și-au comandat șalupe-taxi.

Își mușcă buza.

— S-a scris și pe rețelele de socializare.

Elin dă din cap, exasperată. *Ultimul lucru de care aveau nevoie*.

Un oftat.

— Cred că o să-mi scurtez weekendul. Am oricum mult de muncă. Trebuia să știu că n-o să fie simplu. Excursiile noastre nu-s niciodată simple.

Will o privește în ochi și pare să se fi înțeles din priviri. E o apropiere de o clipă, dar dispare, apoi Will privește în altă direcție.

— Sincer să fiu, sunt prea implicat. E aiurea să o spun după tot ce s-a întâmplat, dar…

— Înțeleg. Devine foarte personal pentru tine.

— Da. E ca și cum ai vedea cum ceva la care ții foarte mult pur și simplu îți explodează cu încetinitorul în față.

Vocea i se frânge.

— Am muncit atât de mult să schimb locul ăsta, să schimb convingerile oamenilor – și degeaba. Odată ce o să ajungă în presă, o să fie show. Crimele lui Creacher, școala. LUMEN o să fie o notă de subsol.

Pe Elin o cuprinde un sentiment oribil de neputință și simte că situația îi scapă de sub control. Vrea să poată face ceva, orice, ca să-l ajute, dar nu poate.

— Încă nu știm ce s-a întâmplat. Mai e o șansă…

Will o privește cu o expresie stranie, încremenită.

— Nu trebuie să faci asta, știi doar. Nu-s un copil.

— Ce să fac?

— Să încerci să pară situația mai blândă decât este de fapt în realitate. Îmi dau seama de pe fața ta că situația nu-i bună.

Will zâmbește forțat în colțul gurii.

— Cred că ți-am auzit în sfârșit vocea cu care dai vești proaste. Suntem de atâta vreme împreună și tocmai acum o aud.

Elin simte în glasul lui ceva total necunoscut până atunci. O atitudine pasiv-agresivă, aproape ca *o revoltă*. Și, deși poate doar i se pare, se întreabă totuși dacă nu cumva o învinovățește pentru ce se întâmplă, doar pentru că e implicată.

— Încerc să fiu optimistă.

— Și te bucuri să rămâi? spune Will, dând din cap scurt.

— Cum adică?

— Păi, acum, că situația a devenit și mai complicată…

— Da… răspunde Elin analizându-i expresia, pentru că nu înțelege unde vrea să ajungă.

— Dar dimineață în pat ai spus că ești îngrijorată, că nu știi dacă o să te descurci, în caz că situația devine mai complicată.

— Aveam îndoieli, da, spune ea, prudentă, dar nu înseamnă că nu vreau să continui ancheta.

— Dar dacă o să *simți* așa la un moment dat? O să-i spui sincer Annei?

— Da.

O privește fix în ochi.

— I-ai spus despre treaba aia de pe Twitter?

Elin ezită, știind că, de fapt, întrebarea este un test.

— I-am spus. A zis că, dacă se mai întâmplă, o să cerceteze, îi răspunde și îl apucă de mână. Serios, nu trebuie să-ți faci griji.

Will oftează adânc.

— Dar ești aici, singură. Nu-mi place.

— Nu sunt singură. Îl am pe Steed.

Regretă cuvintele imediat ce-i ies din gură, pentru că știe că nu erau chiar cele potrivite, dar nici nu știe ce să facă. Conversația s-a purtat de la început pe un teren minat, de parcă orice ar spune ar fi greșit.

— Steed, repetă Will, eliberându-i mâna. Bun, păi, atunci e OK. Sunteți destul de apropiați ca să-i mărturisești că te simți copleșită, dacă o să fie cazul?

Încă o mină. Elin își caută cuvintele.

— Da, cred că pot. Ne-am cunoscut mai bine de când am venit.

Răspuns greșit, iar Will se întunecă la față. Nu știe cum au ajuns în punctul acesta, o senzație stranie că parcă dansează pe melodii diferite. Vede o pată de cremă protectoare pe ureche, se întinde să i-o șteargă, dar el tresare, se dă înapoi. Elin se înroșește, rănită, și abia atunci are un moment de revelație – își dă seama cu groază de ce se poartă el așa.

Din cauza *ei*. Ea l-a făcut să reacționeze astfel cu comportamentul ei inconstant.

Acasă, în ultimele câteva săptămâni, a fost iritată și distantă, dar aici e altcineva. Are energie. E alertă.

El nu primește decât latura ei mai nereușită și atunci cum ar trebui să interpreteze acest lucru?

Elin simte un val de tristețe în prăpastia care tocmai s-a deschis între ei.

— Bun, eu trebuie să plec, spune ea.

Face ce face mereu.

Tactici de amânare.

Ascunde mizeria sub covor.

— Te las, continuă.

— Sună-mă mai târziu.

— Te sun.

Elin se apleacă și-l sărută ușor și Will nu se mai retrage, dar poate simte ceva mai rău: o reticență din partea lui, sentimentul că e doar un automatism.

49

–Maya, ești trează?

Hana se apleacă peste silueta ghemuită în pat a Mayei. Poartă pantaloni scurți din jeans și un top de aproape aceeași nuanță ca pielea ei, iar borul larg al pălăriei panama e tras jos peste ochi.

Maya nu-i răspunde.

— Maya? repetă, mai tare acum, cu un fir de teamă în voce.

După tot ce s-a întâmplat… Se întinde și o scutură ușor.

— Maya, trezește-te!

În cele din urmă, fata se foiește și deschide ochii. Se ridică și se prinde de marginea șezlongului.

— Scuze, spune pe un ton leneș. Nici nu știu când am adormit.

Hana se așază într-o parte pe celălalt șezlong, dar e o poziție inconfortabilă. Cadrul îi intră în șolduri, așa că-și mișcă picioarele și se întinde pe spate.

— De ce nu mi-ai spus adevărul? o întreabă, în șoaptă. Despre job.

Maya își îndreaptă spatele și se freacă la ochi. O linie albă de cremă protectoare pe pielea bronzată se vede într-o cută de pe piele.

— Mi-era rușine. Era o treabă destul de stânjenitoare. Jo avea intenții bune, dar știi cum e ea. Am presupus că o să discute cu Seth, dar se pare că nici măcar nu i-a pomenit de asta, spune în timp ce-și învârte un inel pe deget. Seth a scăldat-o, și-a cerut scuze, bineînțeles. Mi-a zis că o să încerce în altă parte, că o să-i dea CV-ul meu unui prieten, dar atât. S-a oprit aici.

— N-ați semnat un contract?

— Trebuia să fie finalizat atunci. N-aveam decât cuvântul lui Jo.

Maya clatină din cap.

— M-a terminat. Mă bazam pe jobul ăsta ca să-mi plătesc chiria și, pentru că eram sigură că o să mă angajez, am pierdut săptămâni în care aș fi putut să-mi caut altceva.

— Ți-a spus Seth de ce nu voia să lucrezi acolo?

— Cică nu voia ca oamenii să-l acuze de nepotism, că ar fi trebuit să trec prin tot procesul de recrutare, bla-bla-bla, ceea ce-i adevărat, dar aveam de gând să o fac. Eram calificată pentru post. Se temea însă de ce o să creadă oamenii dacă oferea jobul cuiva cunoscut.

— Și mesajele?

Maya tresare.

— Am scris tot felul de chestii online, dar celelalte… e-mailurile… nu le-am scris eu, spune ezitând. Am greșit că am pus pe rețele, știu, dar eram furioasă, Han, de cât de nedrept fusese totul. În aceeași săptămână am fost s-o văd pe Sofia împreună cu mama și tata. Mama era așa de supărată… am văzut roșu în fața ochilor. M-a deranjat modul în care a făcut-o, de parcă era ceva lipsit de însemnătate. A pocnit din degete și nici nu i-a păsat ce înseamnă pentru mine, pentru viața mea. Am căutat informații despre el, despre societățile de binefacere în care e implicat. E imaginea de băiat bun pentru tot ce se întâmplă frumos, dar în viața reală unde nu-i doar vorba de PR, e altfel.

— Dar probabil se poate face ceva din punct de vedere legal existând un contract verbal.

Maya se crispează.

— Am încercat.

— Adică?

— Am fost la Bea, Han. Asta-i meseria ei, credeam că o să mă ajute.

— Și nu te-a ajutat?

Hana ezită. *Cum de n-a știut nimic?*

— Nu. Nu voia să se bage. Plus că era ocupată și aparent… – face ghilimele în aer cu degetele – … nu era specialitatea ei, așa a spus. Mi-a dat numele unui avocat ridicol de scump.

Maya ridică din umeri.

— Nu mai conta să obțin jobul, voiam doar să demonstrez ceva. Adică doar să-i trimită lui Seth o scrisoare în termeni avocățești și să-l facă să se mai gândească, dar evident… n-a putut. Prea ocupată sau poate nu voia.

Hana e puțin derutată, își dă seama cât de puțin își cunoștea familia. *Ce altceva i-a scăpat cât timp plângea?*

— Îmi pare rău, mă simt cam aiurea să vorbesc despre Bea așa, spune scoțându-și pălăria și scuturându-și buclele. Știi ce se spune, să nu-i vorbești de rău pe morți.

Se lasă o tăcere grea, iar Maya reia conversația într-un târziu.

— De altfel, cam nereușită vorba asta, nu? Doar pentru că a murit cineva nu înseamnă că devine deodată omul perfect.

Hana tocmai se pregătește să spună ceva, dar, văzând expresia de pe chipul Mayei, renunță.

O clipă, pare să nu mai semene cu verișoara ei. E un vid, ceva de nepătruns la ea.

— Intru să iau niște apă, spune Hana, în cele din urmă.

Maya încuviințează și se lasă pe spate pe șezlong.

În drumul ei, Hana vede două insecte lipite una de alta, în zbor spre piscină. Ar fi zis că-s în focul dragostei. Numai că este evidentă lupta dintre ele, când cea de deasupra încearcă s-o supună pe cealaltă.

50

Elin își trage rucsacul mai sus pe umăr. Au ieșit de pe drumul principal de un sfert de oră și pare că nu ajung nicăieri. E aceeași aglomerare de copaci și tufe straniu de asemănătoare, iar cerul se poate vedea numai printre crengile dese.

Cărarea care șerpuiește începe să se îngusteze și pare cotropită de tot felul de arbuști. Pădurea e tot mai deasă, fiecare copac se luptă pentru spațiu. În giganții adormiți, pini și stejari, și-au găsit casă insectele, în timp ce sălbăticiunile își duc viața în pădure.

— Totul pare mai întunecat aici, așa-i? întreabă Steed și o ajunge din urmă.

Deja transpirat, trage de bluza de pe el și încearcă să-și facă vânt.

— Știu, parcă am fi pe o altă insulă.

Până aici, pare mai plină de viață, trunchiurile copacilor sunt înecați în iederă, bolovanii aliniați pe lângă cărare sunt acoperiți de licheni și mușchi. Nu-i nicio palmă de pământ neacoperită de vegetație, iar peste tot e o pătură groasă de frunze de stejar. Păsările țopăie de pe o creangă pe alta, dar Elin nu le vede, doar aude cum foșnesc.

Steed scoate din geantă un baton cu proteine.

— E vreun moment când nu mănânci? întreabă Elin și zâmbește.

Rontăie mereu ceva, are pe birou sau în geantă provizii interminabile. Steed rânjește.

— Numai când dorm.

Își proiectează încheietura mâinii sub ochii ei.

— E firesc, uită-te la ceas, e aproape ora prânzului.

Rupe ambalajul, mușcă și începe să mestece. Nu pare să-i placă neapărat, e doar un atlet care se alimentează. Vrea să mai scoată unul, dar Elin clatină din cap.

— Mulțumesc, dar aștept până ne întoarcem. Am vrut să mănânc ceva, dar am stat cu tipul cu înregistrările video.

— Ai găsit ceva?

— E o eroare în sistem. Trebuiau să se șteargă la fiecare 24 de ore, dar se șterg automat la fiecare oră. O să dureze câteva zile să detecteze pe cineva.

Steed dă din cap.

— M-am gândit, spune, cu gura plină. Ca Delaney să însceneze căderea… ar fi trebuit să știe cumva că Bea o să fie acolo, lângă pavilion, nu?

— Instructorul de sporturi acvatice spune că Bea a primit un telefon când era cu el. Poate că țineau legătura. Trebuie să cerem o analiză a apelurilor…

— Am rezolvat, spune Steed. Mă întreb și ce altceva o să mai aflăm. Care erau legăturile dintre ei… A fost ciudat după ce ai plecat și am vorbit cu toți. Nu par să se iubească prea mult între ei.

— N-au plâns înfundat?

— Au fost cam terminați când le-am spus că Seth e mort. Lacrimi, dramă. Dar mă refer la reacția pe care au avut-o când au aflat că tatăl lui Seth e proprietarul insulei. Maya și Caleb erau cam agresivi.

— Pentru că nu li se spusese? întreabă Elin și face un pas mare peste o încâlceală de arbuști.

— Da, și am avut senzația că nu prea le place locul. Ziceau că e un loc stilat, dar lipsit de substanță. Și că era logic ca Seth să nu se laude că e fiul proprietarului insulei, fiindcă locul nu se ridică la înălțimea reclamei care i se face pe internet, cu toate actele de caritate și acțiunile ecologice.

— Cam bizar să spună așa ceva după ce le-ai zis despre Seth.

— Așa m-am gândit și eu.

Steed împinge o creangă și o prinde fix înainte s-o lovească peste față pe Elin.

— Au pomenit de vreun conflict între Bea și Seth?

— Nu.

— Vreo idilă între ei care să se fi terminat prost?

— Posibil.

Steed mestecă ultima bucățică din baton.

— Sunt în continuare uimit de tupeul lui, să facă așa ceva în stațiunea lui taică-su.

— Dar Jo a spus că încercase să iasă de sub umbra lui Ronan Delaney. Presupun că era complexat că se afla în umbra tatălui său.

Steed devine deodată foarte serios.

— Înțeleg dacă e așa. Părinții… lasă urme ca nimeni altcineva. Al meu n-ar fi luat tocmai premiul de cel mai bun tată al anului.

— La fel și la mine, spune Elin și trage un șut printre frunze, răscolindu-le.

— E de rahat, așa-i? întreabă el brusc, apoi își șterge gura cu dosul palmei. Când cei care ar trebuie să te protejeze nu te protejează.

Elin încuviințează.

— Așa-i.

Steed o privește în ochi și Elin surâde. E o alinare, într-un fel, să știi că altcineva înțelege un fapt considerat de obicei tabu: nu toți părinții sunt părinți buni.

Continuă să se deplaseze. Câteva minute mai târziu, copacii se mai răresc, iar cerul poate fi admirat mai clar.

— Cred că ne apropiem de un luminiș.

Drumul cotește spre dreapta și Elin se uită în lungul lui. Înaintează, încercând să-și dea seama unde duce, dar imediat simte un gol în stomac și piciorul drept alunecă în jos și nu mai simte nimic sub el. Doar aer.

51

Golul din stomac dispare când simte o presiune pe talie. Steed reușește să o prindă în cădere. Mișcarea o aruncă pe spate, pe jos și țipă când simte impactul. Mai multe pietre desprinse se rostogolesc și se izbesc cu ecou de stâncă.

— La naiba! suspină Elin și inima îi bubuie în piept.

Steed șuieră ușor când o ajută să se ridice.

— Doamne, a fost cât pe ce.

Privesc cu teamă hăul care se deschide în față: peretele stâncii dă spre o vale cenușie, uriașă, de grohotiș. Se aflau pe marginea carierei, dar nu-și dăduseră seama. Ceea ce fi trebuit să fie o delimitare clară între pădure și zona din jurul carierei e acoperită de vegetație sălbatică, face parte din pădurea însăși. Orice indicator natural care ar fi putut semnaliza cariera de piatră e îmbrăcat în vegetație.

Elin privește în jur, spre panta abruptă cu bolovani și pietre mai mici. Nimic nu i-ar fi oprit căderea, n-ar fi avut de ce să se agațe. *Acum ar fi fost acolo jos. Dacă ar fi făcut un pas mai mare sau reacția lui Steed întârzia…*

— Dacă nu eram aici, ai fi avut șanse cam mici.

Steed încearcă să glumească, dar i se vede o sclipire de teamă în ochi. Elin dă din cap privind în jos:

— Cam periculos aici, fără niciun indicator. E destul de departe de stațiune, dar turiștii tot ar putea să ajungă. De ce nu sunt indicatoare?

Steed face câțiva pași în dreapta.

— Uite! spune, câteva momente mai târziu, și arată cu un gest larg. E un indicator.

Elin urmează direcția lui Steed și vede indicatorul prăbușit în tufișuri. Un semn oficial, lat de câțiva metri, făcut din plastic rigid, striat. Cu litere mari, roșii, scrie: PERICOL. CARIERĂ. Și este și o imagine cu o pantă.

— Se pare c-a fost dărâmat, spune Steed neliniștit și arată spre baza stâlpului de lemn pe care-i prins indicatorul.

Elin analizează urmele de pământ proaspăt lăsate pe bucata de lemn.

— Și încă destul de recent.

Teoria ei că urmele de pudră găsite pe Bea și Seth provin de aici începe să capete contur. Acum e și mai convinsă că trebuie să exploreze cariera.

— Și cum coborâm?

Steed se uită în jur, nerăbdător să plece din locul acela. Își fac loc prin tufișuri și merg pe buza carierei căutând un drum. La un moment dat, Steed strigă.

— Cred că avem o cărare aici.

O vede și ea: e o cărare care șerpuiește spre baza carierei. Poate că a fost odată o cărare bătută, dar acum natura a pus stăpânire pe ea și e năpădită de iarbă și de buruieni.

Când ajung jos, Elin se duce chiar în mijlocul carierei. O furnică pielea. O copleșește sentimentul de abandon, de parcă toată acea carieră tocmai a fost părăsită, în timpul săpăturilor, după cum pare să arate tot tabloul.

— Tu caută în partea cealaltă, îi spune Elin și-i arată spre stânga. Nu știm ce căutăm până nu găsim.

Merg cu pași mici căutând un indiciu. Orice care să le spună ce a căutat Seth sau oricine altcineva aici.

— Ai găsit ceva? întreabă Elin câteva minute mai târziu. Pare o pierdere de timp.

— Și eu zic la fel, spune Steed, apoi se oprește și face o pauză ca să tragă aer puternic în piept: De fapt… Uită-te la asta. Aici, spune și arată un gol în vegetația de pe un perete.

Cortina de iederă a fost deranjată, chiar smulsă din rădăcini. Steed o apucă și trage de ea, dar începe să tremure când constată că iedera era deja smulsă. *O deschizătură.*

— Nu mă așteptam…

Elin nu răspunde – e surprinsă. Iedera ascunde o spărtură în perete, cam la un metru distanță de baza carierei. E întuneric, imposibil să vadă ce se află înăuntru. Steed scoate lanterna și o aprinde, făcând lumină în calea lor. Pare un spațiu adânc, pentru că raza e imediat înghițită de beznă.

— O cavernă? murmură Steed.

— Așa pare.

Steed intră primul și ține lanterna înainte. Caverna se îngustează, dar continuă, așa cum presupusese și el, și cotește spre dreapta.

— Evident e o cavernă și e lungă. Pare că duce undeva, spune apoi se întoarce spre Elin: Vrei să intri?

Elin ezită. Simte cum îi bubuie inima: dacă e cineva acolo? Și așteaptă? E riscant să intri într-un astfel de loc fără să știi ce te așteaptă, dar în același timp aude o voce în minte, o voce pe care o aude de când a ajuns pe insulă.

E ceea ce iubești. E motivul pentru care faci treaba asta. Pentru sentimentul că îți testezi limitele de fiecare dată. A încercat o dată să-i explice lui Will ce simte într-un astfel de moment. Dar vorbele nu reușesc să surprindă tensiunea aceea, când simțurile ți se ascut, nervii și mușchii se încordează, iar sângele pulsează în vene. *Când simți că practic ești în afara ta*. Poate de aceea e atât de incitant, pentru că evadezi din mintea ta.

În cele din urmă, încuviințează:

— Mergi tu în față.

Intră și scoate și ea o lanternă. Înaintează, dar după câțiva pași, Elin tușește

violent. Aerul e încărcat de praf de cretă și simte că plămânii i se umplu numai cu el. Îi simte gustul, îl simte pe buze, pe limbă. Nici senzația intensă de claustrofobie nu o ajută deloc, plămânii i se contractă, de parcă s-ar ține disperați de fiecare inhalare.

Au trecut câteva luni de când n-a mai folosit inhalatorul, dar pare să aibă nevoie de el acum. Îl scoate repede din buzunar, trage. *O dată, de două, de trei ori.*

— Ești OK? întreabă Steed. E foarte mult praf aici…

— Sunt bine. Am astm, atâta tot. De obicei sunt bine, dar acum e o situație extremă.

Simte cum umerii și plămânii, deopotrivă, i se relaxează. Respirația i se liniștește. Atinge ușor peretele, întoarce lanterna în jos spre mână. Are degetele acoperite de praf alb. Steed îl examinează.

— Așa s-ar explica transferul?

— Posibil. E un loc perfect să ascunzi marfa. Nu cred să vină mulți pe-aici.

Continuă să înainteze, curioși, și ajung la un cot. Când intră în ultima secțiune, fasciculul de lumină al lanternei surprinde praful, particulele mici, strălucitoare, suspendate în aer. Peștera se deschide iar. Lui Elin i se oprește respirația. Sunt ochi care o privesc din beznă. O privesc direct, o fixează.

52

Fețe neclare, pline de praf, o privesc. Cinci fotografii, prinse cu stângăcie de peretele cavernei. Elin simte un fior pe șira spinării. O cuprinde panica și răsuflă lent, prelungind expirația cât poate înainte să tragă din nou aer.

Ridică lanterna la nivelul feței și, ezitând, îndreaptă fasciculul de lumină către poze. E evident că sunt acolo de ceva vreme. Fiecare e acoperită cu o peliculă groasă de praf, iar banda izolatoare care le ține lipite s-a scorojit pe margini.

— Ce naiba… începe Steed, dar Elin nu-i răspunde, privește fix, foarte atentă, pozele.

Scoate o pereche de mănuși și începe să șteargă ușor stratul de praf de pe imaginea din stânga. Se ghicesc câteva trăsături, dar sunt granulate, de parcă fotografia ar fi fost făcută de la distanță și apoi mărită. Elin continuă să șteargă până observă un chip. Mai întâi părul prins în coadă, apoi un zâmbet larg, cu dinți strâmbi. Simte un nod în stomac: e poza unei adolescente de 13 sau 14 ani. Elin privește următoarea poză cu același nod în stomac, fiindcă știe deja ce sunt fotografiile.

Sunt fețe imprimate cu fierul roșu în mintea ei, în conștiința oricărei persoane care trăiește în regiunea aceea. Le-a văzut de multe ori cu ani în urmă și în multe feluri, în ziare, la TV, pe bloguri.

— Sunt adolescenții pe care i-a ucis Creacher în 2003, șoptește Elin.

O expoziție macabră desfășurată pe peretele peșterii. Dar nu sunt imagini din ziare. Sunt instantanee. O fată chiar se încruntă, evident că nu știe că e pozată. În altă poză, tot mărită, e un băiat în prim-plan, iar pe fundal, abia se ghicește o clădire familiară lui Elin.

Rock House. Școala.

— Pozele astea au fost făcute când puștii erau pe insulă. Se vede școala veche în spate.

Steed se uită în tăcere, procesează și el.

Ce înseamnă toate acestea? De ce sunt pozele acestea aici?

Elin șterge praful de pe fiecare poză, dar la ultima se oprește cu mâna în aer. Îi tremură mâna.

— Ce e?

— Nu-s sigură, spune ezitând. Fata asta… N-o recunosc ca fiind una dintre victimele lui Creacher. Credeam că au fost numai patru.

Își amintește cum prezentau ziarele pozele victimelor. Două fete sus, băieții

dedesubt. Erau patru, e sigură.

— Poate că mă înșel, a fost mai demult.

Elin vrea să apuce o poză, când lumina lanternei surprinde altceva, pe jos, direct sub una dintre imagini.

O piatră. Se apropie și vede alta. Cu mâna tremurând, se mută de la imagine la imagine. *E câte o piatră sub fiecare poză*.

Elin face un pas înainte, apoi înapoi. Nu-i sigură dacă și-a imaginat precizia cu care au fost așezate pietrele, dar, când se uită iar, vede clar: au fost aranjate intenționat.

— E ciudat, spune Steed, iar vocea îi tremură.

— Știu.

Elin se așază pe vine și fixează lumina lanternei pe piatra de sub prima poză.

— Eu… dar se întrerupe brusc.

Piatra are un fel de formă, e evident că a fost modelată pentru a crea structuri și curbe fluide. Fixează lumina asupra ei, dar nu vrea să spună cu voce tare până nu e sigură.

Își imaginează oare? Vede ceva ce nu-i acolo?

Plimbă lumina peste suprafața pietrei, cu grijă. *Nu, nu-și imaginează.* Forma nu e finisată, dar nu e nicio îndoială: a fost modelată să semene cu Stânca Morții. Sculptată stângaci, dar creează conturul femeii cu coasa.

Elin face un pas înapoi și simte totul ca un pumn în stomac. Pietrele au legătură cu stânca și cu tot ce reprezintă ea. *Moartea*. Moartea s-a manifestat aici, în cavernă.

Încearcă s-o fotografieze, dar mâna îi e transpirată și scapă telefonul pe jos. În timp ce-l caută, raza lanternei mătură ce e în jur. Peretele continuă în beznă.

— Uite, spune Elin aplecându-se să-și ia telefonul. Se duce și mai în spate…

Înaintează cu grijă, luminând atent în jur. După câțiva metri, ochii ei surprind altceva pe perete. *Alte fotografii*. Nu atât de pline de praf precum primele cinci. Profilurile sunt clare, nu-i nevoie să le șteargă.

Bea. Seth.

53

Hana îl găsește pe Caleb afară, pe una dintre băncile de lângă piscină. S-a bronzat cu urme, cum se zice, iar pe picioare, într-o parte, este roșu. Îi pune un pahar cu apă în mână.

— Mă gândeam că ți-ar prinde bine să te hidratezi, îi spune, apoi uitându-se la telefonul din poala lui, continuă: Ce faci?

— Chestii morbide. Mă uit la poze cu Bea, spune cu o voce spartă.

De parcă, dacă se uită la imagini cu sora ei, ar putea s-o aducă înapoi, să o facă reală iar.

— Cum ești?

Caleb ridică din umeri, bea din apă, dar degetele îi tremură când duce paharul la gură.

— E ca o tortură, așa-i? De parcă cineva face o glumă proastă. Toată frumusețea asta din jur, în timp ce…

Arată cu mâna printr-un gest larg apa turcoaz strălucind în soare, crengile pinilor deasupra, foșnind ușor în briză. *E adevărat.* De parcă frumusețea naturii și-ar bate joc de ei.

— Dar se pare că nu pentru multă vreme. Vine o furtună, spune Hana și arată spre cer. Se adună norii.

Nori întunecați au apărut de niciunde. Hana se bucură. De asta aveau nevoie vara, insula și ei toți: o descărcare. Caleb privește spre cer și apoi spre vilă.

— Unde sunt Jo și Maya?

— În camerele lor. Nu cred că are cineva chef de socializare.

Hana se așază la masa de lângă piscină și înclină parasolarul încât tot corpul să-i fie protejat de umbră.

Caleb se așază lângă ea și lasă telefonul deoparte. Își încrucișează picioarele în jurul unui picior al mesei, dar își tot agită stânjenit brațele, de parcă n-ar ști ce să facă cu ele.

— Și tu? Cum te simți?

— Probabil la fel ca tine. Mă întorc în timp, la Liam, când lumea a părut să… se oprească. Și la toată deruta. Începi să te gândești la tot ce a fost *înainte* ca la ceva străin de tine. Lumea după… parcă s-a mutat de pe axa ei.

Caleb tace o clipă înainte s-o privească în ochi.

— Bea a vrut să-ți fie alături, după ce s-a întâmplat cu Liam. Știa că te-a dezamăgit. Cred că avea de gând să vorbească cu tine la un moment dat, dar n-a mai apucat.

Hana clipește des.

— M-a surprins. Pur și simplu parcă dispăruse în neant, spune Hana ridicând din umeri. Dar nu numai ea. Mai toți au dispărut. Niciodată nu m-am simțit mai singură ca în acea perioadă.

Înghite cu greu, dar parcă i s-ar fi pus un nod în gât.

— M-a făcut să mă îndoiesc de toate și de toți. Dacă n-au putut să fie alături de mine când am trecut printr-o astfel de tragedie, atunci când ar putea fi?

Caleb înclină ușor capul.

— Înțeleg și nu încerc să-i iau apărarea, dar uneori cred că lui Bea îi era greu să te vadă așa, atât de copleșită.

— Ți-a spus vreodată de ce?

— Nu chiar, dar știu că a rămas cu traume după incendiu, de ce i s-a întâmplat Sofiei. Când a murit Liam, s-a declanșat ceva în ea, cred. Sunt sigur că de-asta n-a putut să-ți fie aproape.

În spatele lui, un roi de insecte zboară haotic, de parcă n-ar avea vreo direcție. Caleb le alungă cu dosul palmei. Hana clatină din cap.

— Cred că toți am rămas cu traume, dar când ești copil nu-ți dai seama cu adevărat. Oamenii cred că ai depășit momentul și, când se întâmplă ceva similar la maturitate, totul revine cu aceeași intensitate și e la fel de greu. Oamenii au crezut că Maya a făcut față tragediei, dar îmi dau seama că se străduiește chiar și acum. Și Jo, cu agitația ei…

— Cum e după moartea lui Seth? întreabă Caleb.

Hana ridică din umeri.

— Nu prea bine, dar presupun că era de așteptat.

Caleb încuviințează și ar vrea să spună ceva, dar renunță. *Încearcă să capete cu curaj pentru a spune ceva*. În cele din urmă, o privește direct în ochi.

— Dar știm mai multe despre ce s-a întâmplat?

— Nu chiar, detectiva nu ne-a dat prea multe detalii.

Face o pauză stânjenitoare, iar Caleb se hotărăște:

— Azi-noapte, Jo și Seth se certau. Camera mea e lângă a lor. Păreau destul de aprinși.

— Ai auzit despre ce era vorba?

Caleb trage ușor de cozorocul șepcii, încurcat puțin, pentru că n-ar vrea să spună prea multe.

— Poți să spui, intervine ea. Nu-mi fac iluzii că familia mea ar fi perfectă.

— Când vorbeau, l-am auzit pe Seth spunând ceva despre cum Jo a ieșit din vilă.

— În noaptea în care a venit Bea?

— Da, spune Caleb cu greutate și înghite în sec. Spunea cam așa: „Trebuie să le zici că tu ai ieșit din vilă. Dacă află…”

Hana se uită la el, șocată.

Jo era cea care ieșise din vilă în noaptea morții lui Bea. În tot acest timp ridicase un mare semn de întrebare legat de cine plecase, când de fapt fusese ea.

— Ești sigur?

— Absolut.

Caleb se uită la ea și se înțeleg din priviri: au interpretat la fel ceea ce el auzise.

54

Tac amândoi. Elin abia respiră, iar inima îi bubuie. Coboară lanterna ca teleghidată, dar știe deja ce o să găsească. Alte două pietre poziționate sub fotografiile lui Bea și a lui Seth.

— Ce naiba crezi că e?

Steed abia poate să vorbească.

— Păi, ori cineva ține scorul ca să se distreze, un bilanț macabru al celor omorâți pe insulă, ori cele două cazuri… sunt legate. Tot aranjamentul ăsta… înseamnă continuarea a ce a fost început la moartea adolescenților…

Vocea îi coboară când se uită încă o dată la pietrele de sub imagini.

— Crezi că mortea lui Bea Leger și a lui Delaney ar putea avea legătură cu cazul Creacher?

Elin încuviințează și plimbă lumina între cele două seturi de fotografii. Separate de o generație, dar împreună pe perete.

— Da, și dacă sunt, tot ce am crezut este total eronat, spune după ce-și găsește cuvintele. Sunt destul de sigură că, oricare ar fi motivul, n-are nicio legătură cu drogurile.

Are legătură cu ceva mult mai profund, se gândește ea – stânca aceea care domină insula. Oare criminalul s-a agățat de blestem, de istoria insulei, de topografia ei și s-a folosit de ele pentru a-și construi un plan dement?

Steed luminează pozele lui Bea și a lui Seth.

— Par recente.

Le examinează mai de aproape și devine clar că au fost făcute în stațiune. Se văd în fundal vila principală și formele vagi ale copacilor din jur. Ca și în pozele cu victimele lui Creacher, Bea și Seth nu știau că sunt fotografiați.

A folosit un aparat cu un obiectiv foarte puternic și lentile speciale.

— Dar nu înțeleg cum, continuă Steed. Creacher e în pușcărie, nu?

Elin încuviințează.

— Închis pe viață, dar…

Își amintește amănunte despre caz, zvonuri pe care nu le crezuse importante până acum.

— Ce e? o întreabă Steed.

— Nu știu multe detalii, dar îmi amintesc titlurile. *Oare l-au prins pe adevăratul făptaș?* Aceasta era întrebarea. Tot a revenit întrebarea asta. Și în

discuții la muncă. Creacher a susținut mereu că e nevinovat, dar lumea avea clar îndoieli în privința condamnării lui.

Îndoieli pe care ea le ia mai în serios acum.

— Dacă au greșit cu Creacher? Și dacă decesul lui Bea și cel al lui Seth *au* legătură cu uciderea adolescenților, de ce tocmai acum, după atâția ani?

— Știu. A trecut cam mult timp.

Elin privește în jur în cavernă, având senzația că deși e întuneric, se face tot mai multă lumină în mintea ei. Cât de greșit a gândit până acum!

Steed se apropie de poza cu Seth și o analizează.

— Și de ce să-i aleagă pe Bea și pe Seth? Crezi că e vreo șansă să-i fi cunoscut pe adolescenți sau că ar fi vreo altă legătură între ei?

— Poate, dar modul de operare nu se potrivește. Adolescenții au fost hăcuiți, aveau răni provocate prin înjunghiere.

— Să fie un imitator? Cineva obsedat de cazul Creacher? Sau, cum ai mai spus, cineva care are un fel de fetiș cu tot ce s-a întâmplat pe insulă.

— E posibil.

Și totuși instinctul îi spune că nu-i acțiunea unui imitator.

— Dar aranjamentul din spațiul ăsta este mai vechi. Pozele cu puștii sunt aici de ani întregi și pietrele… spun *cum* au fost așezate.

Steed se încruntă.

— Sub poze, vrei să spui?

— Da, și faptul că e câte una sub fiecare poză. Fiecare seamănă cu stânca, dar e ca și cum…

Face o pauză încercând să-și dea seama care ar fi cuvintele potrivite.

— E ca și cum au fost folosite ca un fel de palmares, ca un trofeu, pentru fiecare omor. Te-ai strădui atât dacă n-ai fi implicat?

— Și pudra asta peste tot, spune Steed și arată în jur. Faptul că e așa de multă. Mă întreb dacă locul e folosit ca spațiu de lucru.

— Să dea formă pietrelor?

Înghite în sec, privirea i se fixează iar pe pietre și continuă:

— Da. E intenționat. Cineva care are în minte o sarcină de îndeplinit.

Elin se întoarce, vrea să se mai uite o dată și simte că a călcat în ceva. Îndreaptă lanterna în jos, dar îi joacă printre degetele transpirate. Lumina dezvăluie un fel de pânză acoperită cu praf fin. Particulele stârnite de ea se ridică și roiesc în fasciculul de lumină. Fixează lumina și atunci vede și mai bine: de fapt e o glugă. Se vede clar. Ba nu, un fel de robă cu glugă.

Simte un nod în stomac, iar mintea încearcă să țină pasul cu privirea. Elin își dă seama ce vede: roba și ce sugerează e legată de ce se află în jur.

Doamna cu Coasa. E de obicei reprezentată cu o robă neagră, cu glugă. O metaforă a morții și a întunericului pe care le aduce. *E posibil să facă parte din închipuirile ucigașului?* E ceva des întâlnit la ucigașii în serie: se cred o figură puternică, convinși că au dreptul să decidă între viață și moarte.

Simte un gust amar în gură, oripilată de ceea ce realizează: cine folosește roba, responsabil pentru toate aceste morți, a fost aici recent. Nu doar că a lipit poze pe

pereți, dar a creat forme macabre din piatră să le pună sub ele. Se gândește la pudra găsită pe pielea lui Seth și la cea pe care Mieke a descoperit-o pe trupul lui Bea. *Criminalul n-a așezat pur și simplu pietrele…*

Mâna începe să-i tremure, iar lumina începe să joace. Cu cât se uită mai atentă, cu atât i se pare că roba se mișcă. Simte cum o furnică pielea. Pentru o clipă, crede tot ce bârfesc oamenii despre acest loc. Zvonurile. Blestemele. Le simte în aer, simte răul din inima insulei. Ce a spus Michael Zimmerman era adevărat. *E ceva putred*. Orice ar fi, nu-i vrea acolo și n-o să se oprească până pleacă. Copleșită de o spaimă intensă, viscerală, își simte inima cum îi bubuie în piept.

Afară. Afară. Trebuie să iasă.

55

Elin fuge cu lanterna în mână înapoi, pe unde a venit, urmând peretele cavernei pentru a ajunge la intrare. Se întoarce de câteva ori, se împiedică disperată să găsească ieșirea, iar lumina lanternei face linii haotice în întuneric. Nu vede decât roba, pietrele și pozele. Zărește frânturi de lumină pe perete.

Elin se năpustește afară și ajunge iar în carieră. Soarele pare neiertător după lumina slabă din cavernă, dar nu se oprește, ci aleargă agitată prin carieră pentru a ajunge la potecă. Aude pași în urmă. Steed o strigă, dar abia îl aude. Încearcă să se cațăre, dar picioarele îi alunecă, iar în mâini rămâne cu bucăți de calcar. Simte cum îi ard plămânii, dar continuă. Ajunge la buza carierei și vede poteca pe care o făcuseră prin mijlocul vegetației. Cu ultimele puteri, începe iar să alerge, dar, în câteva minute, fiecare părticică din corpul ei începe să urle, iar sudoarea îi șiroiește pe spate. Se oprește, se apleacă, își pune palmele pe cap și aude în minte vorbele tatălui ei. *Ești o lașă, Elin. O lașă.*

— Hei…

Steed a ajuns-o din urmă, încă ține lanterna pornită în mână.

— Ce e? Ai nevoie de inhalator?

Elin clatină din cap și aude cât de greu respiră.

— Nu mai puteam să stau acolo, eu…

Face o pauză, pentru că o ustură palmele și mâinile. Are zgârieturi fine pe brațe, mici pete de sânge după ce a încercat să se cațăre în carieră.

— Nu trebuie să-mi spui, spune Steed cu voce tremurată. A fost înspăimântător. Încă puțin și o luam și eu la fugă.

Dă din cap și îl privește. Îi citește teama pe chip. *A simțit și el.* Sentimentul că e ceva malefic în cavernă.

— Dar cred că, atunci când te confrunți cu așa ceva, nu poți face altceva decât să începi să te gândești la tot felul de lucruri, continuă Steed, prudent, încercând să-și revină.

Elin încuviințează. E de acord cu el, fiindcă e mai ușor să creadă acest lucru împreună. Rațiune. Logică. Mintea asupra materiei.

Steed scoate o doză de cola din geantă și i-o dă.

— Nu știu ce simți tu, dar eu funcționez fără benzină, spune uitându-se la ceas. E trecut de ora 14:00.

— Mulțumesc, spune ea, blândă și când îi întâlnește privirea, surâde. Chiar că ai fost mai ceva decât un cercetaș...

— Mi-am luat toate insignele.

Steed scoate altă doză și Elin îl vede zâmbind. Elin trage de inelul dozei și o liniștește normalitatea gestului, pentru că începe să simtă cum groaza dispare. Lichidul țâșnește din doză, iar spuma se revarsă. Elin întoarce doza într-o parte, ca să poată sorbi. Iar Steed râde.

— Ar fi trebuit să te avertizez. N-am avut încotro și am alergat repede după tine, ca să te prind din urmă.

Elin înghite repede lichidul, pentru că încă simte un gust amar în gură. Zahărul acționează imediat și o face să-și recapete echilibrul. Mai ia câteva guri și simte că acum poate respira normal.

— Mai bine?

Elin încuviințează și spune:

— Înainte să sunăm la Centrul de Control, vreau să-mi spui varianta ta. Totul era destul de tulburător acolo.

— Vorbim în timp ce mergem?

Elin încuviințează, dar pare să nu fie o treabă ușoară. Deși creaseră o potecă la venire, parcă ar trebui să lupte din nou cu vegetația ca să-și facă loc. Zahărul i-a provocat și foame, își dă seama Elin în timp ce pășește peste un trunchi de copac căzut.

— Care erau dovezile împotriva lui Creacher? întreabă Steed și apoi bea din cola.

— Nu-mi amintesc. Nu acum. Dar un tip pe care-l știu eu și care a lucrat la caz a spus că a fost dificil la început. Că nu aveau prea multe dovezi și informații.

— Cine a fost detectivul?

— Johnson. S-a pensionat. Înainte să vii tu.

Detectivul Johnson, un bărbat cu păr roșcat, avea un zel care-i enerva pe alții, dar era conștiincios, un om al detaliilor și se oferea să facă ceea ce alții încercau să evite cu disperare, inclusiv ea.

Elin își amintește frustrarea lui reală când au vorbit odată despre cazul Creacher la o bere, după muncă. Îl obseda, era evident.

— A spus că erau presați să găsească mai repede un vinovat.

— La astfel de cazuri întotdeauna e presiune.

— Da.

Tac, pentru că niciunul nu vrea să spună ce înseamnă acest lucru cu adevărat. *Adolescenți omorâți când erau în excursie cu școala.* Presiunea de a găsi un vinovat era imensă. Așa apar greșelile. Când lumea o ia pe scurtături. Elin înghite în sec la gândul că neglijența cuiva a lăsat criminalul adevărat liber să omoare din nou.

— Cred că-i coșmarul meu cel mai mare, știi, să închid un nevinovat. M-ar bântui… spune Steed și apoi mai ia o gură din lichidul închis la culoare.

— Și pe mine. O să-l sun pe Johnson când ne întoarcem, să vedem ce ne poate spune.

Nu-i strict metoda cea mai bună de a strânge informații, dar nu doar că Johnson a fost foarte îngrijorat de cazul Creacher, dar ei doi sunt destul de apropiați, așa că nu va refuza s-o ajute. Dacă *a existat* vreo îndoială reală în

privința condamnării lui Creacher, el ar ști, pentru că ar avea informația din interior.

Se aude un foșnet în copaci. E doar o pasăre, zboară printre crengi, dar Elin se împiedică, iar Steed îi întinde mâna.

— Hei… ai grijă…

Elin dă din cap.

— Sunt obosită.

Simte cum i se duce adrenalina, stimularea zahărului e înlocuită de o stare de slăbire oribilă. Foamea e din ce în ce mai presantă și mai insistentă.

— Nu-mi dă pace momentul ales, spune Steed, când o iau iar din loc. Dacă ucigașul lui Bea și Seth e același cu cel al adolescenților, înseamnă că ceva l-a făcut să acționeze din nou. Nu-i stă în fire unui criminal în serie să ia o pauză de câteva decenii între omoruri.

— Poate a fost la închisoare și tocmai a ieșit. Trebuie să-i verificăm pe toți, să le verificăm cazierele tuturor celor de aici. Să vedem dacă a fost vreunul pe insulă în perioada crimelor. Orice legătură ar putea exista cu cei care erau atunci aici: copii, profesori, instructori. Orice legătură.

— O să mă ocup, încuviințează Steed. E cineva care ți-a atras atenția?

Elin se gândește imediat la Michael Zimmerman, dar pe ce se bazează? Pe faptul că s-a uitat la ea ciudat de câteva ori?

— Nu, dar având în vedere ce am găsit în magazie, ar putea fi cineva care nu stă efectiv în stațiune, dar vine ilegal. Singurul lucru clar *este* că pe oricine căutăm e fascinat de stâncă, de blestem, continuă după o scurtă ezitare. Nu sunt *profiler,* dar aș zice că probabil are halucinații, e psihotic. Poate a avut un episod delirant, a auzit voci care l-au instruit să facă ceva.

— Doamna cu Coasa? întreabă Steed.

— Nu-i imposibil, doar am găsit roba. Teoria psihozei e plauzibilă, adică cineva care omoară fiindcă așa i s-a spus să facă.

Steed împinge doza goală în buzunarul exterior al rucsacului.

— Înțeleg, dar un psihotic n-ar fi capabil să plănuiască atât de în amănunt ca în cazul morților lui Bea și a lui Seth.

— Ai dreptate, spune Elin gânditoare. Ar fi mai haotic. Așa cum a acționat în cazul adolescenților, destul de agitat, dar nu și în cazul lui Bea și Seth.

— Dacă *este* un imitator, cineva inspirat de crimele lui Creacher? Poate ar explica nepotrivirile. Sau mai multe persoane.

Elin analizează toată situația. Tot ce au găsit în peșteră indică un fel de continuitate. Cineva a continuat ce fusese început odată cu uciderea adolescenților.

— Poate, dar mă întreb dacă nu felul *în care* au fost omorâți e important, ci faptul că a omorât și apoi a marcat crimele cumva și le-a sărbătorit.

— Oricum ar fi, ce știm e că a plănuit moartea lui Bea și a lui Seth în amănunt ca să ne conducă într-o altă direcție.

— Ca să câștige timp să acționeze iar, spune Elin încuviințând.

Tac amândoi, pentru că aceste cuvinte par să atârne foarte greu pentru ei.
Ucigașul n-a terminat.

56

Hana abia reușește să se stăpânească și face curse pe hol între dormitoare, plină de o energie pe care nu știe cum să și-o consume. Aude în minte numai vorbele lui Caleb despre cearta lui Seth cu Jo: *Trebuie să le zici că tu ai ieșit din vilă*.

Jo a mințit-o pe detectivă și i-a mințit și pe ei. Gândul se învârtește, face spirale fără nicio noimă. Știe că Bea a căzut, a confirmat și detectiva, dar întrebările îi năvălesc fără încetare în minte.

A ieșit Jo din vilă să o vadă pe Bea în acea seară? S-au certat? Dacă…?

Hana știe că o să înceteze numai după ce o va chestiona pe Jo. Când va primi răspunsuri. Se oprește obosită lângă ușa lui Jo. *Trebuie s-o facă acum. Înainte să se răzgândească*. Bate în ușa de lemn și reușește să deschidă ușa. Întrezărește o pereche de pantofi răsturnată pe jos.

Ușa era deja întredeschisă.

— Jo?

Niciun răspuns. Hana strigă mai tare.

— Jo? Ești aici?

Se uită în jur, dar camera e goală. Vrafuri de haine, salopete, pantaloni scurți, toate sunt întinse pe pat de parcă Jo ar fi început deja să împacheteze. Hana dă să plece, dar renunță, pentru că vede telefonul lui Jo pus la încărcat lângă pat.

Un gând i se strecoară în minte: *poate să se uite, nu?* Nu-i ceva ce ar face de obicei, dar în ultimele zile s-a simțit cumva altfel. De parcă excursia a îndepărtat un strat de pe ea și a scos la iveală un alt om. Se strecoară înăuntru și se oprește lângă pat. Seth. E pretutindeni: haine încă atârnate în dulap, tenișii sub pat, portofelul pe noptieră.

În ciuda curajului, simte cum îi bubuie inima. Își face reproșuri: *E camera lor. E greșit ce fac, mai ales după ce s-a întâmplat*. Dar se îmbărbătează. *Gata cu vinovăția*. Teama de a fi considerată altfel decât bună și drăguță, păsându-i ce cred alții despre ea, a tras-o mult înapoi în toți acești ani.

Aruncă o privire spre ușă, ridică telefonul și-l scoate din priză. Nu-l poate deschide prin recunoaștere facială, dar nici n-are nevoie: Hana a văzut-o pe Jo tastând codul – primele patru cifre ale numărului lor de telefon fix de acasă și luna în care s-a născut, la urmă.

Odată deblocat telefonul, Hana intră pe WhatsApp, platforma pe care trimite Jo mesaje. Dacă e ceva de găsit, acolo o să fie. Conversațiile cu Seth sunt primele,

dar nu-s decât conversații banale, de zi cu zi.

Seth: *Unde ești?*

Jo: *Am ieșit să alerg.*

Seth: *Mergem la micul-dejun.*

Jo: *Vin și eu în curând…*

Nicio referire la noaptea în care a venit Bea.

Hana se întoarce la lista principală de mesaje. Ochii i se fixează pe un singur nume – *Bea* – și aruncă o privire peste conversațiile dintre ele. Vede imediat că nu-i același tip de mesaje ca între Seth și Jo. E un limbaj mai agresiv, continuarea unui conflict care avusese loc înainte.

Bea: *Trebuie să-i spui Hanei.*

Jo: *Nu-i treaba ta.*

Bea: *Dacă nu-i spui tu, îi spun eu. O s-o dea peste cap, dar ar fi și mai rău dacă află de la altcineva.*

Hana găsește și alte mesaje la fel. E evident că Jo a mințit-o mai devreme. Orice a discutat cu Bea are legătură cu biletul care i-a căzut din rucsac. Asta înseamnă că biletul mâzgălit nu era un fel de scuză a lui Jo pentru că nu i-a fost Hanei alături după moartea lui Liam. Jo ascunde altceva. Simte un gol imens în stomac. Asta fac minciunile, se gândește, năucită. Te golesc. Legătura dintre oameni, acel ceva solid și sigur, e distrusă și-ți rămâne numai carcasa. Hana pune telefonul înapoi pe noptieră, dar îl vede cum alunecă și cade pe jos. Se apleacă să-l ridice și atunci vede ceva în spațiul dintre salteaua lui Jo și cadrul patului.

Șocată, își duce mâna la gură.

57

–Nu pot să dau de Johnson, spune Elin. Intră direct căsuța vocală.

— O să sune el înapoi, murmură Steed. Între timp, am o listă cu toată lumea care încă e aici. Femeia de la recepție e la fel de eficientă ca tine.

Zâmbește, dar devine serios când observă că Elin nu-i răspunde la fel.

— Nu-mi place când te văd așa. Ce s-a întâmplat?

Elin se oprește la un pas de recepție.

— Înainte să-l sun pe Johnson, am vorbit cu ofițerul de la intervenție rapidă. Se pare că suntem singuri. Echipa mobilă de intervenții se ocupă de o crimă recentă din Barnstaple și mai au câteva incidente în Exeter.

Seth se încruntă.

— Câteva?

— Da… un carambol pe autostradă cu mai mulți morți și un incendiu într-un complex rezidențial. Oameni blocați în case. Se pare că toți colegii noștri sunt ocupați. Și cei din regiune. O să mai întârzie.

Steed își trece o mână prin păr. Arată răvășit, e neobișnuit pentru el.

— Și ce o să facem acum?

— Închidem stațiunea. Îi adunăm pe toți la un loc. Trebuie s-o găsesc pe Farrah. Am sunat-o, dar și pe telefonul ei intră căsuța vocală. O să încerc iar.

Privește ecranul telefonului, dar își pierde tot elanul când vede mesajul. Îi ia un moment să înțeleagă ce e. Un mesaj de la Will: *A mai apărut o postare pe Twitter. Am trimis un screenshot.*

Cu mâna tremurând, Elin apasă pe imagine. Simte că i se face rău, că o izbesc toate direct în față. Uimire. Teamă. Scârbă. Emoții care o copleșesc. E tot ea, dar, spre deosebire de ultima fotografie, nu e luată de pe un site public. O arată la plajă, în costum de baie, împreună cu prietena ei Astrid. Amândouă râd spre obiectivul aparatului, dar ziua fericită a fost distrusă. În cel mai rău mod posibil.

Nu. Nu.

I-au mâzgălit din nou ochii cu linii încrucișate.

— Ce e? întreabă Steed, sincer îngrijorat.

— O postare pe Twitter.

— Despre ce se întâmplă acum? întreabă Seth încruntat.

Elin clatină din cap și-i povestește despre postarea pe care i-o arătase mai devreme Will.

— Dar de data asta e mai rău cumva. Poza pe care au postat-o… a fost făcută

de prietena mea. Cineva a căutat prin contul ei de social media ca s-o găsească.

E la fel de rău precum ceea ce i-au făcut imaginii. E ca și cum cineva i-a luat amintirea acelei zile și a călcat-o în picioare. *O violare*.

— Troli împuțiți, spune Steed dând din cap. Știu că nu-i o consolare, dar o altă polițistă pe care o cunosc a pățit la fel acum câțiva ani. Nu cu poze, dar cineva îi tot trimitea chestii ciudate prin poștă. A făcut plângere și se pare că s-au potolit.

— Probabil nu-i ceva personal, spune Elin ezitând.

Micșorează imaginea și simte cum i se face pielea de găină.

— Ai dreptate. Dacă se întâmplă iar, o să fac plângere, dar deocamdată mai amân. Trebuie să o găsim pe Farrah, ca să putem închide zona.

Încearcă disperată să pară încrezătoare, deși nu se simte așa, dar în drum spre recepție imaginea trimisă tot îi revine în minte. Fericirea ei a fost ștearsă cu o mâzgăleală violentă.

Recepționera de serviciu își ridică privirea și-i întâmpină cu un zâmbet fals, îndelung exersat. Steed îi zâmbește, dar Elin e preocupată de lucrarea pe pânză de pe peretele aflat în spatele recepționerei. Acordă mult mai multă atenție acum modelelor mici cu Stânca Morții decât a făcut-o prima dată. Numai asta vede acum. Vede chiar și imagini minuscule cu pietrele din peșteră.

— E totul în regulă? întreabă recepționera încruntată.

— Da, răspunde Elin fără să-și desprindă privirea de pânză. Știi cumva unde-i Farrah?

Femeia arată spre colțul camerei.

— E acolo.

Elin îi urmărește privirea și o vede pe Farrah pe una dintre canapele, împreună cu un bărbat. Sunt prinși într-o conversație și își țin capetele înclinate.

— Mulțumesc, murmură Elin.

Traversează camera și atunci simte ca un pietroi în stomac sendvișul pe care l-a mâncat pe fugă mai devreme. Are o senzație de vomă.

Înghite în sec și se oprește lângă Farrah. O atenționează atingând-o ușor pe braț.

— Scuze de întrerupere, noi…

Dar, înainte să termine, Farrah o întrerupe cu un zâmbet firav, căscând ușor ochii, ca o avertizare.

— Oh, faceți cunoștință. El e Ronan Delaney.

58

Elin se străduiește să zâmbească, dar forțat. *Tatăl lui Seth*. Dă din cap repede și înțelege de ce nu l-a recunoscut de la început. Nu seamănă deloc cu cel din poza pe care a văzut-o online. Și nu din cauza hainelor. Cămașa albă și pantalonii de in arată la fel de scumpi ca-n poze, dar are un aer obosit pe chip, e răvășit. Părul grizonant e ciufulit, iar ridurile de pe față i s-au adâncit. *Urmele doliului*. Suge viața, și fizic, și psihic.

Ronan întinde o mână, iar catarama ceasului scump sclipește în lumina spoturilor din tavan. Îi întinde și Elin mâna.

— Detectiv Elin Warner. Mă bucur să vă cunosc.

Se prezintă și Steed, dar Ronan îl ignoră și își întoarce privirea către Elin.

— Tu ești cea care l-a găsit pe Seth?

— Da, răspunde Elin, cu blândețe.

— Am întrebat-o pe Farrah dacă… dacă l-ați luat deja, spune Ronan, înghițind în sec. Am fost în Devon, cu treburi. Voiam să-l văd.

Încearcă să-și mențină calmul și privește în pământ. Elin și Steed fac un schimb de priviri. În astfel de situații, poate apărea întotdeauna această problemă. O rudă îndoliată să încerce să preia controlul, fără să-și dea seama de gravitatea situației.

— Mai bine așteptați, spune ea, prudentă. Până la morgă.

— Dar vreau să-l văd cu ochii mei, spune Ronan nemulțumit.

— Sincer, e mai bine să așteptați.

Steed e mai autoritar decât Elin. Ronan îl fixează din priviri și Elin simte că-l măsoară pe Steed, că încearcă să-și dea seama cât de mult poate forța nota. În cele din urmă, încuviințează.

— Doar că nu pot să înțeleg, spune în cele din urmă, tulburat. De ce ar vrea cineva să-i facă rău lui Seth? Toată lumea îl plăcea.

— Așa am auzit și noi, spune Steed, delicat. Dar iubita lui, Jo, ne-a spus că recent primise niște e-mailuri amenințătoare. Mesaje urâte din câte ne-a zis.

Ronan răspunde imediat.

— E normal când ești fiul cuiva ca mine. Îi enervezi pe oameni doar prin simpla existență. Sunt abordat mereu, mi se cer bani, conspiraționiștii sunt siguri că știu ceva despre mine. Nu-i nimic neobișnuit.

Steed își ridică privirea din carnet.

— Știm și că avea cazier. Bănuiți că ar putea fi încă implicat…

Ronan îl întrerupe.

— Terminase cu toate alea. S-a cuminţit, a făcut acte de caritate. Închisoarea… l-a făcut să vadă altfel lucrurile, să înţeleagă cât de scurtă e viaţa. Era hotărât să nu şi-o irosească, mai ales cu droguri. Când o să aflaţi ce i s-a întâmplat fiului meu?

— E doar prima zi, aşa că ne aflăm abia la începutul investigaţiei, spune Elin, prudentă. Colegii noştri sunt ocupaţi cu un incident şi asta ne întârzie puţin.

Îşi dă seama că vocea îi tremură puţin. Asta ar mai lipsi acum: Ronan să se prindă că este vorba despre ceva mult mai complex, înainte ca Elin să apuce să o informeze pe Farrah.

— O să vă contactăm când vom avea mai multe informaţii.

Ronan încuviinţează şi se întoarce spre Farrah.

— O să lucrez de aici, deocamdată. Pot să folosesc una dintre sălile de şedinţe?

— Bineînţeles. Recepţionera o să vă spună care e liberă.

— Mulţumesc.

Îşi ia rămas-bun şi se îndepărtează. Când e sigură că nu mai poate fi auzită, Farrah spune clătinând din cap:

— Scuze, habar n-aveam că vine.

— Rămâne aici?

— Da, spune cu un aer îngrijorat. A spus că a venit aici pentru Seth, dar am senzaţia şi că supraveghează ce se întâmplă. Au apărut zvonuri pe reţelele de socializare, cum era de aşteptat.

— Ceea ce complică şi mai mult ce o să-ţi spun acum, zice Elin, decisă să fie directă. Cred că moartea lui Bea şi a lui Seth sunt legate de un alt caz. Nu vreau să intri în panică, dar cred că e foarte posibil ca persoana care i-a omorât să aibă în plan şi altceva.

Farrah trage repede aer în piept, iar Elin se încordează, drept reacţie: teama lui Farrah o stârneşte pe a ei, ţinută până acum sub control.

— Te rog, vreau să rămână între noi. Dacă personalul sau turiştii rămaşi află…

Nu trebuie să mai continue, pentru că Farrah înţelege.

— Îmi pare rău, doar că nu mă aşteptam… Cum vă pot ajuta? întreabă, încercând să-şi recupereze calmul.

— Adună-i cât de repede poţi pe turiştii care au mai rămas şi pregăteşte-i pentru evacuare, îndată ce o putem face în siguranţă. Câţi crezi că au rămas?

— Nu mulţi. Cei mai mulţi sunt membri ai personalului. Când i-am numărat ultima oară erau 15, cred, spune Farrah după ce face o pauză. O să mai rog din oamenii mei să mă ajute să bat la uşi, dacă nu reuşesc să-i găsesc pe toţi.

— Bun. Există un spaţiu destul de mare unde să-i strângem pe toţi?

— Poate în camera de evenimente din spatele restaurantului. E destul de mare.

Reia apoi după o pauză.

— Dar ce să le spun? O să ne pună întrebări.

Elin ezită. Îl urmărește pe Ronan cu coada ochiului în timp ce se deplasează spre celălalt capăt al sălii.

— Spui doar că a fost un incident și că trebuie să ne urmeze instrucțiunile dacă vor să fie în siguranță. Când sunt toți, o să le vorbesc, să încerc să previn orice probleme. Între timp, informează personalul care e planul.

— Bine.

Farrah încearcă să pară un pic mai vioaie, dar încordarea cu care strânge în mână aparatul de emisie-recepție o dă de gol.

Elin încearcă s-o calmeze mângâind-o ușor pe braț.

— O să fie OK. Promit.

— Doar că…

Buza îi tremură, iar Farrah simte cum i-a revenit panica în voce.

— Nu-i vorba numai despre asta. Voiam să vorbim despre ceva. Numai nouă două, continuă uitându-se spre Steed.

— Bineînțeles…

Telefonul lui Elin sună și le întrerupe discuția. *E Johnson*.

— Scuze, trebuie să răspund. Putem vorbi peste un minut?

Farrah încuviințează și încearcă să zâmbească, dar Elin vede cum îi tremură buza.

59

***T**elefonul lui Bea.*

Hana îl ține în mâini de parcă îi e frică să nu-l scape. Ecranul e spart, de parcă un fulger ar fi trăsnit sticla despicând-o în zeci de bucăți. Din carcasa din spate a rămas numai un colț. Nu înțelege. *Cum a ajuns telefonul lui Bea la Jo?* Dar, în timp ce-și plimbă ochii pe sticla spartă, confuzia dispare și își dă seama de un lucru când își amintește de ce intrase de fapt în camera lui Jo – ceea ce i-a spus Caleb despre o persoană care a ieșit din vilă. Hana întoarce informația pe toate părțile și, indiferent cum ar combina toate elementele pe care le cunoaște, nu este o imagine prea plăcută.

— Cred că trebuie să vorbești cu ea despre asta, Hana. Cât mai repede.

Maya împinge o bluză în geantă și o privește pe Hana neajutorată. Apoi continuă:

— Nu știu ce altceva să spun. Trebuie să-ți dea niște răspunsuri.

Hana aprobă dând din cap. Știuse că acestea vor fi cuvintele Mayei. A venit în camera ei doar ca să mai amâne momentul. Pentru că era speriată de ce o să spună Jo cu adevărat.

— Ai dreptate, spune și arată spre geanta Mayei și grămada de haine aruncate înăuntru. Te descurci mai bine decât mine. Eu nici n-am început să împachetez.

— Vreau doar să fiu gata când ne spun că putem pleca. Nu vreau să stau aici niciun minut în plus.

Maya ridică o poză înrămată de pe noptieră. Se pregătește să o pună în geantă, când Hana i se uită peste umăr.

— E adorabilă.

E o poză de la plajă. Părinții Mayei stau aplecați peste Sofia și Maya în costume de baie. E făcută înainte de incendiu, iar Sofia zâmbește și i se vede strungăreața.

— O prostie, spune Maya și vocea îi tremură. O iau peste tot cu mine.

— Nu e o prostie, o ador, spune Hana, cu blândețe. Ce mai fac părinții tăi?

— Sunt bine, dar n-au mai fost s-o vadă pe Sofia de câteva săptămâni. S-au schimbat, Han. Știam cu toții că mai mult ca sigur nu va exista un miracol, dar cred că mama s-a agățat mereu de ideea că Sofia o să-și revină. Miracolul speranței, chiar când creierul îți spune ceva, inima poate să meargă mai departe, se agață de lucruri, de povestea altcuiva, de o teorie de pe internet, de un studiu

obscur…

— Dar se întâmplă, nu? Oamenii își revin după ani și ani.

— Nu și când creierul este atât de distrus. Doctorii au spus-o de mult, doar că n-am vrut noi să acceptăm situația, spune Maya, apoi ezită o secundă. Dar în ultima lună cred că s-a închis ceva. Mama a pierdut și ultima rămășiță de speranță. E ca și cum o parte din ea s-a… dus cu ea. S-a schimbat complet.

Hana clipește ca să-și ascundă lacrimile.

— Îmi pare rău. Nu știam.

— Asta e.

Maya ia ultimul teanc de cărți de pe masă. Dar se întoarce și le scapă pe jos. Râde înfundat.

— Da, păi cum altfel.

Hana face un pas înainte să o ajute să le ridice.

— E OK, spune Maya repede și Hana își dă seama că nu erau romane.

Ci niște caiete de schițe. Și cel pe care l-a văzut ieri cu fața în sus. Hana îl ridică și examinează curioasă schița de pe pagina din dreapta: profilul a doi oameni care stau față în față.

O uimește în primul rând intimitatea dintre ei care reiese nu numai din apropierea fețelor lor, dar și din expresiile de pe chip: zâmbesc în timp ce se fixează din priviri.

Momentul care precedă un sărut.

— Ești atât de talentată, spune Hana și examinează schița mai de aproape.

— Mi-aș dori…

Face o pauză, pentru că observă ceva cu colțul ochiului. O poză care căzuse din caiet. Panicată, Maya se apleacă s-o ia, dar Hana e mai rapidă. Privește poza, trage aer adânc pentru că are senzația că a primit un pumn în plex. Insistă cu privirea asupra imaginii, de parcă ar vrea să se asigure că imaginația nu-i joacă feste. Dar nu-i joacă. După această poză a făcut Maya schița.

E sora ei cu Liam.

60

Elin iese pe terasă cu telefonul în mână. Un întuneric nefamiliar a înghițit amiaza. Norii văzuți mai devreme se multiplică repede, o linie cenușie care plutește la orizont peste albastrul cerului.

Abia poate să-l audă pe Johnson vorbind.

— Vorbește mai tare. Nu te aud bine.

În fundal se aude motorul unei motociclete.

— Scuze, sunt într-o parcare la plajă. Întrebam dacă e totul bine.

Simte o ezitare în vocea lui. De obicei nu suni pe cineva doar dintr-un gest de curtoazie.

— Da, totul bine.

Mai vorbesc câteva banalități, apoi Elin trage aer în piept și-și face curaj.

— De fapt, e ceva ciudat. Din acest motiv te-am și sunat. Voiam să vorbim despre cazul Creacher. Sunt pe insulă acum, la alt caz și cred că am dat peste o legătură posibilă cu crimele lui Creacher.

Elin se duce mai aproape de barieră, asigurându-se că nu-i auzită de cei din personal care curăță mesele în apropiere.

Johnson nu reacționează.

— Stai să-mi scot salopeta și să intru în mașină.

După câteva zgomote, aude și portiera trântită.

— Bine, te pun pe difuzor. Mă auzi?

— Da.

Elin intră direct în subiect.

— Știu că au trecut mulți ani de la crimele lui Creacher, dar mi-amintesc că am vorbit despre caz. Mi-ai spus că inițial te-ai îndoit că el este criminalul.

Urmează o pauză de câteva secunde până vorbește Johnson.

— Să fiu sincer, am avut. Încă mai am. Mi se părea că dovezile sunt cel puțin firave.

— Firave în ce sens?

— Pe tricoul unei victime erau urme de ADN și se potrivea cu al lui Creacher. Dar mi se păreau circumstanțiale, puteau fi transferate altfel. Nu-l plasau neapărat la locul crimei. Unul dintre experții aduși de avocații apărării a avut un argument interesant despre *lipsa* urmelor de ADN de pe victime. Chiar și dacă nu s-ar fi apărat, tot ar fi avut mai mult decât o pată pe tricou, spunea el.

— Ce dovezi mai erau?

— Martori. Barcagiul a spus că l-a văzut pe Creacher în zonă, că urmărea puștii. Erau și fotografii.

— Fotografii? Spune uimită Elin amintindu-și de fotografiile găsite în peșteră.

— Da. Poze cu adolescenți, dar erau și peisaje din natură. A spus că e doar un fotograf pasionat, continuă Johnson oftând adânc. Creacher era dubios, clar, cineva de care ai fugi un kilometru dacă l-ai întâlni pe o alee întunecată, dar am simțit că s-au făcut presupuneri numai *pentru că* era un singuratic.

— O țintă ușoară?

— Cam așa ceva. Da, Creacher nu reușea să te privească în ochi și nu se descurca în situații sociale normale. Era și puțin cam încet la minte, dar toate acestea nu-l fac un criminal. Simți uneori când cineva e vinovat, dar în cazul lui n-am simțit. Singuratic, da. Dar criminal? Nu mi s-a părut. Am tot sugerat să mai lărgim plasa, mai ales în cazul fetei.

— Cazul fetei?

— Da, am făcut o legătură interesantă aproape imediat ce am preluat cazul. Cu o altă fată, care dispăruse cu câteva luni înainte de crimele Creacher.

O altă fată. Elin se gândește la a cincea fotografie de pe perete. *Ar putea fi ea?*

— O chema Lois Wade. Foarte ciudat. Clasa ei se dusese pe insulă pentru un curs în tabără, în afară de ea și alți câțiva colegi. În săptămâna în care puștii erau plecați, Lois a fost declarată dispărută. În aceeași noapte, un băiat din tabără a spus că a văzut-o pe insulă.

— Dar ai spus că nu s-a dus.

— Tocmai asta e problema. Unii dintre ei s-au strecurat pe stânca de pe insulă după ce s-au culcat profesorii. Au băut mult și au adormit. Când s-a trezit băiatul, a văzut că rămăsese singur. A spus că s-a uitat în jos și a văzut un trup pe iarba de lângă stâncă. Era convins că e Lois Wade, numai că, până a coborât, dispăruse deja. Niciun semn. Nici măcar o urmă în iarbă.

— Bizar.

— Da și nu. Băiatul a fost singurul care a văzut-o. Majoritatea au presupus că vorbea băutura din el, că poate consumase și ceva droguri. Dar insista, a spus și că o invitaseră să vină pe insulă în acea noapte, dar ceilalți puști îl contraziceau; aveau o altă variantă. Că Lois nu-i acolo și că nu fusese invitată.

E foarte atentă la informațiile pe care le primește și privește lung spre apă. A început să bată briza, turcoazul mării prinde viață și capătă nuanțe neobișnuite.

— Dar era ușor de verificat dacă *s-a dus* pe insulă. Ar fi trebuit să ia o barcă.

— Nu era sistem video pe atunci, așa că nu se putea ști. Prietenii și cunoștințele au negat că pregătiseră un astfel de drum. Am vorbit cu câteva dintre companiile care operează în afara golfului și mi-au spus că nu o aduseseră pe insulă. După câteva zile, părinții au recunoscut că Lois fugise de acasă. Pe urmă am văzut-o într-o imagine urcându-se într-o mașină, pe continent, și toate resursele s-au concentrat pe acea pistă.

— Și declarația băiatului?

— N-a dus nicăieri. Poliția a măturat pădurea, a vorbit cu personalul, cu alți puști, cu barcagiul, dar nimic.

— Și, când s-au petrecut crimele lui Creacher, ai făcut legătura.

Crengile lungi ale pinilor foșnesc deasupra capului ei, iar umbrele lor dansează pe cărare.

— Da. Bineînțeles, m-am întrebat dacă e o legătură, dacă fata a fost prima victimă a lui Creacher, dar pista s-a blocat încă de la început. După ce l-am anchetat câteva zile pe Creacher, am descoperit că nu era pe insulă când a dispărut Lois.

Johnson ezită, de parcă ar vrea să spună altceva, dar se oprește. Apoi continuă:

— Și, până atunci, Lois a mai fost văzută și de alții, dar nu pe insulă.

— Au găsit-o vreodată?

— Nu.

— Ceea ce ar însemna că declarația băiatului putea fi adevărată.

Johnson oftează.

— Nu sunt sigur. Știu doar că teoria cu fugitul de acasă… au tot susținut asta atunci și nu voiau să revizuiască dispariția lui Lois Wade. Știi cum e când vântul bate doar dintr-o parte.

Elin înțelege ce vrea să spună Johnson: dispariția lui Lois Wade și prezența fetei pe insulă ar fi pus evident bețe în roate pentru condamnarea lui Creacher. Poliția hotărâse că el e vinovatul și teoria lui Johnson ar fi tulburat apele. Dacă *se dovedea* că exista o legătură între cazuri și Creacher nu era pe insulă când a dispărut Lois Wade, înseamnă că altcineva era responsabil. Să o declare pe Lois Wade pur și simplu „dispărută" făcea mai ușor de înghițit condamnarea lui Creacher.

Elin înțelege de ce: cum i-a spus și lui Steed, la un astfel de caz era o presiune imensă din partea presei și a opiniei publice ca să se găsească repede răspunsuri. Dar, astfel, e posibil să-l fi lăsat liber pe adevăratul criminal. Dacă *era* așa, avea implicații cutremurătoare pentru ce se întâmpla aici. Teoria ei că ucigașul acelor adolescenți i-a omorât și pe Bea Leger și pe Seth Delaney părea tot mai verosimilă.

— Și ce s-a întâmplat pe urmă?

— Am insistat, prostește, după cum s-a demonstrat. N-am putut să las baltă cazul, dar, când am încercat să găsesc probe, mai ales pentru mărturia băiatului, nu am obținut nimic. La puțin timp după, am fost retras din caz. A venit cineva mai experimentat.

Mai experimentat. Amândoi știu de ce fusese retras: teoria lui „alternativă" ar fi încetinit avansarea către o condamnare.

— M-am dus la anchetatorul șef, l-am rugat să se mai uite o dată pe dosar, având în vedere că Lois Wade tot nu apăruse, dar bulgărele începuse deja să se rostogolească la vale. Cu așa un caz totul se rezumă la cine spune cea mai bună poveste, apărarea sau acuzarea, iar în acest caz, povestea procurorilor despre Creacher… era convingătoare. Se potrivea profilului și, când a venit și fata să depună mărturie, s-a terminat.

— Fata?

Johnson își drege glasul.

— Da. Unul dintre ceilalți adolescenți din excursie. Martor ocular. A apărut puțin mai târziu, a spus că l-a văzut pe Creacher în noaptea crimelor.

— Unde l-a văzut?

— Lângă corturi. A spus că s-a trezit din cauza zgomotelor. Când a scos capul din cort, l-a văzut cum fugea din tabără.

— A putut să-l identifice în întuneric?

— Așa se pare. Ne-a spus că și-a aprins lanterna.

— Așa repede?

— Așa a spus.

Se lasă o tăcere grea.

— Te-ai îndoit de declarația ei?

Johnson oftează din nou.

— Da. Urăsc s-o spun. Era o puștoaică, era clar traumatizată, dar era ceva ciudat legat de declarația ei. *Prea perfectă*, cum a spus o colegă și am înțeles ce vrea să spună. Cum vorbea, postura ei… m-am gândit mult la ele. Și, bineînțeles, faptul că i-a luat câteva zile ca să vină să spună toate astea.

— Câteva zile?

— Da. A spus că se temuse să vorbească mai devreme. Se temea că ar fi omorât-o și pe ea.

— Mai știi cum o chema?

— Da, tot cazul ăla mi-e foarte clar. Probabil n-ar fi trebuit, și aș vrea ca asta să rămână între noi, dar mi-am păstrat toate notițele. O chema Farrah.

Johnson ezită, apoi continuă.

— Farrah Riley.

61

–Uite ce-i, spune Maya și-și ridică privirea încet spre Hana. Voiam ca Jo să-ți spună cu gura ei. Din câte știu, avea de gând să facă asta.

Pune caietul cu desene pe pat și se freacă nervoasă în palmă. Hanei nu-i iese din minte imaginea celor doi.

Jo și Liam, Jo și Liam.

Niciodată nu le-ar fi alăturat numele. I se pare nefiresc.

— Să-mi spună ce?

Mai speră încă. Poate a interpretat greșit. Poate era un proiect pentru Maya, poate i-a rugat să-i pozeze. O glumă. O farsă.

Maya apasă atât de tare în palmă încât începe s-o doară. Hana deja știe că orice ar avea de spus lucrurile se vor înrăutăți. Nu o să facă decât să întărească tot ce a crezut de la început. Își dă seama din felul în care se încruntă, din cum întinde o mână ca s-o liniștească.

— Jo și Liam… Aveau o poveste împreună, Han.

E incredibilă lentoarea cu care pare să i se miște gura. Iar Hana simte cum se creează un hău înlăuntrul ei. A ghicit. *Aveau o poveste împreună. Aveau o poveste.*

Poate interpreta ce a auzit într-un singur fel.

— O aventură?

Cuvântul pare să nu-i plece de pe limbă. Prinde un gust acru, neplăcut.

— Da. Dar n-am știut, nu până acum câteva săptămâni.

Hana simte că i se întoarce stomacul pe dos când o aude pe Maya vorbind ca un robot.

— Cum ai aflat? întreabă abia reușind să scoată vorbele, dar are nevoie de adevăr pentru că vrea să-l audă.

— Bea a văzut o poză în telefonul lui Jo, Han. Cu ei doi împreună, când ieșiseră o dată în oraș. Și-a transferat-o în telefonul ei și voia să-ți spună. Dar s-a întâmplat accidentul lui Liam și ultimul lucru pe care voia să-l facă era să te supere și mai tare. Bea mi-a spus acum vreo două săptămâni, nu mai putea să țină secretul. Mi-a trimis poza și m-a întrebat ce părere am. Spera să fi interpretat greșit și de aceea mă întreba ce cred și eu. Dar și eu credeam la fel. Era evident… Jo făcuse un selfie împreună cu el. I se vedea brațul.

Face o pauză ezitând și apoi continuă:

— I-am spus lui Bea să vorbească cu Jo. Și a vorbit cu ea câteva zile mai

târziu. A spus că Jo îi promisese că o să-ți spună.

— Dar nu mi-a spus.

Vorbele acelea îi bubuie în minte. *Jo și Liam. Jo și Liam*. Se întoarce și privește stropii de ploaie de pe geam și dârele pe care le formează, de parcă s-ar fi deplasat un melc pe sticlă.

— Știi cât a durat? întreabă Maya, cu ochii înlăcrimați.

— O vreme, cred. Din ce mi-a spus Bea, a început cu câteva luni înainte să moară Liam.

Mintea Hanei face salturi în timp și încearcă să pună cap la cap diverse fragmente. Nu poate fi adevărat: *Liam n-a mințit-o, n-o minți niciodată. Când să se fi întâlnit? Când ar fi avut timp?*

Dar, pe măsură ce se frământă mai mult, Hana vede incredibil de limpede, grețos de limpede, cum s-ar fi putut petrece lucrurile: părți mici încep să se îmbine. Lucruri cărora nu le dăduse importanță până atunci, răceala tot mai mare dintre ea și Jo, conversațiile telefonice din ce în ce mai rare până s-au oprit de tot după ce a început relația cu Liam. Faptul că Liam n-o plăcea pe Jo, deși n-o spusese niciodată, dar care era evident din felul în care tăia brusc conversațiile cu ea la întâlnirile de familie sau din glumele pe care le făcea despre ea când discutau în pat.

Și apoi cât de absorbită fusese de muncă în ultimul an. Absorbită emoțional, nu doar pentru că pregătea o nouă profesoară, dar și de cei doi copii din clasă care-i consumaseră ore în șir.

Îl îndepărtase pe Liam fără să vrea? *Atunci începuse totul?*

Hana înțelege cum ar fi văzut-o Liam pe Jo, aventuroasă, distractivă, relaxată, în vreme ce ea turba la ședințele cu părinții și se frământa cum să o pregătească mai bine pe noua profesoară.

Poate că Liam s-a simțit flatat, fiindcă nu era obișnuit să-i dea atenție o fată ca Jo. Ar fi admirat *entuziasmul* ei, cum făcea să pară extraordinare și cele mai banale lucruri.

— Bea a certat-o pentru că Jo nu mi-a spus? întreabă Hana, după ce a legat toate firele. Despre asta era cearta pe care a auzit-o Caleb. Despre aventura lor.

— Da. Bea a spus că Jo avea de gând să-ți vorbească, dar se răzgândise în ultimul moment. Cred că Bea i-a spus să-ți scrie, dacă nu ți-o poate spune în față.

Despre asta era deci scrisoarea. Metoda lașilor de a se confesa. Hana își imaginează cum s-au petrecut lucrurile: Jo începe scrisoarea și apoi n-are curaj nici să termine frazele.

— Și când n-a putut să facă nici măcar atât, a aranjat vacanța.

— Nu-s sigură. Poate că s-a gândit că dacă petreceți ceva timp împreună o să fie…

— Ce? Mai ușor să-mi spună? Că o să bem fericite cocktailuri și brusc o să mă împac cu ideea?

Cumva știe că așa *ar gândi* Jo, că Hana cea rezonabilă, cea de nădejde, ar încasa lovitura și Maya și Bea ar fi acolo să absoarbă șocul, încât să nu se supere.

— Nu știu care era planul, spune Maya, roșie în obraji.

— Trebuie să vorbesc cu ea. Acum, spune Hana hotărâtă ridicându-se, pentru că șocul s-a transformat în energie. Să ne lămurim.

— Han, așteaptă. Nu acum, cât ești supărată, încearcă Maya s-o oprească.

— Trebuie, Maya. Trebuie să-mi spună adevărul.

62

Elin se uită în apa întunecată din fața ei și încearcă asimileze ceea ce tocmai a aflat de la Johnson. *Farrah a fost pe insulă când s-au petrecut omorurile pentru care Creacher a fost condamnat. Farrah a depus mărturie împotriva lui Creacher.*

Cum e posibil? Își amintește cum a încercat Farrah să treacă aseară peste subiectul legat de trecutul insulei. *Acesta era motivul.* Încearcă să-și amintească dacă i-a spus Will vreodată că Farrah a fost pe insulă. Dar e sigură că și-ar fi amintit. Nimic din toate acestea nu are sens, mai ales faptul că Farrah a ales să lucreze aici. Având în vedere ce s-a întâmplat, de ce s-a pus singură în situația asta?

— Elin? Totul e OK?

Vocea lui Johnson o readuce în prezent.

— Da, scuze, spune privind în jur în restaurantul aproape gol și la cei care fac curățenie. Mă gândeam la ce ai spus despre fată. Farrah, continuă tremurând. Că aveai îndoieli în privința mărturiei ei.

Johnson face o pauză lungă.

— Aveam, dar, Elin, să fie clar, e doar ceea ce eu credeam, nimic mai mult și vorbesc serios. Doar eu credeam aceste lucruri. La vremea aceea, toată lumea credea că Creacher este vinovatul.

— În afară de Creacher a mai fost cineva care ți-a atras atenția?

— Nu, dar mă tot gândeam că, dacă nu era Creacher, iar Lois *a fost* pe insulă în noaptea aia, cum a spus și băiatul, și a fost omorâtă de aceeași persoană care i-a omorât și pe adolescenți, atunci suspectul trebuie să fi fost pe insulă în ambele ocazii. S-a mai restrâns un pic aria posibilităților, dar tot n-am ajuns undeva. Profesorii care fuseseră la cursurile din tabără aveau alibiuri solide.

Alibiuri pe care trebuie să le verifice, fiindcă Johnson are dreptate: nu puteau fi mulți pe insulă în acele momente. Șefi de tabără, alți elevi… sau cu totul și cu totul altcineva?

Insula era clar destul de mare ca să se poată ascunde cineva.

— N-ai găsit urme lăsate de cineva care ar fi putut înnopta pe insulă? Noi am găsit pe plajă o magazie care părea folosită…

— Nu. Am căutat cu atenție. N-am exclus, bineînțeles, nici posibilitatea ca unul să fi luat o barcă pur și simplu. Dar era greu să dovedim vinovăția altcuiva. Nimeni n-avea motive, din câte se părea. Copiii ăia erau iubiți, erau populari. Am făcut săpături. Am privit situația din toate unghiurile. Membri ai familiei,

iubiți, iubite, resentimente. Posibile legături cu grupuri infracționale, droguri, probleme psihiatrice, orice ar fi putut să provoace atac..., dar nimic.

— Știu că-ți cer prea mult, dar poți să trimiți tot ce ai legat de caz? întreabă Elin după ce se gândește un moment. Ai pomenit de carnetele cu notițe, dar declarațiile martorilor și orice ți s-a părut semnificativ? O să urmez și calea oficială, dar ar fi de ajutor să văd și din perspectiva ta.

— Îți trimit tot. Trebuie să le caut, dar, te rog, să fim discreți, OK? Nu vrei să ai și mai multă bătaie de cap.

— Am înțeles, spune, iar după o pauză revine. Mai e ceva. Stânca de pe insulă, Stânca Morții. A pomenit de ea vreunul dintre copii când i-ai întrebat? Sau de vreun blestem?

Urmează o tăcere lungă. Când vorbește în cele din urmă, Johnson oftează adânc.

— Nu explicit, dar am avut sentimentul că puștii ăia erau speriați rău. M-a tulburat. Inițial, când am început să le punem întrebări, le-am sugerat să vorbim în clădirea veche a școlii, dar nu voiau să se apropie de ea. Cineva i-a băgat în sperieți, spune ezitând. Ca să fiu sincer, i-am înțeles, după ce am petrecut niște zile acolo. Locul ăla, pe jumătate ars cum era și chiar sub stâncă… nu era un loc unde să vrei să petreci prea mult timp.

Elin simte cum i se ridică părul pe ceafă.

— Nici eu n-am auzit lucruri bune. Ți-au spus ce i-a speriat?

— Nu, dar mereu am avut senzația că nu mi-au spus tot. Asta era problema cu graba condamnării lui Creacher. Lucrurile nu au avut timp să se așeze. Mi-ar fi plăcut să mă întorc iar la ei, odată ce s-au mai liniștit lucrurile, dar deja se închisese cazul.

Elin întoarce pe toate fețele informațiile primite. O deranjează ideea că cineva a încercat să sperie copiii, chiar și în privința școlii. De ce era toată lumea fascinată de locul ăla? Totul se învârtea în jurul acelui loc.

Când încheie conversația cu Johnson, Elin se gândește la Farrah și simte un nod în gât. N-are cum să creadă altceva; este singura persoană care se afla pe insulă la momentul crimelor lui Creacher și care este și acum. Trebuie să-i vorbească.

Se îndreaptă spre vila principală și e la numai câțiva metri de intrare, când Michael Zimmerman trece pe lângă ea. Ține un fel de prelată, iar un colț atârnă pe jos.

O privește fix în ochi înainte ca ea să-i întoarcă spatele.

63

–Farrah… La naiba… spune Steed trecându-și o mână prin păr. Să înțeleg că n-a spus nimic niciodată?

— Nu. Și nici Will.

Și asta încă o doare: cum a putut să țină secret față de ea ceva atât de important. Îl crezuse o carte deschisă, dar nu era nici pe departe așa.

— Și care-i concluzia?

— Nu-s sigură. Johnson se îndoia că Farrah a spus povestea întreagă. Având în vedere că mărturia ei a fost piesa esențială pentru ca procurorii să-l acuze pe Creacher, cazul începe să devină cam șubred.

— Mai ales acum, că știi că nu era pe insulă când a dispărut cealaltă fată.

Elin încuviințează și se uită în jur. *Nici urmă de Farrah*.

— Ai mai avansat cu verificările?

— Da. Am trimis o listă cu oaspeții și personalul de pe insulă către unitatea de informații. Dar mai durează până răspund. Se pare că accidentul care s-a petrecut recent este mai grav. Aduc oameni pentru declarații pe bandă rulantă.

— OK, să o găsim pe Farrah și să facem un plan…

Nici nu apucă să termine fraza, că o întrerupe o voce gălăgioasă.

— Cred că trebuie să ne spui ce naiba se întâmplă!

O femeie scundă îmbrăcată într-un halat stă aproape de recepție împreună cu o prietenă. Părul le este ud, iar apa se scurge peste tot. Înotau, când au aflat ultimele noutăți.

— Nu ne dă nimeni nicio explicație. Doar ni s-au dat instrucțiuni să ne facem bagajele repede și să venim aici, continuă femeia și se întoarce spre prietena ei. Ar fi trebuit să plecăm odată cu ceilalți. Să nu le dăm ocazia să se răzgândească.

Cheile pe care le scapă din mână fac un zgomot puternic când cad pe podeaua lucioasă. Elin se dă înapoi și îi lasă pe membrii personalului să se ocupe de situație.

— Și e abia începutul, murmură Steed.

Elin dă din cap, conștientă că, odată ce se adună toți, vor fi nevoiți să le spună totul. Să răspundă la avalanșa inevitabilă de întrebări. Le ocolește pe cele două femei și se adresează recepționerei.

— Scuze că te deranjez, dar ai văzut-o cumva pe Farrah?

— Da, a fost aici acum câteva minute, a vorbit cu Jared, unul dintre supraveghetori.

Cealaltă recepționeră se înclină spre ea. Elin le urmărește pe cele două femei cum se retrag. Par mai liniștite, deocamdată.

— De fapt, cred că s-a dus în biroul ei sau cel puțin în direcția aia se îndrepta. A spus că s-a ivit ceva urgent.

— Poți să ne spui, te rog, cum ajungem acolo?

— Bineînțeles.

Femeia îi conduce pe hol spre capătul sălii. La vreo 50 de metri, se oprește și le arată.

— Acolo. Biroul ei e în colț.

— Mulțumesc.

Elin citește numele lui Farrah pe ușă. Simte un nod în gât. Se apropie, vede ușa întredeschisă, dar nicio mișcare în interior. Steed se uită prin crăpătură.

— Nu pare să fie înăuntru.

Elin trage aer în piept și bate.

— Farrah?

Niciun răspuns, încearcă iar. *Nimic*. Elin pășește înăuntru, iar Steed e la numai câțiva pași în urmă. Simte imediat parfumul discret al lui Farrah, dar camera e goală. Pe biroul din mijloc nu sunt decât niște poze înrămate, un laptop și un teanc ordonat de hârtii.

Elin face un pas înapoi, apoi ezită și simte cum i se face părul măciucă. Ridică privirea și vede ușile de sticlă din capătul camerei deschise pe jumătate.

— Ar putea fi afară.

Dar n-au făcut decât un pas, când Elin vede aparatul de emisie-recepție al lui Farrah. E spart, iar bucăți rupte de plastic negru sunt împrăștiate pe podea, în spatele biroului. Elin întâlnește privirea lui Steed și simte cum o cuprinde panica.

Nu și Farrah. Nu.

64

Ocreangă de pin aplecată zgârie fereastra. Hana tresare. Totul a fost încremenit atâta vreme, că orice mișcare i se pare cumva străină. Nepotrivită. Dar vremea de afară îi distrage atenția doar pentru o clipă. *Unde s-a dus Jo?* Camera ei era goală și nu era nici afară… O fi auzit conversația dintre Hana și Maya? A ieșit ca să evite consecințele?

Se gândește numai la minciunile spuse de Jo. Minciuni pe care Bea a încercat să i le dezvăluie Hanei. Hana se simte vinovată față de Bea: n-ar fi trebuit să judece atât de repede. Deși nu i-a fost alături după ce a murit Liam, Bea avusese grijă de ea în alte feluri.

Întinsă pe pat, caută în telefon ultimele poze cu Bea și își trece degetul peste fața surorii ei. Amintirile cu Bea o consumă, amintiri pe care nu le-a depănat niciodată până acum: teancurile ei de cărți din toată casa, glasul pe care și-l dregea înainte de a spune ceva neplăcut. Faza hippy a lui Bea, singura dată când a fost rebelă și și-a făcut tatuajul de pe gleznă într-o călătorie cu cortul în Bude'. N-a mai fost nici atât de sfidătoare când făcea tot felul de modificări în timp ce tatuatorul lucra.

Îi vine să plângă. Se întoarce și se întinde după șervețele, dar, înainte să scoată unul, se aude un ciocănit puternic în ușă. Așteaptă poate răspunde altcineva, dar după câteva momente se aude din nou o bătaie în ușă. De data asta mai tare.

Coboară din pat și traversează holul. Deschide ușa și vede un angajat din stațiune care are un iPad în mână. Prins de curea, îi bâzâie un aparat de emisie-recepție. O salută și îi zâmbește în colțul gurii, expresia serioasă de pe chip potrivindu-se cu atmosfera sumbră din jur. Fără strălucirea soarelui, frunzișul copacilor capătă o monotonie nefamiliară. Pare amorțit.

— Domnișoara…

Omul se uită pe iPad, încercând să-i găsească numele.

— Domnișoara Leger.

— Corect.

— Trebuie să vă rog pe dumneavoastră și pe toți ceilalți împreună cu care ați venit să vă faceți bagajele și să ieșiți din vilă cât mai repede posibil. A fost un…

Înghite cu greu un nod din gât.

— Un incident. Vrem ca toată lumea să se adune la vila principală.

Hana îl privește calmă.

— Ce s-a întâmplat?

— Mă tem că nu pot să dau mai multe detalii, chiar dacă le-aș avea.

Protestează, dar bărbatul se mișcă nervos de pe un picior pe altul și-și șterge broboanele de transpirație de pe frunte și atunci își dă seama că e la fel de tulburat ca ea. Urmează doar niște instrucțiuni, n-are rost să se certe cu el.

Hana încuviințează.

— O să ne luăm lucrurile și venim.

— Mulțumesc, răspunde el, evident ușurat că nu i-a creat probleme.

Aude niște pași după ce închide ușa. E Caleb, iar Jo în spatele lui, cu o expresie falsă, ca de mască, pe chip. Hana devine tensionată numai când o vede.

— Am prins numai finalul. Nu suna bine.

Caleb se joacă acum cu șapca. E întoarsă cu cozorocul în spate, iar un smoc de păr îi iese prin față prin cataramă. Hana le explică tot ce i-a comunicat bărbatul.

— Din rău în mai rău, spune încordat. Vreau doar să plec. Nici nu i-am spus încă mamei despre Bea. Nici nu pot s-o fac, spune cu voce frântă. Să mai stau o zi pe insula asta nenorocită e o adevărată tortură.

Jo se uită când la Caleb, când la Hana.

— Trebuie să termin de împachetat, spune deja întoarsă. Mi-am lăsat lucrurile pentru yoga lângă piscină.

Hana o prinde ușor de braț.

— Stai puțin, vin cu tine. Trebuie să vorbim.

Jo o privește prudentă, încruntată.

— Despre ce?

— Despre noi, Jo, spune Hana, cu greutate. Despre noi amândouă.

65

Se întoarce încet, iar Steed face aceeași mișcare.

— Nu pare să fie altceva în neregulă, murmură.

Elin se așază în genunchi și analizează stația radio. Partea din spate e complet spartă, iar cioburi de plastic sunt împrăștiate în jurul stației.

— E nevoie de multă forță ca să facă așa ceva, spune ea, temătoare. Aparatele astea sunt făcute să reziste la orice impact. Nu s-ar fi distrus în halul acesta doar dacă ar fi fost scăpată. Nu-mi place. Mă gândesc și la ce a spus Johnson despre mărturia ei. Dacă ucigașul nostru e convins că Farrah știa că nu Creacher e vinovatul…

Steed dă din cap.

— S-a întâmplat la fix.

Elin încuviințează.

— N-ar fi trebuit să-i răspund lui Johnson mai devreme, când Farrah a vrut să-mi vorbească.

— N-aveai de unde să știi.

— Dar dacă era despre cazul ăsta?… O sun.

Elin își scoate telefonul, o sună pe Farrah, dar intră direct căsuța vocală.

— Nu răspunde. Hai să vedem afară.

Se ridică și-l urmează pe Steed pe ușa deschisă. Suprafața exterioară e mare, și pentru că Farrah are biroul pe colț, nu numai terasa din spate, dar și ceva dintr-o latură a clădirii. Nu se vede pădurea, doar marea și insulița cu pădurice ei deasă. Norii care se înmulțesc aruncă o umbră pestriță peste pădurice, provocând un efect bizar care o izolează cumva de restul peisajului, o face să pară și mai îndepărtată.

Steed pășește de pe terasă pe iarbă, unde terenul coboară abrupt spre stâncă.

— Se pare că pe aici e o cale de acces spre stânci.

Elin încuviințează și observă o balustradă pe margine – probabil de acolo încep treptele.

— E vreo cameră video?

Steed privește atent în jur.

— Nu pare să fie.

Răspunsul lui Steed o neliniștește pe Elin.

— Crezi că ar fi putut să plece cineva neobservat?

— Presupun că da. E destul de pustiu pe aici. Și dacă își calculează bine

timpul.

— Hai să intrăm și să întrebăm.

Reintră în biroul lui Farrah și Elin observă cu coada ochiului coșul de gunoi de lângă biroul lui Farrah. Unghiul acesta îi permite să vadă ce n-a putut zări mai devreme. Printre hârtiile mototolite și ambalaje e o hârtie groasă, ca un carton, lipită de sârma coșului. O poză.

— Ai găsit ceva? întreabă Steed.

Elin se apropie de coș și se apleacă.

— Mi s-a părut că e o poză, dar e prea granulată.

Steed privește peste umărul ei.

— Pare o fotocopie. Poate dintr-un ziar.

— E posibil.

Elin își pune o pereche de mănuși și scoate bucățica de hârtie. Are numai câțiva centimetri lățime, marginile zdrențuite și a fost mototolită.

Deși pare o imagine dintr-un ziar, hârtia e mult prea groasă.

— Clar o fotocopie.

O apropie ca să vadă mai bine și observă nu doar un chip, ci mai multe, unul în spatele altuia, aliniate ca pentru o poză de grup. Elin se uită pe dos, dar nimic. O pune pe birou și începe să caute metodic în coș după bucăți mai mari de hârtie. Găsește și alte bucăți printre gunoaie. Le pune alături de prima și le aranjează în ordine cu grijă. Mâna se plimbă peste toate cele patru bucăți de hârtie, iar imaginea se conturează: fețele, tricourile, clădirea veche în spate.

— Pare o poză de la unul dintre cursurile de orientare de pe insulă, din tabără. Asta-i școala, nu? arată cu degetul pe fundalul imagini.

— Da.

Elin vede, una câte una, fețele victimelor atribuite lui Creacher, aceleași fețe pe care le descoperiseră pe pereții din cavernă. Înghite în sec: e trist – fețele vesele, fără griji, ale unor copii care n-aveau nicio idee despre ceea ce avea să urmeze. Se uită atentă la fețele granulate și o identifică pe Farrah în rândul din mijloc, cu pălăria ușor strâmbă, privind direct în aparat. Cea mai bună dovadă că fusese pe insulă când au avut loc crimele.

— De ce ar avea poza aici? murmură Steed. Și ruptă…

— Trebuie să aibă legătură cu ceea ce se întâmplă, sunt sigură. E ruptă pentru că nu vrea să se știe că a fost pe insulă atunci. Dar, dacă-i așa, de ce să aibă o copie?

În ochii lui se vede o sclipire.

— Poate faptul că e o poză a…

— Înțeleg unde bați…

— Poate a făcut și ea o conexiune între ce se întâmplă și crimele lui Creacher. A vrut să revadă chipurile adolescenților din grup, spune Steed mijind ochii. A recunoscut pe cineva?

— Posibil.

Elin e atentă la fotografie și-și plimbă privirea peste fiecare chip. Ceva îi este familiar, dar nu știe ce și sentimentul acesta o sâcâie, de parcă în subconștient e

avertizată să fie atentă la ceva. Adună bucățile de hârtie și le pune într-o pungă pentru probe, dar tot nu reușește să înțeleagă.

— Mă mai uit o dată în coș. Poate a aruncat și altceva.

Dar Steed se află deja aplecat peste coș, toții mușchii conturându-i-se prin hainele subțiri. Răstoarnă coșul pe podea. Materiale reciclabile, o pungă goală de covrigei, sticle de apă și documente scoase la imprimantă.

— Cam asta-i tot… spune Steed, dar se oprește. Stai puțin.

Ridică o hârtiuță cu margini zdrențuite, care pare ruptă dintr-un caiet.

— E scris ceva… E destul de neclar… scrie… Rock House, spune apropiind hârtia și se încruntă. Da, un Ș și Rock House.

— Școala Rock House, spune Elin și se apropie.

— E scrisul ei?

— Da, îl recunosc.

— Înseamnă ceva?

— E posibil, răspunde încruntată. Școala asta… apare peste tot. Mă întreb dacă are vreo legătură cu cazul.

Steed ridică o sprânceană.

— Ar putea avea legătură cu ceva de dinainte de crimele lui Creacher?

— Poate. Poate e doar o coincidență, dar faptul că hârtia asta e în coș împreună cu poza…

Steed încuviințează.

— Mă gândesc la ce a spus femeia de la recepție. Mă întreb dacă așa-zisa urgență de care a pomenit Farrah nu era, de fapt, o scuză să vină în birou.

— Poate, dar de ce ar fi venit?

Elin examinează biroul lui Farrah. Nu vede care ar fi putut fi urgența. Nu sunt decât hârtii care au legătură cu munca ei, documente cu instrucțiuni, protocoale de medicina muncii, rapoarte despre mărfuri.

Ridică ecranul laptopului, deși nu se așteaptă să aibă noroc, gândindu-se că poate are parolă. Dar nici nu-i nevoie să facă vreo comandă. Elin trage aer adânc în piept când apare *screen saver*-ul. Sunt două propoziții cu litere albe mari pe un fundal negru:

ȘTIU CE AI FĂCUT. ȘTIU CĂ AI MINȚIT.

66

Oameninţare. E singura explicaţie. Elin simte o presiune grea pe piept.

— Se pare că şi altcineva crede că a minţit când a depus mărturie, murmură Steed.

— Da, încuviinţează Elin, dar nu-şi poate lua privirea din ecranul laptopului. Momentul ales… Nu poate să fie o coincidenţă. Dacă cineva o ameninţă acum şi *se referă* la mărturia ei, e o dovadă în plus că şi cazul de acum e legat de cazul Creacher.

Steed îi aruncă o privire piezişă.

— Aşa se spune, nu? Că adevărul iese până la urmă la iveală.

Elin încuviinţează şi ştie că există un singur motiv pentru care Farrah ar spune o minciună atât de mare. Avea ceva atât de important de ascuns, că era dispusă să-l lase pe Creacher să fie închis pe nedrept. O condamnare falsă va avea imense ramificaţii în această investigaţie.

O singură persoană poate şti de ce a minţit Farrah.

— Eşti sigură că nu-i pe undeva prin staţiune?

Will abia vorbeşte, iar dacă la un apel obişnuit ar fi putut ascunde ce simte, pe FaceTime e mai greu. Clipeşte des şi-şi încleştează fălcile.

— Sunt sigură. Am vorbit cu angajaţii, au căutat-o prin staţiile de emisie-recepţie. N-a văzut-o nimeni. Iar pe telefon îi intră căsuţa vocală. Am oameni care o caută în interior, iar Steed e cu alţii prin împrejurimi.

— Poate şi-a luat o pauză, copleşită de ceea ce se întâmplă.

Elin ezită, ar vrea să-l liniştească, dar nu poate. După ce a văzut pe pereţii din cavernă, se teme pentru Farrah. Şi pentru Will.

— Îmi pare rău, dar nu cred asta, spune pe un ton stins. Will, sunt îngrijorată pentru că situaţia a devenit mai gravă. Suntem cam siguri că decesele din weekend nu au fost nişte accidente. Posibil să aibă legătură cu cazul Creacher, continuă după ce trage aer în piept.

Tulburat, Will face o pauză încercând să analizeze situaţia.

— Şi crezi… crezi că dispariţia lui Farrah are legătură?

— Nu-s sigură.

Elin îşi drege glasul, încercând să mai întârzie momentul. E greu să-şi găsească vorbele potrivite pentru ceea ce urmează: să aducă în discuţie, să dezgroape o minciună veche de un deceniu.

— Will, când am intrat cu Steed în biroul ei, am găsit o fotografie ruptă în

coșul de gunoi. Era de când a venit Farrah pe insulă, în adolescență. La unul dintre cursurile de orientare în natură din tabără.

Will încremenește. Crede că a căzut semnalul de la telefon, dar Will rămâne împietrit. Apoi trage aer adânc în piept.

— Știi deci.

Elin încuviințează.

— Și nu-i vorba numai despre poză. Am vorbit cu un detectiv care a lucrat la cazul Creacher. Mi-a spus că mărturia lui Farrah a fost elementul-cheie al acuzării.

Will nu o mai poate privi în ochi și caută un punct fix în podea. Apoi revine:

— Să fiu sincer, am sperat că n-o să se mai pomenească vreodată despre toate astea. Farrah a fost traumatizată. Încă e. E unul dintre puținele subiecte despre care nu vorbim.

Înseamnă că este ceva foarte important, fiindcă familia lor mereu se laudă cu deschiderea și transparența lor: *Nu ascundem nimic. Vorbim.*

Uitându-se din nou în ochii ei, continuă:

— Dacă ai știi prin ce a trecut…

— Îmi pare rău, spune ea calmă.

— Nu-i vina ta. Părinții n-ar fi trebuit să-i lase pe copii pe insulă cu perversul ăla. Oamenii i-au făcut plângere cu câțiva ani înainte de atac, știi? Psihopatul ăla i-a fotografiat când erau în tabără.

Elin urăște să-i audă durerea din glas și-și dă seama că încă e o rană deschisă.

— Înțeleg, dar nu te poți învinovăți. Fiecare familie ar fi simțit la fel. E ușor de spus acum, după atâta timp.

Will încearcă să se liniștească și continuă:

— Știu ce o să întrebi. De ce am insistat cu LUMEN, de ce Farrah ar vrea să lucreze aici.

— Nu trebuie să explici. Oamenii încearcă să treacă peste traume în diverse moduri.

— Nu, vreau să-ți spun, să-ți explic de ce am avut reacția aceea la cină. LUMEN trebuia să fie un început nou pentru amândoi. Când echipa noastră a primit proiectul, nici nu mă gândeam să muncesc la așa ceva. Dar, până la urmă, am hotărât să mă implic și să șterg tot ce era negativ legat de insula asta și să fac eu ceva frumos. Nu mi-am imaginat că Farrah ar vrea să lucreze și ea, dar, când mi-a propus, m-am gândit că sora mea nu se teme de o luptă, că înfruntă totul, că e dură.

Will are dreptate, dar Elin știe prea bine că există doar o linie de demarcație subțire între duritate și prostie. Dacă totul nu e decât un buton declanșator…

— Uite ce-i, știu că-i greu, dar am găsit altceva, spune Elin ezitând. E un *screen saver* ciudat pe laptopul ei. O amenințare. Scrie *Știu ce-ai făcut. Știu că ai mințit*.

Face o pauză, pentru că-l vede pe Will încruntat, apoi continuă:

— Mă întreb dacă amenințarea și dispariția lui Farrah au legătură cu mărturia ei. Faptul că am găsit și o poză de atunci, cu ea pe insulă…

— Nu înțeleg, spune Will, sec.

— Poate că minciuna pomenită în textul de amenințare are legătură cu mărturia ei, se bâlbâie ușor, dându-și seama cum sună totul acum, că a spus-o cu voce tare.

— Ah, acum înțeleg, spune ușor iritat. Spune direct. Mă întrebi dacă Farrah a mințit în declarație.

— Nu, spune Elin repede, încercând să redreseze situația.

Nu procedez cum trebuie.

— Mă întrebam doar dacă era ceva ce se întâmplase în noaptea aceea și avea îndoieli.

— Elin, oprește-te. Pot să citesc printre rânduri. Ai găsit mesajul și ai făcut ce faci de obicei. Vezi imediat ce-i mai rău în oameni.

Elin nu-i răspunde imediat. Nu pentru că n-ar avea dreptate; *îi judecă*, de obicei, pe ceilalți, dar nu despre asta este vorba acum.

— N-o judec pe Farrah, încerc s-o găsesc. Dacă *a mințit*, atunci e important, pentru că mărturia ei a fost esențială în condamnarea lui Creacher. Dacă această condamnare s-a bazat pe o minciună, atunci poate că nu el este vinovatul. Iar în cazul ăsta înseamnă că adevăratul vinovat e undeva liber pe aici. Adică pe insulă, acum.

Will închide ochii resemnat.

— Ai dreptate. Farrah a mințit în declarație, dar nu din cine știe ce motiv dubios, așa cum ai putea crede. A mințit pentru mine.

— Pentru tine?

Strânge atât de tare telefonul în mână, încât pentru o clipă aproape că-i acoperă fața cu degetele.

— Da. Farrah a mințit, dar nu are nicio legătură cu ea. A făcut-o ca să mă protejeze.

67

–Despre ce vrei să vorbim mai exact?

— Cum spuneam, despre noi două.

Hana ridică puțin tonul, ca să poată acoperi vâjâitul tot mai puternic al vântului. Trage de vârfurile crengilor de pini care înconjoară piscina și le face să se legene.

— Și Liam...

— Liam? repetă Jo, mergând în jurul bazinului.

Se apleacă să-și ruleze covorașul de yoga și-l pune sub braț.

— Da, Liam. Știu ce s-a întâmplat.

Hana e mândră de ea însăși. Mândră de cât de calmă e și că poate deține controlul. Știe că așa o să fie tot restul conversației, n-o să se lase ușor păcălită de farmecul lui Jo și de vorbele ei.

— Știu tot, știu că ai mințit în tot timpul ăsta.

— Știi *tot*, spune Jo, aproape bâlbâindu-se. Cum?

— Nu trebuie să știi *cum*. Trebuie doar să știi că am habar de ce ai făcut.

Hana nu-și recunoaște vocea, iar fiecare cuvânt pe care-l pronunță pare să fie amorțit. Briza capătă mai multă forță și trântește geamul întredeschis din spatele lor. În ochii lui Jo se poate citi teama, iar gura se schimonosește în încercarea de a spune ceva.

— Han, te rog, trebuie să știi că n-am vrut să-l las acolo. M-am panicat. Am știut că e mort, am știut. Nu l-aș fi lăsat dacă n-aș fi fost sigură. Aș fi sunat o ambulanță, aș fi stat. Dar era mort, am știut că e mort. Mă tot gândesc ce bine era dacă nu continuam drumul cu bicicleta ca să facem și celălalt salt sau dacă nu-l convingeam să vină cu mine, dar era încăpățânat. A spus că vrea să încerce iar. Nu eram aproape de el, dar am auzit. Bufnitura… vocea îi tremură și închide ochii o clipă. M-am întors la el imediat, jur. Am verificat dacă respiră, dar murise. Și voiam să-ți spun, dar n-am putut. Cum aș fi putut?

Se leagănă ciudat pe picioare, foarte tensionată. Hana își privește înmărmurită sora și simte cum o ia amețeala. Tot clocotul pe care îl simțea mai devreme s-a transformat într-un fior de gheață.

— *Unde* erai? întreabă, neînțelegând de unde mai poate să aibă atât control de sine. Erai acolo când a murit Liam? La parcul de biciclete?

— Nu despre asta vorbeai? întreabă Jo albă la față și cu o transpirație rece pe

frunte. Că știi tot. Că eram cu el când s-a întâmplat accidentul.

Urmează o tăcere oribilă, grea.

— Nu, spune Hana, în cele din urmă. Am aflat de aventură, *de relație* sau ce o fi fost. Despre asta vorbeam. Nu despre ce spui tu. Că erai cu el când a murit și că l-ai lăsat acolo, continuă simțind cum vorbele o ard.

Nu poate asimila informațiile. Și-a imaginat de atâtea ori ultimele momente ale lui Liam, a cercetat rapoartele cu atâta atenție, încât simțea că fusese acolo. Povestea pe care tocmai o aflase nu se potrivește cu imaginea care i se învârtea în minte

— M-am panicat, Han, asta-i tot. Jur că am încercat să-ți spun de multe ori, dar nu puteam să-ți zic imediat după ce a murit și pe urmă mi-a fost din ce în ce mai greu. Când mă hotăram să-ți spun sau când începeam să-ți scriu o scrisoare, nu-mi veneau vorbele, spune Jo ridicându-și privirea. N-am vrut să afli așa. E ultimul lucru pe care-l voiam. Plănuiam s-o fac corect față de tine, dar a fost accidentul lui Bea și apoi Seth…

Simte cum o podidesc lacrimile.

— N-a fost niciodată momentul potrivit.

— Bea știa, așa-i?

Hana privește cum se cațără o insectă minusculă pe covorașul de yoga spre mâna lui Jo. Jo dă din cap, o mișcare bruscă, de parcă ar fi fost o păpușă.

— Da, a văzut în telefonul meu o poză cu noi doi. M-a luat la întrebări acum câteva săptămâni și a aflat. Insista să-ți spun. I-am promis că o să-ți spun aici, în vacanță. În seara când a venit pe insulă, m-a sunat și m-a întrebat dacă ți-am spus.

— Și atunci te-ai dus să te întâlnești cu ea, nu? Tu ai ieșit din vilă în noaptea aia.

— Știai că eu am fost? întreabă Jo în timp ce strânge covorașul.

— Caleb te-a auzit când vorbeai cu Seth.

Insecta îi ajunge pe mână, iar Jo o alungă cu un gest brusc.

— Mi-a cerut să ne întâlnim acolo. Habar n-am de ce voia să vorbim acolo și atunci. Era într-o stare ciudată și tot spunea că trebuie să îndreptăm lucrurile și să spunem adevărul, povestește încruntată. Dar ne-am împăcat, jur. I-am promis că o să-ți mărturisesc totul a doua zi și părea mulțumită.

— Și sigur ai lăsat-o pe plajă?

— Da. A spus că se duce să-și ia lucrurile și vine la vilă. Voia să vă facă o surpriză.

— Și cu ăsta ce e? întreabă Hana în timp ce scoate telefonul spart al lui Bea din buzunar. L-am găsit în camera ta. I-ai luat telefonul, Jo. Trebuia să-l dăm polițiștilor. L-ai distrus, i-ai scos cardul de memorie. De ce ai face așa ceva?

Jo o privește șocată.

— Nu l-am distrus. Așa era când l-am găsit, în dimineața când au descoperit-o pe Bea. L-am văzut sub una dintre plantele de lângă pavilionul de yoga. Nu mai avea card când l-am luat.

Hana încearcă să înțeleagă ce-i spune Jo și îi încolțește un gând.

— Deci asta căutai când te-am văzut lângă pavilion, după ce am vorbit cu detectiva. Știai ce o să creadă lumea dacă aflau că te-ai întâlnit cu Bea în acea seară și dacă ar fi văzut mesajele pe care vi le-ați trimis. Cum ar fi părut toate scoase din context.

Jo tresare.

— Da, și mă simt ca naiba, Han, dar n-am știut ce altceva să fac. Sinceră să fiu, n-am găsit cardul de memorie. Ori e încă pe undeva pe acolo, ori a fost luat de cine a distrus telefonul. M-am purtat stupid, impulsiv, cum fac eu de obicei, dar nu i-aș face rău lui Bea, Han. Doar știi.

— Dar l-ai *abandonat* pe Liam…

Hana simte o vâjâială puternică în mintea ei, cum n-a mai simțit vreodată. E ca și cum creierul i-ar fi fost invadat de un roi de musculițe furioase. Jo tace, dar face un pas spre ea și Hana se dă într-o parte, pe iarbă.

— L-ai lăsat, Jo, explodează Hana.

Toată mintea parcă i-a fost electrocutată.

— L-ai lăsat acolo să moară.

Se gândește la momentele de dinaintea accidentului lui Liam și la cele care i-au urmat, când Jo ar fi putut să-i spună. Toate momentele în drum spital, pe drumul de întoarcere, la înmormântare. În săptămânile care au urmat. Clipă cu clipă se aprind în mintea ei, iar Jo i le-a furat pe toate, pentru că n-o să-și mai poată aminti de ele fără ură. Dar, cel mai grav, Jo i-a furat și singurul lucru care-i mai rămăsese, cel mai prețios dintre toate. Amintirea lui Liam.

— Crezi că poți scăpa așa simplu? După ce mi-ai furat totul? Pentru că așa faci. Iei totul.

— Nu știu ce vrei să spui…

Jo n-o poate privi în ochi și Hana știe de ce. Jo, mai mult decât oricine, știe că e un tipar: Jo fură de la alții, mereu a făcut-o. Jo i-a furat hobbyurile, prietenii și și le-a însușit. Și, pentru scurtă vreme, Jo se simte mai bine doar pentru că domină pe cineva.

— Atunci să-ți explic.

Cu răceală și brutal, Hana îi înșiră toate lucrurile mărunte pe care numai o soră le-ar ține minte sau le-ar crede importante. Îi spune despre comentariile acide pe care le face mereu, despre cum s-a apucat de patinaj numai pentru că și Hana se apucase și despre cum se antrenase până ajunsese mai bună decât ea. Cum vorbea peste Bea când zicea ceva interesant sau cum strecura și o înțepătură când cineva avea laude la adresa cuiva. Îi vin toate în minte. E atât de agitată când termină, încât simte cum îi clocotește sângele. Jo o privește, tăcută, cu umerii căzuți și capul plecat. *A atins-o*. În sfârșit, e ceva ce a trecut dincolo de zidul ridicat de ea.

— Îmi pare rău, spune, în cele din urmă, cu vocea gâtuită de plâns. Îmi pare atât de rău.

De fapt e tot ce putea spune mai rău: Hana ar vrea ceva important, ceva ca s-o controleze și s-o atace iar. Nu are nevoie de părerile ei de rău, fiindcă simte mila care le însoțește și este ultimul lucru de care are nevoie. Mila o face să se simtă

ridicolă și mică și vrea s-o șteargă de pe fața lui Jo.

Hana nu se gândește la ce urmează și e surprinsă chiar și ea, fiindcă n-a fost niciodată implicată în conflicte fizice. Mereu a fugit de ele. Bea și Jo erau mai degrabă cele care se ciondăneau, se mai luau la trânte pe canapea. Dar ea, niciodată.

Hana face un pas în față și o prinde brutal pe Jo de încheietură.

— Dar nu cred că-ți pare rău.

Jo se trage înapoi.

— Stai, mă doare.

Încearcă să scape din strânsoare, iar lacrimile i se amestecă cu rimel și dâre negre îi brăzdează fața.

— Nu, răspunde Hana și aude din nou vâjâiala sâcâitoare din minte. Vreau s-o spui cum trebuie.

— Te rog, Han, imploră Jo și încearcă să-și smulgă mâna. Mă sperii.

Dar Hana pare să n-o audă. O privește, îi vede frica din ochi și simte o amețeală plăcută, un sentiment de putere.

— Han…

Dar Hana tace. O strânge și mai tare pe Jo de încheietură, atât de tare, încât îi simte oasele pe sub piele.

68

–Pe tine.

E tot ce poate să spună Elin. Parcă a rămas fără aer, îl simte cum se scurge din plămâni.

— Da, dar mă proteja, Elin. Ca soră mai mare, spune Will cu vocea frântă.

Elin încearcă să-și revină. *Nu judeca. Nu ai dreptul să judeci.*

— Ce s-a întâmplat mai exact? întreabă pe un ton blând. Când era ea acolo?

— Când eram *amândoi* acolo. În săptămâna aceea am fost și eu pe insulă. Grupul de colegi ai lui Farrah și grupul meu de colegi erau mici, așa că am mers împreună.

Elin se încruntă.

— Dar poza pe care am găsit-o… nu erai în ea.

— Era cu grupul lui Farrah. Nu cu al meu, ezită Will, apoi continuă. În noaptea crimelor eram cu Thea, una dintre fete, când a fost atacată. Umblam prin pădure, iar Thea s-a dus să facă pipi. Nici n-am apucat să mă întorc cu spatele, când a lovit-o cineva de nicăieri. A lovit-o iar și iar și eu…

Face o pauză, ezită, dar are o grimasă pe chip.

— Am fugit. Am lăsat-o acolo.

Elin nu-și găsește cuvintele ca să-l consoleze, e prea tulburată.

— Erai speriat, îi zice, în cele din urmă. Ai vrut să ajuți, dar te-ai gândit că o să te atace și pe tine.

— Nu, sare Will fără nicio inflexiune în voce. Nici măcar nu m-am gândit s-o ajut. Efectiv nu mi-a trecut prin cap. Am fugit pur și simplu. Ce spuneai ieri? Că ai fost o lașă în ziua accidentului lui Sam? N-ai fost. Ai înlemnit, dar n-ai fugit. Eu am preferat să-mi salvez pielea, nu s-o ajut pe Thea. Încă mă gândesc la toate acele „dacă". Dacă aș fi încercat s-o apăr…

Clatină din cap, cu o vădită durere în suflet.

— Înțeleg. Și eu am făcut la fel, spune ea încet. M-am tot frământat, m-am gândit la alte posibilități, spune Elin aproape în șoaptă.

Will clatină din cap din nou.

— M-am ascuns o vreme după ce Thea a fost atacată. Când am ieșit din ascunzătoare, nu mai era nimeni acolo, doar o piatră în nisip. Era ciudată, fusese cioplită ca să arate ca stânca.

Elin simte cum inima-i bate cu putere în piept. *Cioplită*, ca pietrele din

cavernă.

— Am ridicat-o și atunci m-a atacat cineva din spate. Nu-l vedeam bine, doar o robă neagră și gluga trasă peste față.

O robă, la fel ca aceea pe care o găsiseră în cavernă. Tot ce spune Will dovedește, fără îndoială, că este o legătură între cazuri.

— Cumva, am trecut pe lângă el și am fugit înapoi în pădure. Și atunci am găsit-o pe Thea. Era încă acolo, în luminiș, continuă Will tulburat și-și duce o mână la gură. Era atât de mult sânge și ea era inertă, Elin. Nefiresc de inertă. Am stat acolo o vreme, o parte din mine spera că o să se trezească, să spună că totul e o glumă, dar în cele din urmă am știut, povestește Will suspinând. Până la urmă, m-am dus în tabără să le spun profesorilor, dar am văzut cortul lui Josh și David tăiat și puteam vedea de afară că erau morți. Piatra pe care am găsit-o…

Nu mai poate continua, dar se străduiește.

— Zăcea lângă ei, stropită cu sânge. Am crezut, am crezut că…

— Era la fel ca piatra găsită pe plajă, completează Elin.

Elin simte un gol în stomac. Știe în ce direcție se îndreaptă totul. Will dă din cap. Suspină iar, cu sughiț.

— Am crezut că am lăsat-o pe plajă, așa că, atunci când am văzut-o acolo, m-am gândit la ce-i mai rău. Știam că amprentele mele o să fie pe ea. M-am panicat și am luat-o.

— Și atunci i-ai spus lui Farrah?

— Da. Mi-a interzis să spun ceva, mi-a zis că ADN-ul meu e peste tot pe piatră și, când o s-o găsească pe Thea, o să creadă că eu am fost criminalul. Farrah a ascuns piatra în pădure.

Elin dă din cap, dar ceva încă nu-i e clar în toată povestea asta: criminalul a adus piatra la cort, la scena crimei. Nu-i nicio dovadă, din câte își dă ea seama, că ucigașul a făcut la fel și cu Bea Leger și cu Seth Delaney. E important, vrea să atragă atenția sau pur și simplu este vorba despre altceva?

— Și când a hotărât Farrah să dea declarația despre Creacher?

— După ce a fost arestat. Farrah a spus că e posibil ca poliția să găsească și alte dovezi care să mă incrimineze, așa că a venit cu ideea să spună că l-a văzut pe Creacher pândind pe lângă corturi.

— A fost ideea lui Farrah?

— Da, dar a spus-o doar pentru că ne-am gândit că el *era* vinovatul. Minciuna trebuia doar să cimenteze ceea ce poliția deja bănuia. Nu ne-am gândit la consecințe.

Will își ridică ochii și o privește clătinând din cap.

— Ar fi trebuit să spun ce s-a întâmplat când ai început să investighezi, dar nici nu am vrut să iau măcar în calcul că ar putea exista o conexiune.

— Nu te învinovăți. Înțeleg că ar fi fost greu să vorbești despre așa ceva și, cu Creacher în pușcărie…

Dar nici nu termină bine de spus, că simte cum îi încolțește îndoiala. *De fapt, se proteja pe el însuși și o proteja pe Farrah.*

— Trebuie s-o fac, dacă faptul că Farrah a mințit pentru mine are legătură cu

dispariția ei, spune clătinând din cap. Ar fi trebuit să înfrunt situația și să spun poliției. Aveai dreptate când ai spus că nu poți să ascunzi trecutul sub preș, dar am făcut-o toată viața mea. Stațiunea, numele meu…

— *Numele* tău?

Will dă din cap.

— L-am schimbat după tot ce s-a întâmplat. Părinții au făcut toate actele. Aveam coșmaruri mereu, cu Thea care îmi striga numele. Mă chema Oliver, dar ea îmi zicea Ollie.

Nu s-a mai putut abține și începe să plângă. Lacrimile îi șiroiesc pe obraji.

Ollie. Elin are senzația stranie că viața ei stă în echilibru pe fundații devenite brusc instabile.

— Și dacă Creacher nu este criminalul, crezi că, oricine o fi fost… – înghite în sec cu greutate – … crezi că oricine o fi fost, e posibil să… Farrah…

Elin încuviințează.

— Îmi pare rău, dar, da, e posibil.

— Dar dacă nu Creacher e cel care i-a omorât pe Thea și pe prietenii mei, de ce ar veni ucigașul după Farrah acum? Ce a făcut Farrah l-a ajutat, nu? A ridicat suspiciuni și mai ferme împotriva lui Creacher.

— Nu știu care-i motivul încă. După fotografiile din coș, cred că Farrah a făcut niște cercetări și a recunoscut pe cineva. Dacă-i așa înseamnă că și celălalt a recunoscut-o pe ea. Și astfel vor să-i dea un avertisment.

— Crezi că o s-o găsești? întreabă cu disperare în voce. Trebuie să le spun părinților mei și vreau să le dau un motiv să fie optimiști.

— O să fac tot ce pot, doar știi, dar suntem numai doi și cum e locul ăsta… nu-i ușor… ezită și face o pauză. Will, îți mai amintești și altceva despre persoana care a atacat-o pe Thea?

— Aș vrea eu, răspunde trist. Tot ce știu e că era cineva puternic și că m-ar fi putut omorî. Simțeam cum emană violență cumva. E ce mi-a rămas clar în amintire și după atâția ani. Acea… brutalitate.

— Îmi pare rău, spune ea, abia șoptit. Și nu-mi place deloc să te fac să retrăiești momentul, dar o ultimă întrebare: a menționat cineva ceva despre școală? Detectivul mi-a zis că puștii, în perioada cazului Creacher, se temeau să intre în clădirea veche a școlii și am găsit ceva legat de ea în lucrurile lui Farrah.

O pauză lungă, apoi Will dă din cap.

— Oamenii vorbeau despre asta din momentul în care am pus piciorul pe insulă. Erau niște zvonuri. Cineva a spus că știa de la cineva care fusese la școală că profesorii erau obsedați de stâncă. Că îi duceau pe copii în camera asta…

Elin simte un fior rece.

— Ce fel de cameră?

— N-au spus prea multe. Știi cum e la vârsta aia. Probabil erau povești.

Elin tace. *Povești*. Poate că Will are dreptate, dar, după tot ce a auzit despre acel loc, nu mai e așa sigură.

69

–Ce se întâmplă? Am auzit strigăte, spune Caleb, când Hana intră în cameră.

Se oprește lângă ea în prag și are deja rucsacul în spate. Bretelele rucsacului sunt bine strânse și îi ridică puțin tricoul pe abdomen.

— Jo, spune Hana impasibilă și-și trage valiza, apoi ocolește ușa.

Trăsăturile de pe chip i se mai înmoaie.

— E supărată din cauza a ceea ce s-a întâmplat cu Seth?

— Nu chiar, spune Hana privind în pământ, pentru că nu știe cum să-și exprime gândurile. A fost un șoc. Am aflat că avusese o aventură cu Liam și… și mi-a spus că era cu el… când a murit.

Face o pauză pentru că gândul iar trece acea barieră, iar ea nu mai vrea să și-i imagineze împreună.

Caleb e contrariat.

— *Cu* el?

— Da, erau pe biciclete. Jo a văzut când a căzut și l-a lăsat acolo. N-a spus nimănui, povestește cu greu și trebuie să-și muște buza ca să nu plângă. Să țină relația lor secretă era evident mai important.

— O, Doamne!

Caleb clatină din cap neîncrezător. Hana știe la ce se gândește: nu-i surprins. Caleb nu se așteaptă la nimic bun din partea familiei ei, mai ales a lui Jo.

— Îmi pare rău, spune cu glas stins. Nu l-am întâlnit niciodată pe Liam, dar știam povestea voastră. Nici nu pot să-mi imaginez cum te simți.

Hana dă din cap și, deși nu plănuia să o spună, o parte oribilă din ea vrea ca el să înțeleagă, măcar puțin, emoțiile ce o răscolesc. *Să mai împartă povara*.

— N-a fost singurul lucru pe care l-a ascuns. Am găsit în camera ei telefonul lui Bea. A recunoscut că l-a luat.

— Telefonul lui *Bea*? întreabă Caleb cu voce tremurătoare.

— Mă rog, ce a mai rămas din el. E spart. Jo a spus că așa l-a găsit. Că l-a văzut lângă pavilionul de yoga când criminalistul culegea probe.

— Și primul ei instinct n-a fost să i-l dea detectivei?

— Se pare că nu. A spus că erau mesaje pe care nu voia să le mai vadă și altcineva. Despre Liam.

— Dar pentru că a făcut asta…

— Știu.

Se lasă o tăcere grea între ei.

— Și o crezi că l-a găsit acolo? întreabă Caleb, după câteva secunde.

Hana ridică din umeri, tăcută, dar nici nu-i nevoie să spună ceva, pentru că el înțelege exact ce vrea să spună.

— Unde-i Jo acum? întreabă Caleb în cele din urmă.

— Își termină de făcut bagajul.

— Și Maya?

— În camera ei. I-am spus că ne vedem acolo și să plecăm, răspunde Hana încruntată. Cred că-i tulburată de toată situația.

— Oare nu suntem toți așa? Știi, când am căutat locul ăsta pe Google, după ce a trimis Jo primele detalii, râdeam de toate teoriile conspiraționiste, dar acum…

Hana dă din cap cumva amorțită.

— Știu.

S-ar fi întâmplat până la urmă, se gândește ea: adevărul ar fi ieșit oricum la suprafață, fie pe insulă, fie altfel. Și totuși se simte de parcă ar fi fost jefuită, ca și cum insula tot fură de la ea și o să-i tot fure până n-o să mai aibă nimic de dat.

— Se pregătește o furtună urâtă, spune Caleb în timp ce se uită pe geam. N-o să fie un drum prea plăcut.

Are dreptate, se gândește Hana și-i urmărește privirea. Se întunecă, iar atmosfera pare una tristă. Norii cresc nu doar ca număr, dar se și măresc și acoperă albastrul cerului. Briza nu mai e doar o adiere de vânt, ci s-a transformat într-o vijelie și a transformat locul liniștit în haos, umplând terasa și aleile cu crenguțe și petale de flori.

Hana tocmai se întoarce când simte o rafală puternică de vânt. Se aude un trosnet violent însoțit de un șuierat. Caleb tresare. Privesc încremeniți cum din pinul aflat mai sus se rupe o creangă uriașă și cade la pământ. E ca o amputare și privesc lung albul tulpinii acolo unde s-a rupt creanga.

Tac și privesc în liniște cum vântul plimbă creanga dintr-o parte în alta, înainte ca o rafală să o poarte într-un vârtej pe lângă fereastră înainte s-o ridice și s-o arunce mai departe.

Un dans urât, chinuit.

70

Elin îi povestește lui Steed tot ce i-a spus Will în timp ce privește în jur la angajații și ultimii turiști adunați în hol. Continuă astfel ceea ce începuse Farrah, personalul conducând musafirii spre hol, în spatele recepției.

Pe hol se aud tot felul de zgomote, de la murmurul vocilor la cele provocate de roțile valizelor.

— Și Will n-a observat nimic la atacator? Ceva după care să poată fi identificat? întreabă Steed, în timp ce urmărește mișcările agitate ale unui grup de turiști din apropiere.

Se ceartă, iar un bărbat tot arată spre o valiză aflată pe jos.

— Nu.

— Am vești proaste, spune Steed încruntat. Am cerut cuiva o favoare, l-am rugat să caute toate numele în baza de date… dar nimic. Dar a apărut numai numele lui Farrah, dar știam deja acest lucru.

— Mă gândeam că n-o să fie ușor.

— Cred că trebuie să abordăm altfel situația, spune Steed dând din cap. Să vorbim cu toți cei care au plecat, să vedem dacă-și amintesc ceva despre ultimele zile. Poate că cineva a văzut ceva, dar nu i s-a părut important.

— O idee bună. La fel și în cazul lui Farrah. Poate cineva…

Dar n-apucă să-și termine propoziția.

— Nicio veste despre Farrah? intervine cineva în discuția lor.

E Jared, supraveghetorul. Pe chipul lui se poate citi îngrijorarea.

— Mă tem că nu. Am căutat în apropiere… nimic.

— Să extindem cercetările? Avem oameni disponibili. Majoritatea turiștilor sunt deja aici și ceilalți sunt pe drum.

Jared se uită neliniștit afară, la norii tot mai mari și la picăturile fine de ploaie care se adună pe geam.

— Acum chiar vine furtuna. Dacă-i afară, singură…

Elin se uită și ea afară. Ezită: dacă face cum i-a propus Jared, riscă siguranța personalului. Dacă nu face nimic, scad șansele s-o găsească pe Farrah. Dacă ar fi să extindă căutarea, ar trebui să înceapă de la cariera de piatră și peșteră, dar nu poate să lase pe nimeni să se aventureze până acolo.

— Nu, nu cred…

Nu apucă să termine, pentru că stația lui Jared bâzâie și apoi vorbește cineva.

— Alo? Poți să repeți? întreabă Jared cu stația mai aproape de ureche.

Tot nu se înțelege ce spune celălalt. Oricine o fi, e afară, iar vântul puternic îi acoperă vocea.

— Stai să mă duc undeva unde-i mai liniște.

Jared intră în cămăruța în spatele recepției. Elin se foiește de pe un picior pe altul, nervoasă. După câteva momente, Jared apare în spatele biroului.

— Unul dintre colegii mei a găsit o geantă pe niște pietre. Spune că arată ca aceea a lui Farrah.

— Mă duc eu, spune Elin și se întoarce spre Steed. Tu vorbește cu angajații.

Când Elin ajunge afară, imaginea o lovește din plin. Peisajul amorțit din urmă cu câteva momente a devenit sălbatic, dezolant. Norii negri au umplut cerul, iar crestele valurilor sunt înspumate.

— E tot acolo? strigă Elin.

— Da.

Jared o ia la fugă înainte spre treptele care duc către plajă. Elin îl urmează. Când ajung pe plajă, o pală puternică de vânt ridică nisipul într-un vârtej, lovindu-i peste față. Elin se freacă la ochi și Jared o conduce spre stânga, pe lângă baraca de pe plajă. A fost închisă, dar, în grabă, unul dintre suporturile pentru caiac a fost lăsat afară. Vântul îl zgâlțâie și tot șirul de caiace se leagănă.

— Uite-l.

Jared ridică o mână și arată undeva sus. Elin vede pe cineva în spatele unei stânci făcându-le cu mâna. E Michael Zimmerman. Poartă o pelerină de ploaie subțire, iar fermoarul desfăcut lasă să i se vadă abdomenul. Are din nou același sentiment, că îl cunoaște de undeva. *De ce nu reușește să-și amintească de unde?* Ajung la el în câteva minute, cu respirația tăiată de la efort.

— Nu m-am atins de nimic, spune Michael și arată spre geantă. Imediat cum am văzut-o, am anunțat. Nu înțeleg. Am căutat aici de la început, nu era nimic, continuă dând din cap.

Elin îi urmează privirea spre geanta așezată cumva și pe pietre, dar și pe nisip. E deschisă și aproape tot conținutul ei e pe nisip: o perie, un etui pentru ochelari de soare, un tub de cremă de protecție aproape terminat. Dar nu conținutul îi atrage atenția, ci geanta însăși. Culoarea arsă de soare, chinga lată… e a lui Farrah, e clar. Dar de ce să fie aici? E posibil ca agresorul s-o fi abandonat, dar de ce *aici?* De aici se vede numai apa. O întindere de albastru-cenușiu, tot mai furioasă.

Gândurile i se învârtesc haotic în minte. De aici nu se mai poate pleca decât în afara insulei. A lăsat oare intenționat geanta aici? Ca o diversiune? Sau Farrah a fugit, speriată de amenințare? E foarte probabil ca Farrah să fi găsit o modalitate să plece. Dar mai e o posibilitate și i se strânge inima când se gândește.

Să fi plecat oare Farrah singură din cauza unui motiv și mai sinistru? Nu poate dovedi că nu Farrah e cea care a pus screen saver-ul cu acel mesaj, ca să-i deruteze.

În acest moment, nu poate să respingă total ideea că Farrah ar putea fi implicată cumva. A mințit în declarația ei și au numai explicația lui Will. Poate s-

a întâmplat ceva de care Will habar n-are, ceva ce Farrah ținea cu disperare ascuns, așa că a mințit în mărturie. Să fi avut întrebările ei despre școală vreo legătură cu asta?

Construiește tot felul de scenarii în minte și scoate telefonul din buzunar. Se apleacă și fotografiază geanta, așa cum au găsit-o, înainte să-și pună o pereche nouă de mănuși și să scotocească înăuntru. Recunoaște câteva obiecte: etuiul, peria de păr, agenda. Când să tragă fermoarul, observă o bucată de hârtie ieșind din agendă.

Simte cum îi crește pulsul. *O margine zdrențuită*. La fel ca hârtia din biroul lui Farrah. O desface cu grijă și vede scrisul. E același. E al lui Farrah, e ultima parte a cuvântului de pe hârtia găsită în coș. Cuvântul e acum complet: *School*. Avea dreptate: Farrah scrisese numele școlii: Rock House School. Dar nu-i singurul lucru scris pe pagină. Citește mai jos numele care apare.

Michael Zimmerman.

71

Elin stă cu spatele întors, cu bucata de hârtie fluturându-i în mână, în bătaia vântului. *Rock House School. Michael Zimmerman.*

O parte din ea știuse cumva că școala avea legătură cu cazul și cu crimele lui Creacher. E clar că Farrah ajunsese la aceeași concluzie. Dar ce legătură are cu Michael? O trec fiori reci pe șira spinării când își amintește cum o privea. Se întoarce încet spre el, ținând hârtia în față.

— Am găsit asta în geanta lui Farrah. A notat ceva legat de școala veche… numele tău e dedesubt. Știi de ce?

Michael se uită la hârtie, apoi clatină din cap.

— Din câte știu, făcea niște cercetări.

Farrah făcea și ea cercetări. Michael se uită la Jared și-și coboară vocea.

— Dar, din ce mi-a spus, nu cred că voia să mai afle și alții.

Elin face un pas într-o parte și se îndepărtează de Jared, ca să nu fie auziți de el.

— Dacă e despre faptul că a fost pe insulă când au avut loc crimele Creacher, știu deja.

Michael se relaxează puțin și încuviințează.

— M-a întrebat ce știu despre școală. A spus că cineva a speriat-o, pe ea și pe prietenii ei, în locul în care au venit aici pentru cursul de orientare, dar n-a înțeles niciodată cu adevărat despre ce era vorba. A înțeles ce-i cu blestemul, dar nu și legătura cu școala. A spus că mereu a deranjat-o.

— A spus și cu cine a vorbit?

Michael clatină din cap. Elin se uită la bucata de hârtie în timp ce gândurile par de neoprit. Dacă Farrah *încerca* să obțină informații despre școală, atunci cu siguranță joacă un rol important în acest caz.

— Și de ce a venit la tine?

— Farrah m-a auzit când vorbeam cu un turist, cel despre care ți-am zis, artistul care fusese la școală. S-a gândit că știu ceva.

— Și înțeleg că știi?

Întrebarea e subliniată de țipătul ascuțit al unui pescăruș care trece pe deasupra. Michael nu-i răspunde, apoi dă din cap.

— Când am vorbit înainte, nu ți-am făcut un tablou complet al întregii povești. Artistul se emoționase când și-a văzut lucrarea în acel loc, chiar aici pe insulă, spune Michael în timp ce trage de șapcă și face o grimasă. Am vorbit și el

mi-a povestit câte ceva despre ce se întâmpla la școală. Primeau pedepse ciudate, din câte am înțeles.

— În ce sens?

— A spus că era o cameră ascunsă unde-i duceau pe copii. N-am insistat, dar arăta ca și cum amintirea asta îl tulbura, continuă Michael clătinând din cap. Mi-am dat seama că a fost ceva destul de rău, dacă-l făcea să tremure după atâția ani.

Elin absoarbe fiecare cuvânt, iar inima începe să-i bubuie în piept. *O cameră. Cum a spus și Will. Oare acolo a fost dusă și Farrah?*

— A mai zis ceva?

— Nu explicit, nu. Dar persoana de care ți-am spus, pe care am văzut-o mergând pe lângă stâncă noaptea…, continuă Michael cu o ușoară ezitare, era artistul. Când mi-am dat seama că-i el, m-am întrebat dacă-i bine, după tot ce-mi spusese, așa că m-am dus după el. Mă apropiasem, dar a mers mai departe, s-a dus *în spatele* stâncii.

— *În spatele*?

Elin simte cum inima începe să-i bată puțin mai repede.

— E numai pădure acolo, nu?

— Da, de aceea m-am mirat și eu. Și m-am dus după el.

Michael face o pauză, apoi continuă.

— A mers puțin și a ajuns la un fel de construcție veche, un fel de buncăr. Mi-am zis că este locul acela despre care-mi povestise, că voia cumva să termine cu povestea asta în mintea lui.

— I-ai spus lui Farrah?

— I-am spus, dar, când i-am arătat, nici ea n-a găsit nimic acolo, așa cum nici eu nu am găsit. Clar era un buncăr. Când a fost construită stațiunea, echipa l-a astupat. Pare că au pus cam jumătate de tonă de ciment jos, la baza treptelor.

— Nu se poate intra acum? Nu mai e vreo intrare? întreabă Elin cu teamă.

— Numai dacă au excavat-o. E total astupat. Pot să-ți arăt dacă vrei.

Merită verificat, își zice, *dar pare că pista asta duce într-o fundătură, în mai multe feluri*.

— Îți mulțumesc că ai fost sincer.

Michael încuviințează.

— Nicio problemă.

Elin își întoarce atenția spre geantă, frustrată.

Povestea lui Michael dovedește că se află pe pista bună, dacă e adevărat că Farrah făcea investigații, dar tot nu explică unde e și de ce geanta e aici în nisip. Se apleacă și o ridică.

— Trebuie să ne întoarcem. Vine furtuna.

Ca la un semn, o rafală de vânt aspru cu nisip îi lovește direct în față, iar Elin începe să tremure de frig.

— Să mergem.

Pe fețele lui Jared și Michael se vede clar ușurarea. Nu-și doresc să fie aici, la fel cum nici ea nu-și dorește. Pe la jumătatea drumului pe plajă, vântul începe să bată și mai tare. *A devenit violent*, se gândește Elin, îngrijorată.

Se aude un scârțâit amenințător. Privește în sus și vede copacii de pe stâncă, deasupra, înclinați de vânt la niște unghiuri aproape imposibile.

— Hai să mărim pasul, spune ea și o cotesc.

— Cred că…

Elin se oprește brusc, n-apucă să-și termine fraza. Ceva alb-strălucitor se zărește în nisip, sub stâncă. O ia la fugă și atunci deslușește forma clară a unui profil. Capul, trunchiul, picioarele. Și părul blond care lucește.

72

Elin traversează plaja în fugă, iar picăturile fine de ploaie îi înțeapă pielea. Clipește des ca să poată vedea, se oprește chiar înainte de locul în care stânca formează un fel de streașină și încearcă să-și recapete răsuflarea. E un fel de buză naturală, unde stânca e roasă de timp. Mai multe urme de sânge se întind în fața ei pe nisip și mici bălțoace roșii, stropi și pete de aceeași culoare.

Vede urmele din nisip. Urme de pantofi abia conturate. Simte cum sângele îi vuiește în urechi în timp ce evaluează situația. *Farrah a fost atacată aici, apoi târâtă sub buza stâncii*. Face un pas înainte și-și ferește capul, apoi se apleacă pe jumătate, până e sub buza de piatră. O surprinde mirosul, nu e doar umezeala sărată a nisipului neatins, ci și izul metalic de sânge. Destul de intens ca să acopere toate celelalte mirosuri. Spațiul îngust transmite un fel de energie violentă pe care o simte pe piele, ca o arsură, iar alarma din mintea ei o avertizează: *ceva îngrozitor s-a petrecut aici*. Îi vine să vomite, dar se forțează să se uite la Farrah: părul blond, bluza albă cu pete de sânge.

Elin caută disperată orice mișcare, orice semn de viață. În ciuda sângelui și a poziției cadavrului, Elin încă se mai agață de o mică speranță că Farrah ar putea fi în viață. Până când îi vede fața.

Nu este Farrah.

73

EJo Leger. Are ochii închiși, dar chipul inert a păstrat unele neliniști. Are o rană deschisă, plină de sânge, deasupra ochiului drept. Are o gaură în craniu, părul din jur este încurcat și năclăit cu sânge amestec cu nisip. Bluza albă, despre care Elin a crezut că e a lui Farrah, e murdară de nisip și plină de sânge. Acum, după ce s-a convins că e Jo, vede și diferențele: musculatura membrelor mai bine conturată, pielea mai închisă. Iar asemănările sunt doar superficiale. Se apropie de cadavru și încearcă să înghită mai repede nodul pe care-l simte în gât. Își pune o pereche de mănuși și încearcă să găsească pulsul la gât. Nici nu mai respiră, în așteptare, dar nimic. Nu are puls, doar pielea e caldă. Elin simte în piept o strângere de inimă. *Jo e moartă, dar nu de multă vreme.* Michael a fost aproape de ea când a descoperit geanta. Și ea, și Jared au fost foarte aproape când a alergat să-l întâlnească.

Inevitabil, au crescut mizele: un ucigaș căruia nu îi e teamă să fie descoperit și nici de consecințe e capabil de orice. Elin examinează cu atenție rana. Cavitatea din craniu pare să-i fi provocat moartea. Dar unde-i arma? Se uită în jur, în spațiul îngust în care se află, dar și în afara lui. Nu vede nimic. Dar există un motiv de speranță: pentru că Jo a devenit o victimă, acest lucru demonstrează un lucru fundamental.

Trei morți din același grup de turiști: Bea, Seth, Jo. Ceea ce părea o simplă coincidență a devenit un model. *De ce tocmai ei?*

După aranjamentul din peșteră, ar fi putut crede că selecția victimelor e întâmplătoare, circumstanțială, așa cum s-a întâmplat cu grupul de adolescenți aleși de criminal înainte, dar acum se întreabă dacă nu cumva e deliberată. Deși motivul criminalului ar putea avea rădăcinile undeva în psihoza legată de Stânca Morții, pare totuși să aibă legătură cu acest grup, în special.

— Farrah? se aude întrebarea și Elin tresare, dar este Jared, iar Michael e în spatele lui.

— Nu, spunea ea, repede. E o turistă, spune vizibil tulburată și face un pas în spate.

— E...?

— Da. Dar nu de mult.

După ce face câteva poze, Elin iese de sub buza stâncii. Jared mai zice ceva, dar vorbele îi sunt înecate în zgomotul provocat de furtuna tot mai puternică.

Pare că insula, tăcută și nemișcată atâta vreme, și-a găsit în sfârșit o voce, o

voce din mare și ploaie și șuieratul vântului și țipătul furios al pescărușilor. Agitația care până acum doar zumzăia vag, a devenit un răget.

— Mergem?

Vocea lui Jared o trezește din reverie. Elin încuviințează, dar teama din piept nu-i dă pace. Trebuie să afle dacă-i vin colegi în ajutor și să vorbească cu acest grup. În fine, cu cei care au mai rămas din el. *Hana, Maya, Caleb*. E timpul să-i ia mai tare.

74

–Îmi pare rău, Elin, nu mai am ce sfori să trag, am încercat. Echipele de intervenție încă se ocupă cu procesul de evacuare, dar sunt aproape gata. Sper să termine în câteva ore.

— Dar Farrah e încă dispărută.

Elin își aude propria disperare din voce. Situația e alta acum. Cu siguranță Anna înțelege.

— Avem nevoie de mai multe resurse ca s-o căutăm.

Se uită pe geam. Pe pereții de sticlă din fața ei se scurg șuvoaie de apă, reflectând mișcările celor care împart turiștilor rămași o cină improvizată din sendvișuri și fructe.

— Înțeleg, dar nu pot să-ți spun decât să stai pe poziții. O să venim cât de curând.

— OK. Păstrăm legătura.

A fost nevoie de multă energie ca să pară cât de cât optimistă. În astfel de momente, și sunt mereu astfel de momente într-o investigație, când lucrurile ți se împotrivesc, atunci ți se dezvăluie temperamentul. Are nevoie de puterea pe care a simțit-o mai devreme.

— Pare să fie un refuz? întreabă Steed, apăsat, după ce încheie conversația în telefon.

— Deocamdată, da. Încă sunt prinși. O să avem o noapte lungă.

— Măcar avem un plan.

Dar tonul cât de cât optimist pare să fie înlocuit de îngrijorarea de pe chipul lui. *Și el e speriat, dar nu vrea s-o arate.*

Elin încuviințează.

— Mai întâi, trebuie să vorbim cu cei rămași din grupul Leger. Să primim niște răspunsuri.

— Doi din același grup, să zicem că ar putea fi o coincidență, dar trei…

— Da. Cred că există un motiv pentru care-i alege criminalul. Trebuie să fie unul.

Steed privește peste umărul ei la un angajat care încearcă să ascundă niște sendvișuri.

— Să fie oare Stânca Morții?

— Poate. E complicat. Dacă e vreun plan împotriva acestui grup, înseamnă că e ceva foarte personal. Dar uciderea adolescenților și cea a lui Jo pe plajă implică

o minte mai tulburată, care acționează impulsiv.

Elin întoarce situația pe toate fețele, moment în care Steed vine cu o nouă variantă.

— Diferențele ar putea fi rezultatul unei medicații haotice. În unele momente este mai lucid.

— Sau are un complice, spune Elin mușcându-și buza. Nu reușesc să-mi dau seama. Tot ce am găsit în peșteră și problemele cu condamnarea lui Creacher duc spre același ucigaș, dar sunt anomalii care mă deranjează. Planurile nu seamănă între ele, pietrele de lângă cadavrele adolescenților și totuși niciuna aici…

— Poate că alegerea adolescenților a fost făcută mult mai atent decât ne dăm seama, spune Steed ridicând din umeri.

— E adevărat, dar care-i legătura dintre ei și familia Leger?

— Poate-i doar o coincidență că sunt din același grup, spune Steed cu lentoare. N-au mai rămas mulți pe insulă. Ucigașul poate fi un oportunist.

— Posibil. Simt doar că ne scapă ceva, mai ales în privința școlii.

— Dar ce legătură ar avea cu cei din grupul Leger?

— Dacă nu-s cumva extrem de binecuvântați genetic, nu se născuseră când încă mai exista școala, spune Steed încruntat.

— Știu. Dar cred că merită să verificăm încă o dată conexiunile lor cu școala.

— Putem să-i întrebăm acum, zice Steed și face un semn din cap către ușă. Tocmai au apărut.

75

–Vorbesc eu cu ei, spune Elin, dar vocea i se frânge, pentru că ceea ce urmează să le spună este extrem de copleșitor.

E ca și cum apariția Hanei, a Mayei și a lui Caleb a spart bariera pe care și-o impusese încă de pe plajă. Își amintește brusc imaginea cu Jo Leger, un trup inert plin de sânge în nisip.

— Poți să faci o pauză, spune Steed, urmărind-o.

— Cred că abia… am conștientizat. A fost un șoc dublu, într-un fel. Eram atât de convinsă că-i Farrah și apoi am găsit pe altcineva… spune clipind des, retrăind momentul.

— E de înțeles. Vrei să încep eu?

— Te rog, încuviințează Elin, zâmbind recunoscătoare.

Hana se oprește câțiva metri mai departe, iar Elin și Steed se îndreaptă spre ea. Părul Hanei e ud, iar încălțămintea e plină de noroi. Caleb și Maya se află în spatele ei, cam în aceeași situație. Buclele negre ale Mayei, ieșite de sub eșarfa cu care le acoperă de obicei, îi atârnă în șuvițe ude până la umeri. Caleb scoate căștile de pe urechi când îl salută, dar pare derutat și trage de marginea tricoului său albastru. E amorțit.

— Scuze, dar trebuie să vorbim undeva deoparte, le spune Steed conducându-i într-un colț mai retras. Ce o să vă spun o să vă șocheze, dar vă rog să nu reacționați sau să atrageți atenția. Înțelegeți?

Numai Hana vede ceva în expresia lui sau poate simte chiar în tonul vocii.

— S-a întâmplat ceva, așa-i? spune pe nerăsuflate.

Steed intră direct în subiect.

— Trebuie să vă spun cu părere de rău că Jo e moartă. Am găsit-o puțin mai devreme.

Trage aer adânc în piept, iar atmosfera se schimbă brusc, încărcată de emoție. Cei trei se uită în același timp când la Steed, când la Elin, așteptând ca cineva să spună că totul e doar o glumă. Dar… tăcere.

— E imposibil, se bâlbâie Maya. Acum puțin timp era cu noi la vilă, continuă și se întoarce spre Hana. Ai spus că își face bagajele, nu?

Hana s-a întunecat. E crispată.

— Da, așa am crezut, spune calmă, apoi brusc devine agitată. Am bătut în ușa ei înainte să plecăm, dar n-am primit niciun răspuns. Am presupus că vine aici, geme adânc. Cine ar face așa ceva? De ce noi?

Caleb o cuprinde de umeri.

— Ce ți-am spus? murmură. Locul ăsta nu-i…

— Cum? întreabă Maya, disperată, întrerupându-l. Ce s-a întâmplat?

— Am găsit-o pe plajă. Pare că a fost atacată.

Hana începe să plângă în hohote, cutremurându-se. Emoția o cuprinde și pe Elin. Deși Caleb și Maya sunt lângă Hana, pare singură și vulnerabilă. Steed își drege glasul și se uită spre Maya.

— Îmi pare rău că trebuie să întreb asta acum, spune cu vocea blândă. Dar ați fost împreună în ultimele ore?

— Da, am fost în vilă, ne-am adunat lucrurile și ne-am pregătit să venim aici, răspunde Maya cu ochii plini de lacrimi. Adică n-am fost împreună în fiecare clipă… Eram în camerele noastre, dar n-a plecat nimeni, nu?

— Nu m-aș duce nicăieri pe aici singur, spune Caleb și râde scurt, amar, dar buza îi tremură.

Începe să suspine și se întoarce, jenat, când un alt turist se uită spre ei.

— Nici eu, spune Hana și dă din cap, iar lacrimile îi curg șuvoaie pe față. Nu-mi vine să cred. Și Jo…

Maya își mușcă buza, dar nu se poate abține, începe și ea să plângă în hohote. Steed îi lasă să se liniștească puțin înainte să vorbească iar.

— Îmi pare rău că am o avalanșă de întrebări, dar ne-ar fi de ajutor dacă ne-ați spune exact când ați văzut-o pe Jo ultima oară, ca să-i putem reconstitui traseul.

— Cred că eu pot să răspund.

Caleb răsucește căștile în mâini.

— Practic, n-am văzut-o azi, nu de la micul-dejun. Nici n-am plecat din vilă, doar cu câteva ore în urmă, când am luat ceva de mâncare.

Maya încearcă să se adune, își șterge ochii.

— Ultima oară când am văzut-o a fost după micul-dejun.

— Și tu? o întreabă Steed pe Hana.

Ea trage aer în piept și răsuflă cu putere.

— Ultima oară cred că am văzut-o afară, lângă piscină. Ne-am… ne-am certat. Am apucat-o de…

Se oprește și izbucnește iar în lacrimi.

— Am apucat-o și am…

76

Maya e chiar lângă ea, încremenită și temătoare. Pentru o clipă, parcă ar sta toți pe marginea prăpastiei. Niciunul nu se simte suficient de puternic să se miște sau să vorbească.

Tăcerea devine și mai apăsătoare.

— Am tot strâns-o de încheietură…, spune Hana, în cele din urmă, dar vorbele îi ies ca strangulate. Jo plângea, dar nu reușeam să mă opresc. Am strâns-o din ce în ce mai tare. Aveam furia asta pe care n-o mai simțisem vreodată, de parcă se rupsese ceva în mine. Mă gândeam doar că vreau s-o rănesc, mai mult decât m-a rănit ea pe mine.

Elin simte o strângere de inimă când își amintește de atmosfera tensionată pe care a mai simțit-o între ei.

— Pentru o clipă… spune Hana și face o pauză pentru că lacrimile îi curg pe obraji. Dumnezeule, pentru o clipă… continuă ștergând lacrimile cu dosul palmei. Dar n-am putut… Voiam, dar i-am dat drumul.

Elin răsuflă ușurată.

— Și ce s-a întâmplat cu Jo pe urmă?

— A intrat în vilă, răspunde Hana privind-o fix în ochi. Am presupus că s-a dus în camera ei.

Se lasă o tăcere stingheră, iar Maya și Caleb se uită nedumeriți la Hana, de parcă încă încearcă să înțeleagă ce spune.

— Pot să întreb de ce v-ați certat? întreabă Steed.

Hana devine ușor tensionată.

— Din cauza iubitului meu. A murit anul trecut. Abia acum am aflat că…

Trage aer adânc în piept, ochii îi strălucesc de emoție și lacrimi.

— … el și Jo aveau o relație și că ea a fost cu el când a murit și nu mi-a spus asta niciodată, continuă tremurând. Niciodată, în tot timpul ăsta.

Se străduiește să vorbească și să-și potolească plânsul.

— A recunoscut și că avea telefonul lui Bea.

Elin și Steed se privesc în ochi. *Telefonul care lipsea.*

— Ți-a spus de ce era la ea telefonul lui Bea?

— A spus că l-a văzut în dimineața când au găsit-o pe Bea, lângă pavilionul de yoga. Era spart și lipsea cardul de memorie. Jo era îngrijorată că, dacă găseați voi telefonul, aflați că s-au întâlnit în seara aia…

— Am fi suspectat-o.

— Și eu am suspectat-o, spune Hana și tremură atât de tare, că vocea i se aude ca un clănțănit de neînțeles. Practic am acuzat-o.

— Știi ce-a făcut cu cardul de memorie? întreabă Steed, blând.

— A zis că nu l-a găsit. Încă lipsește.

Elin simte un gol în stomac. *Sau îl are ucigașul.*

Hana închide ochii o clipă.

— Am crezut că Jo minte, știi, că poate era implicată în toată treaba asta…

Tremură din tot corpul din cauza plânsului.

— Îmi pare rău, spune Elin, aproape în șoaptă. Știu că-i greu, dar mai am câteva întrebări: știți vreun motiv pentru care cineva ar avea pică pe Jo sau pe alții din grupul vostru? Ați văzut pe cineva să se poarte suspect?

Toți clatină din cap, unul câte unul.

— Și are vreunul dintre voi o altfel de legătură cu insula asta în afară de vacanță? Știți ceva despre școala care era aici?

Hana și Caleb neagă din nou, în afară de Maya.

— Prietenul lui tata a lucrat la școala veche, dar nu mult timp. A spus că era un loc groaznic, adaugă ezitând. Nu știu mai mult de atât, îmi pare rău. Nu mi-a dat amănunte.

Elin se uită la Steed, dezamăgită. Nu se așteptase să descopere ceva nou, dar…

— Mulțumesc. Din nou, îmi pare rău pentru pierderea voastră. Dacă vă mai amintiți ceva…

Se oprește, pentru că-și simte telefonul vibrând.

E detectivul Johnson. *A trimis fișierele pe e-mail, așa cum l-am rugat.*

— Scuze, dar asta e tot, deocamdată.

Steed și Elin se îndepărtează.

— Ce părere ai? o întreabă Steed.

— E greu de spus acum. Cea mai interesantă e povestea cu cardul de memorie. Poți să verifici transferul de date de pe telefon?

— Bineînțeles.

— Cât timp faci tu asta, eu o să studiez altceva. Johnson a trimis fișierele din cazul Creacher.

Trage două scaune din rândul aflat în fața ei. Steed o ajută să le ia și să le ducă lângă geam, unde stau mai retrași. Pădurea deasă din spate e abia vizibilă. În lumina slabă e și mai deasă. Elin își scoate laptopul și deschide primul fișier. Dar nici nu a început să citească și aude un plânset înfundat. E Caleb. Stă pe jos, cu capul în palme.

— Mă duc eu, murmură Elin și se ridică.

Până apucă să ajungă, Maya și-a pus deja brațul în jurul umerilor lui Caleb.

— Pot să fac ceva? întreabă Elin, blândă.

Hana clatină din cap cu ochii încă uzi de lacrimi.

— Cred că mai are puțin și cedează. Tatăl lui a murit destul de recent. Din ce știu, în circumstanțe destul de rele. Nu cred că s-a împăcat cu ideea încă. Să vină una după alta, suferință după suferință, și acum Jo… e prea mult.

Elin încuviințează și privește la oamenii din jur. Cei mai mulți au terminat de

mâncat și se simte o tensiune pe care aproape că o poți atinge. Mai toți își butonează telefoanele, iar discuțiile sunt destul de încinse.

O oală sub presiune. Așa se simte. O oală sub presiune, gata să explodeze.

77

Johnson a fotocopiat cu atenție fiecare document. Au rezoluție mare, prea mare pentru un singur e-mail, așa că primește mai multe. Steed se apleacă peste umărul ei.

— Putem folosi aplicația din telefon. Vrei o mână de ajutor?

— Te rog. Îți trimit câteva.

Elin deschide primele câteva documente atașate: declarații din noaptea în care a dispărut Lois Wade. Povestea e lipsită de neprevăzut: *Lois Wade nu era pe insulă. Nici nu trebuia să fi fost. Nimeni n-a văzut-o.*

Elin se uită pe declarațiile luate în timpul anchetării cazului Creacher. Instructori din tabără, profesori. Aceeași poveste: cum i-au trezit țipetele și ce au găsit când au ieșit din corturi. Se pomenește și de Creacher puțin: că li s-a părut ciudat și că l-au văzut urmărindu-i pe copii.

— Ai găsit ceva?

Elin neagă dând din cap.

— Parcă ar fi un tipar… aceeași poveste. Tu?

— La fel. Nu-mi vine să cred că nimeni nu era treaz când i-a atacat ucigașul. Într-o tabără școlară te-ai aștepta să fie treji.

— Poate că ucigașul a așteptat până au adormit toți, spune Elin și deschide declarațiile adolescenților.

Și copiii au spus cam același lucru ca adulții. Dar relatările lor sunt mai emoționante, fără formalități și tonul sobru, cumva inconștient, preluat din cărți sau seriale TV.

Ghid practic despre cum se dă o declarație la poliție.

— Se pomenește ceva de vreo ceartă? întreabă Steed ridicând privirea. La mine, nu.

— Încă nu. Uite și declarația lui Farrah, murmură Elin și se strâmbă, știind că sunt minciuni.

— Ți-e greu să citești?

Elin dă din cap și pune declarația lui Farrah și pe cea a lui Will deoparte, ca s-o citească pe ultima, cea a pilotului de pe șalupă. Începe relatând despre sosirea grupului pe care el l-a adus pe insulă și sunt și observațiile sale despre Creacher. Și lui i s-a părut bizară comportarea lui Creacher, pentru că l-a observat când urmărea nu doar grupul pe care-l adusese el, ci și pe alți adolescenți. *N-am vrut să spun nimic înainte.*

Elin dă să închidă fișierul, când privirea îi e atrasă de numele șoferului de pe șalupă. Nu-l văzuse prima oară când s-a uitat. *Porter Jackson*. Începe să sape în inconștient și se pare că ceva iese la suprafață. Privește lung numele câteva momente și își dă seama: numele de Porter Jackson a fost menționat în articolul despre dezvoltarea insulei, protestatarul care se opunea planurilor lui Ronan Delaney.

Elin îi tastează numele pe Google împreună cu *Stânca Morții*. Apar câteva pagini de rezultate. Primele câteva sunt versiuni ale poveștii pe care o citise inițial, știri locale, apoi naționale, povestea preluată de marile cotidiene. PROTESTE LOCALE FAȚĂ DE DEZVOLTAREA UNEI INSULE BLESTEMATE. Nicio surpriză, ziarele naționale adoră să scrie despre conflicte locale, despre un nou-venit care tulbură apele.

Elin îl deschide pe primul și simte cum îi crește adrenalina. *Are dreptate*: Porter Jackson *a fost* protestatarul cel mai înfocat. Nu poate fi o coincidență, dar înseamnă oare ceva? În cazul în care lucrezi pe insulă, chiar dacă ești barcagiu, nu-i nicio surpriză că te nemulțumește propunerea unui astfel de proiect la o asemenea scară.

Dar, când se uită în josul paginii la căutări, degetul i se oprește deasupra ecranului. Singurul articol care nu are nicio legătură cu dezvoltarea insulei. O discuție pe Reddit. Vede numele Porter Jackson sub un titlu care o intrigă imediat: *Își amintește cineva să fi fost pe insulă la școală între anii 1963 și 1967?*

E vorba despre Rock House School? Caută mai jos și citește comentariile:

Salut, mă numesc Alain Dunne, am fost la Rock House între 1963 și 1967. Acum, când mă gândesc, mi-e clar că era ca o groapă de gunoi în care toate autoritățile locale din Marea Britanie să-și trimită copiii așa-zis neadaptați (cum ni se spunea că suntem), cu probleme de comportament.

Altcineva comentează:

Îmi place sintagma școală cu internat pentru „băieți obraznici" și cred că politic corect ar fi școală cu internat pentru „băieți greu de educat". Eu știu, că am fost unul dintre ei.

Câteva comentarii mai jos apare o poză în șirul de comentarii la subiectul legat de școala veche. Elin citește mai departe:

Unul dintre prietenii tatălui meu a fost pedagog la Rock House în anii 1960 și 1970. Eram copil pe atunci, dar mă speria când îl vedeam, așa că Dumnezeu știe prin ce treceau băieții de acolo.

Dedesubt, alt comentariu:

Își mai amintește cineva de Porter Jackson? Era în clasă cu mine. Singurul cu care am ținut legătura.

Elin citește în continuare cu inima bubuind. Scrie acolo, negru pe alb: Porter Jackson, barcagiu în timpul crimelor Creacher și protestatar față de dezvoltarea insulei, a fost elev la acea școală. Legătura lui cu insula e mai veche decât crimele Creacher.

— Ai găsit ceva? întreabă Steed și-și ridică privirea de pe telefon.

— Da. Barcagiul, Porter Jackson.

Îi face lui Steed un rezumat a tot ce a citit și apoi se uită repede peste restul comentariilor, amintiri despre profesori și mâncarea proastă. Oprește degetul pe o

frază de la jumătate.

Mai țineți minte camera aia ciudată unde ne duceau? Avea niște obiecte bizare pe podea, pietre care semănau cu Stânca.

Elin clipește și recitește cu o stare de greață: camera, sigur aceeași cameră despre care a pomenit și Michael Zimmerman. *O cameră cu pietre pe podea. Cum era caverna din carieră. Nu poate fi o coincidență.*

Înclină ecranul telefonului spre Steed.

— Citește aici.

Steed fluieră ușor.

— La naiba!

Lui Elin i s-a făcut pielea de găină. Zvonurile legate de școală au mai mult sens acum, la fel și fețele împietrite ale băieților din poze, vorbele lui Zimmerman despre obsesia artistului despre anii de școală.

Continuă să citească, năucită.

Mai știi unde era?

Nu. Ne legau la ochi, nu? Dar nu era departe de casă. Mi-amintesc că nu coboram decât câteva trepte.

Funcționa totuși. Să ne țină acolo jos singuri toată noaptea… O pedeapsă oribilă, dar știu că pe urmă am fost cuminte.

Încă mai am coșmaruri. Am început să reprezint pedeapsa asta în arta mea… E singurul mod în care pot să trec peste.

Hai să vorbim în privat. Nu cred că un forum public e un loc bun pentru așa o discuție.

Elin continuă să citească, dar e ultima frază în care se vorbește despre cameră.

— Nu știu ce-i face pe unii oameni să fie așa, spune Steed și se strâmbă. Copii vulnerabili…

— Da. Aceiași oameni care erau acolo să-i protejeze…

Elin recitește o anumită parte a conversației și ochii i se opresc pe o frază: *Am început să reprezint pedeapsa asta în arta mea...*

— Fraza despre artă m-a trimis cu gândul la lucrarea din recepție cu modele ale Stâncii țesute pe ea. Dacă nu-s modele și sunt chiar reprezentări ale pietrelor din camera aia?

— Poate e un fel de a trece peste, așa cum spune aici.

— Și poate că ucigașul nostru n-a reușit niciodată să treacă peste. Cred că avem un motiv destul de solid aici. Dacă criminalul reiterează prin crime experiența din cameră? A trecut prin această… traumă imensă. Și dacă are și halucinații…

Steed încuviințează.

— Dar, dacă *este* așa, atunci cu siguranță înseamnă că ucigașul trebuie să fie cineva de la școală, cineva care-a trecut prin această experiență. Sau măcar cineva care știa.

— Așa e.

Mintea lui Elin se oprește asupra numelui care i-a atras atenția de la început.

— Singurul care se potrivește e Porter Jackson, dar întrebarea e dacă a fost pe insulă și când a dispărut Lois Wade. O să-i scriu lui Johnson.

Îi răspunde aproape imediat, iar Elin se întoarce spre Steed.

— Jackson *a condus* șalupa și când a lipsit Lois. Lui Johnson nu i s-a părut important: se pare că i-a lăsat pe copii și a plecat și au fost oameni care au confirmat asta.

Prinde o sclipire în ochii lui Steed.

— Dar, numai pentru că a plecat, nu înseamnă că nu s-a întors.

— Exact.

E o teorie, dar una solidă. Dacă Jackson era pe insulă în timpul crimelor Creacher, nu-i nicio dovadă că ar fi și acum.

— Hai să vedem dacă putem să aflăm unde-i acum.

Elin caută repede numele lui în telefon, dar nu obține niciun rezultat.

— O idee proastă. O să ne ia ore. Hai să sunăm la unitatea de informații, să le cerem ajutorul. Între timp, vreau să vorbesc cu Michael, să mă uit la construcția despre care vorbea. Spunea că-i blocată, dar, după ce am văzut toate astea, mă întreb dacă nu există și o altă intrare.

— Te gândești că ucigașul o ține pe Farrah pe undeva?

— E posibil. Tu supraveghează locul pe aici și eu mă duc să-l caut pe Michael.

Elin întinde mâna după geantă și simte cum adrenalina crește în ea atât de repede, încât se împiedică în timp ce traversează camera.

Sunt aproape. Piesă cu piesă, imaginea se compune.

78

–Aici e intrarea, cel puțin.

Michael trage de crengile care acoperă cadrul ușii. Elin simte un miros vag de vegetație mucegăită. Ridică lanterna și observă o pânză de păianjen elaborată de care s-au prins picături mici de apă. Un tunet înfundat se aude afară, urmat de un vânt puternic care face crengile să se clatine sălbatic dintr-o parte în alta. Când vântul se mai liniștește, Elin cercetează dezamăgită ce este dedesubt: o plombă de moloz și ciment. E clar: intrarea în cameră e complet blocată.

— E greu de văzut acum, dar pare să fie conturul unei uși.

Michael arată spre stânga plombei, iar gluga hainei de ploaie îi alunecă de pe cap când se mișcă. Deasupra se vede un fulger, o explozie de lumină albă, aspră. O culoare firavă, trecătoare îmbracă frunzele căzute, copacii, pe Michael.

După ce dispare fulgerul, Elin începe să cerceteze structura. Arată ca un buncăr și pare să ducă în jos, spre camera descrisă de el. Simte un fior rece pe șira spinării. E o atmosferă sumbră, chinuitoare. Cu cât vede mai mult, cu atât îi e mai greu să nu-și imagineze ce s-a întâmplat acolo, jos. Înaintează și trece de intrare.

— Și ești sigur că nu există o altă cale de acces?

Michael dă din cap și încearcă să-și îndepărteze picăturile din ochi clipind mai des.

— Doar dacă n-a săpat cineva un tunel. Dar, chiar și așa, odată ce ajungea jos, camera era practic îngropată.

Elin dă din cap. *Are dreptate. E clar: locul e blocat.*

— Îmi pare rău că nu vă e mai de ajutor.

Ploaia care a crescut în intensitate și cade zgomotos pe pământul ud înghite ultimele cuvinte ale lui Michael.

— Din ce a spus tipul, ideea era ca locul să fie îngropat pe veci și pare să fi reușit. Și-i înțeleg. Nu-i prea plăcut aici, nu? spune uitându-se în jur.

— Nu, răspunde Elin, dar uită de disconfort, pentru că tocmai a înțeles altfel ceea ce tocmai i s-a spus.

Este o informație nou, ușor diferită de ce i-a spus Michael pe plajă.

— Ce spuneai… că au vrut să îngroape camera asta pe veci… A fost cineva mai explicit în privința asta? N-au fost doar măsuri normale de siguranță, instrucțiuni de închidere a unei clădiri vechi?

— Da, a fost, spune Michael în timp ce-și strânge pelerina pe lângă corp, iar

ploaia grea îi lipește părul de cap, dezvăluind o fâșie de chelie dedesubt. Se pare că proprietarul a fost insistent. Motiv pentru care m-am și gândit că sub toate astea *este* camera despre care a pomenit artistul. Voia ca totul să fie îngropat, nu doar intrarea. Din ce am înțeles, a mers și el la școală aici.

Elin îl privește, înfrigurată. *Ronan Delaney.*

79

–Jackson?

Ronan Delaney coboară ecranul laptopului. În ochi i se vede o sclipire cum că ar ști despre cine este vorba.

Elin încuviințează.

— Am dreptate să cred că ați fost la școală împreună aici pe insulă?

Ronan se uită cu lentoare când la ea, când la Steed.

— Da. Am fost colegi de clasă. Și microbiști amândoi, deși țineam cu echipe rivale.

Steed îi zâmbește pe jumătate.

— Și era și un oponent vocal al dezvoltării stațiunii?

— Da, era.

Ronan face o grimasă urâtă.

— Foarte pornit a fost, ne-a făcut o serie întreagă de probleme. A început campanii, proteste, dar, dacă e să fiu onest, aș zice că toate astea fac parte din riscurile meseriei. Enervezi oameni. În special localnici. Nimănui nu-i place schimbare. Și nici n-a contat că am fost colegi.

Face o pauză, apoi continuă:

— Și mereu m-am gândit că e ceva și puțin… personal, din cauza lucrurilor care s-au întâmplat înainte.

Elin ezită, e ceva ce-i scapă în privința lui. Evident că e în doliu, dar limbajul trupului e cel al unuia obișnuit să fie luat la întrebări, dar căruia nu-i convine subiectul discutat: gesturi largi, curajoase, gura deschisă într-un zâmbet la finalul fiecărei propoziții. Un om obișnuit să întindă o mână colegilor, să farmece investitorii. Elin știe că e ca un automatism, că-i un reflex, dar e derutant, oricum.

— Și ce anume s-a întâmplat? întreabă Steed.

— L-am sfătuit pe Jackson, ca și pe alți foști colegi, să-și investească banii. A picat totul în final, dar asta face parte din joc. Uneori câștigi, uneori pierzi. Jackson a luat-o personal, dar, dacă ești așa, n-ar trebui să-ți pui banii la bătaie.

Elin încuviințează. E clar o dușmănie între ei, dar cum se potrivește chestiunea asta în tot tabloul situației?

— Revenind la povestea cu școala, am aflat că era o cameră în exterior folosită ca loc de pedeapsă. Știați?

Trec câteva momente de tăcere.

— Da, spune Delaney în cele din urmă și-și drege glasul. Dar nu-i ceva despre care să fi vorbit vreodată.

— Puteți să ne spuneți ce s-a întâmplat? întreabă calm Steed.

Ronan încuviințează și, când o privește, Elin îi prinde o lucire de spaimă în ochi.

— Din momentul în care am ajuns la școală, ceva era… greșit. Te aștepți ca puști de vârsta aia să fie plini de energie, dar erau frânți, efectiv tremurau când intra un adult pe ușă. După câteva zile am aflat de ce.

Tace câteva momente, apoi continuă:

— Am fost trezit dis-de-dimineață de o siluetă într-o… robă stranie, spune strâmbându-se. Altfel nu pot s-o descriu.

Elin se încordează. *O robă.* Tot tabloul începe să prindă contur.

— Am fost legați la ochi, scoși în afara școlii și duși într-o cameră. Țin minte cum mi-au dat jos legătura de la ochi. Era beznă, dar, după o vreme, ochii ni s-au adaptat la întuneric. Erau aceste… pietre pe podea, de forma Stâncii, continuă Ronan clătinând din cap de parcă ar încerca să scape de amintire.

Vocea i se frânge și îi crește pulsul. *Pietre… de forma Stâncii.*

— S-a întâmplat ceva acolo? întreabă Elin blajin.

Ronan dă din cap și, pentru prima oară, armura pare să i se topească. Trupul parcă i s-a frânt de la mijloc, fața i se schimonosește.

80

–Ne-au ținut acolo ore întregi.

Ronan se uită la mâinile lui. E prima oară când Elin îi observă unghiile roase și pielea inflamată din jurul lor.

— Noi știam despre blestem, așa că pietrele… erau înspăimântătoare. După o vreme, mintea începe să-ți joace feste. Mereu am avut senzația oribilă că pietrele ne priveau, continuă clătinând din cap. Era ceva ce spuneau mereu profesorii. *Doamna cu Coasa ne privește*. Și dacă am fi făcut o boacănă, ne-ar fi găsit.

— Trebuie să fi fost groaznic, murmură Elin, luptându-se să-și imagineze cum sau de ce ar vrea cineva să-i sperie pe copii atât de rău.

— Era. Ne țineau într-o teroare psihică numai ca să aibă control asupra cuiva care nici măcar nu putea să li se împotrivească. Ca adult, văd clar ce era: un abuz de putere. Dar când eram copil…

— Îmi pare rău.

Elin înghite cu greu nodul din gât, iar vorbele spuse de el sunt extrem de apăsătoare. Își imaginase orice despre acest caz, dar nu *acest lucru*.

— Exista un tipar după care făceau ce făceau?

— Nu chiar.

Din nou, apare zâmbetul profesional, dar dispare imediat.

— Ai aflat vreodată cine juca rolul Doamnei cu Coasa? întreabă Steed. Care dintre profesori?

— Nu.

Ronan începe să-și roadă din nou unghiile și pielițele de la mâna stângă în timp ce Steed își notează în carnet.

— N-a vorbit nimeni despre ce se întâmpla acolo?

— Ne era prea teamă. Un băiat a spus că avea de gând să le spună părinților, dar a doua zi a căzut când mergea la carieră. Nimeni n-a mai avut curaj apoi. La acea vreme, chiar credeam… că Doamna cu Coasa (subliniază ideea făcând semnul ghilimelelor în aer) e responsabilă. Nu eram copii mici, dar teama…

Cineva voia să le închidă gura, se gândește Elin, și în cel mai deștept mod, unul care întărea povestea teribilă că Doamna o să le facă rău dacă ieșeau din cuvântul lor.

— Manipulare, murmură ea.

— Da, spune Ronan, greoi. Una rea de tot.

— Și Porter Jackson… Presupun că a trecut și el prin aceleași experiențe?

— Așa cred. Sunt destul de sigur că niciunul dintre noi nu era scutit de acest tratament.

Steed își ridică privirea din carnet.

— Știai că Porter Jackson conducea o șalupă pe insulă în timpul crimelor Creacher?

— Acum, că ai spus, da. Cred că am citit despre asta, spune după ce face o scurtă pauză.

— Te-a surprins? Având în vedere prin ce a trecut la școală.

— Destul de ciudat, dar nu. Și eu simțeam la fel, o dorință să mă întorc aici, să încerc să pun un fel de capac peste ceea ce se întâmplase.

Ronan ridică din umeri.

Ca Will și Farrah, se gândește Elin. Și artistul care a creat lucrarea de la recepție.

— Și după problemele legate de investiții, n-ați mai ținut legătura cu Jackson?

— Nu, dar nu-i nimic surprinzător, spune Ronan și își ridică privirea. Un fost coleg mi-a spus acum câteva luni că Jackson a murit. A pomenit ceva de o înmormântare în orașul lui natal, Ashburton. Cred că acum doi ani, în noiembrie.

Elin prinde privirea lui Steed și își vede dezamăgirea reflectată în ochii lui. Ia telefonul și caută numele și orașul natal. Găsește un necrolog vechi de doi ani. E și o poză. Înclină ecranul spre Ronan.

— El e?

Ronan încuviințează.

Elin citește textul de sub imagine, cu detalii despre înmormântarea lui Jackson. E și o scurtă biografie unde se menționează și școala, viața profesională, inclusiv cea de pe insulă.

El e. Nu-i nicio îndoială. Porter Jackson e mort. Nu poate fi responsabil de morțile lui Bea, a lui Seth și a lui Jo.

— Să înțeleg că nu voiați să auziți asta? întreabă Ronan și-i privește pe amândoi.

— Nu chiar, spune Elin în timp ce încearcă să asimileze informația. Știți dacă mai are rude?

— Nu sunt sigur. Îmi pare rău.

— Și niciun alt coleg nu v-a contactat recent?

Elin își aude disperarea din voce. *A fost atât de convinsă. Jackson nu doar că avea un motiv serios… dar fusese la școală și pe insulă în timpul crimelor Creacher.*

— Nu, spune Ronan ezitând o clipă, apoi clatină din cap. Dar, sincer, mi-e greu să înțeleg de ce cineva care a trecut prin ce am trecut noi ar vrea să-i facă și altuia la fel.

— Uneori face parte dintr-un tipar. Un fel de ciclu. Abuzatul devine abuzator. De cele mai multe ori, nu e cazul. Dar se poate întâmpla. Eu…

Dar Elin se oprește, pentru că îi sună telefonul. E Will.

— Scuze, trebuie să răspund.

— Bineînțeles. Dacă aveți nevoie de orice altceva, o să fiu cu grupul, spune

Ronan în timp ce-și strânge lucrurile. Mi s-au dat instrucțiuni clare să merg acolo.

— A închis… murmură Elin, când ies din cameră.

— Cine era? întreabă Steed.

— Will. Ar fi bine să-l sun.

Steed o prinde ușor de braț.

— Stai! Înainte să-l suni mă gândeam să mă duc până la baraca de pe plajă, dacă n-ai nimic împotrivă…

Elin se încruntă.

— Baraca? Parcă am stabilit ca nimeni să nu plece din vilă și Seth…

Steed dă din cap cu o expresie serioasă pe chip.

— Îmi pun echipamentul, mă mișc repede. Ceva nu-mi dă pace. Am văzut ceva acolo. Când Delaney a pomenit echipa de fotbal, mi-am amintit. Pe un raft era o cupă, iar campionatul fusese anul *trecut*, scria pe ea.

Lui Elin îi crește pulsul.

— Cineva a fost recent acolo.

Steed o privește în ochi.

— Da, după construirea stațiunii.

81

Will nici măcar n-o salută.

— Vreo veste?

Elin înghite în sec, îi vine greu să-i distrugă speranța pe care o simte în vocea lui.

— Niciun semn, îmi pare rău. Singurul lucru găsit e geanta ei pe plajă.

— Înseamnă că a fost acolo, corect? spune el, repede. Trebuie să cercetezi zona.

— Am cercetat-o, dar nu-i sigur să mai meargă cineva acolo. Cel puțin, nu fără ajutoare.

Urmează o pauză de câteva secunde.

— Dar cum e cu amenințările, trebuie să fie vreun indiciu în ele, nu?

— Da, dar nu mi-a pomenit nimic în mod precis.

Elin simte o fierbințeală pe ceafă. Imediat și-a dat seama ce greșeală a făcut. Nu doar în privința a ceea ce a lăsat să-i scape – că Farrah i-a spus despre amenințări –, dar și a ceea ce a făcut. Motivul pentru care Farrah nu i-a dat amănunte e că Elin a descurajat-o, n-a făcut legătura cu ce se întâmpla. Farrah a încercat să se confeseze și Elin a alungat-o.

— Din ce spui, pare că Farrah îți vorbise deja despre amenințări, spune Will cu o voce calmă, dar care nu prevestea nimic bun. Fără să dea prea multe amănunte. Nu înțeleg cum e posibil. Era deja dispărută când le-ai găsit în computerul ei.

Elin simte și acum fierbințeala pe gât.

— Nu știam, Will, și nici acum nu știu dacă ce mi-a spus mai devreme are vreo semnificație. Mi-a spus că era fostul ei iubit. Că încearcă s-o sperie.

Se lasă o tăcere grea.

— Stai să înțeleg, spune Will, în cele din urmă. Farrah ți-a spus *înainte* de dispariție că primise amenințări. Ai verificat vreun minut informația asta?

— Nu, dar…

Elin vorbește automat, pentru că abia acum înțelege cât de grav e ceea ce făcuse. Greșise față de Farrah. Nu luase în serios ce-i spusese.

— Erai prea ocupată să te joci de-a eroina, nu?

— Cum adică? întreabă, intimidată de agresiunea din tonul lui.

— Spui că n-ai avut timp pentru ea, dar această… *situație*… ești cu totul

implicată și n-ar fi trebuit să fii. Ai spus-o și tu, nu erai pregătită pentru acest fel de caz, dar l-ai luat, oricum. Aveai îndoieli, îndoieli justificate, fiindcă ți-au scăpat amănunte vitale, și acum Farrah a dispărut. Dacă ai fi luat în serios îngrijorările lui Farrah, am fi putut s-o protejăm… dar nu.

— Nici măcar nu știm sigur dacă Farrah *a dispărut*.

— Cum adică?

— Păi, mă gândeam că e posibil și să fi fugit sau…

— Sau ce? întreabă Will categoric.

— Păi, mă întrebam…

Mai mult bâjbâie prin beznă, de fapt. *De ce a pomenit tocmai acum despre asta? Ce moment prost! Și pe tonul greșit.*

— Mă întrebam dacă știi totul despre ce s-a întâmplat în acea noapte pe insulă, dacă Farrah a fost pe deplin sinceră cu tine. Poate s-a întâmplat altceva.

Will o întrerupe.

— Deși ți-am spus de ce a mințit Farrah – ca să *mă* protejeze –, încă te îndoiești de ea? Ce crezi că s-a întâmplat cu adevărat, Elin? Că a mințit ca să se protejeze pe sine? Și acum, ce? E implicată cumva? Și, de fapt, nici n-a dispărut?

Elin știe că ar trebui să nege imediat, fiindcă nu crede nimic din toate acestea. A spus-o doar fiindcă îi trecuse prin cap și voia să-l oprească, să nu mai spună toate inepțiile alea despre ea.

— Nu, nu asta cred, spune repede, dar chiar și pentru urechile ei replica sună destul de goală. Dar trebuie să iau totul în calcul, doar știi.

E un moment lung de tăcere.

— Înțeleg, Elin, spune, în cele din urmă. Înțeleg că trebuie să iei totul în calcul, dar nu trebuie și să *crezi*.

— Dar nu cred.

— Prostii. Asta simt în vocea ta. Te îndoiești de ea și, implicit, te îndoiești și de mine. Ce spune asta despre noi doi? întreabă cu vocea tremurând. De fapt, uitasem, noi… relația noastră… vine pe locul doi, așa-i? După muncă.

— Nu-i adevărat.

Se întoarce și privește pe geam, în gol. Reflexia îi e stropită cu praf adus de furtună.

— Ba e și, ceea ce-i și mai aiurea, nici nu-ți dai seama. Ai dat-o-n bară cu Farrah și, în loc să-ți asumi responsabilitatea, încerci s-o dai pe după cireș, să arăți cu degetul spre ea. Și ce nu înțelegi e că, atunci când vine vorba despre familie, nu poți să nu-ți faci treaba bine, sau poate *tu* nu gândești așa, fiindcă familia ta e atât de praf, că nu știi cum e să ții la cineva.

— Will, eu…

— Nu, Elin, nu înțelegi. Ce a făcut Farrah pentru mine după ce a murit Thea… Să mintă la poliție, a fost greșit, de acord, dar asta înseamnă iubire. În schimb, ce ai făcut tu e la polul opus. Ai dat familia deoparte ca să-ți gâdili orgoliul.

— Am făcut o greșeală, atâta tot.

— Da, dar o greșeală care putea fi prevenită. În tot timpul ăsta te frământai că ai putea fi o lașă, că *n-ai* făcut ceva, dar uneori să nu faci nimic e cel mai curajos lucru. Să-ți recunoști limitele.

Simte o răceală total străină în vocea lui, cea pe care o folosește rar, când l-a supărat cineva tare.

— Farrah e sora mea, Elin. Sora mea, spune ca o eliberare, apoi trage aer în piept, tremurând. Dacă aveai vreo îndoială, orice fel de căcat de îndoială, trebuia să-mi spui.

Elin apasă telefonul și mai tare de ureche. O rușine oribilă, urâtă, o copleșește.

— Îmi pare rău. N-am știut că avea de gând să-mi spună ceva important, despre caz…

Liniște câteva secunde.

— Exact ce spuneam. N-ai crezut că e vorba despre ceva important, cum ar fi *acest caz*. Relația noastră n-o să fie niciodată la fel de importantă ca munca ta. Acolo te simți tu vie, Elin. Am văzut în Elveția, am crezut că poate din cauză că era un caz personal, dar nu.

Vorbele lui o îngheață, vin ca un jet de apă rece. Elin îi poate simți tristețea din voce, și o tulbură în special ce i s-a întâmplat lui Farrah, dar tot o tulbură. Ar vrea să protesteze, să riposteze, dar nu poate. O parte din ea știa din clipa în care a pășit pe insulă că făcea o greșeală, dar o făcuse pentru că *vrusese*, simțise că vrea. Poate *pentru că* fratele ei murise atât de tânăr. Nu conștientizase niciodată, dar, de când se întâmplase, știa cu siguranță că nu vrea să trăiască o viață banală. Își dorea o viață trăită intens, plină de emoție electrică, vibrantă, fiindcă Sam nu apucase să trăiască așa.

— Îmi pare rău. Îmi pare rău că n-am găsit-o.

E tot ce poate spune. Deși simte că i se frânge inima, vorbele de pe vârful limbii care ar putea exprima mai bine ce simte, vorbele care ar repara situația, acele scuze și declarații de dragoste potrivite, nu-i vin. Acea parte din ea… e stricată. Blocată.

— Știu că-ți pare rău, dar mereu o să fie ceva. Un alt caz, o altă pradă de urmărit. Nimic din ce fac sau spun nu poate concura cu așa ceva.

Elin se simte amorțită. E ca și cum Will a smuls armura protectoare din jurul ei. A lăsat-o expusă. Persoana în care avea cea mai mare încredere e cea care a tras vălul în spatele căruia se ascundea.

— N-o să renunț s-o caut.

— Știu, dar ce s-a întâmplat m-a făcut să mă gândesc la unele lucruri. Când vii acasă, cred că ar fi bine să vorbim, Elin. Să hotărâm cum e cel mai bine să mergem mai departe.

82

Elin își simte picioarele nesigure în timp ce se îndreaptă spre sala de evenimente. Vorbele lui Will parcă ar fi golit-o. *Vrea să vorbim*, cât de amenințător sună. Simte, nu se poate abține să nu simtă, că Will a văzut-o cu adevărat pentru prima oară și nu-i place ce a văzut. Dacă nu vor putea trece peste asta? Cum o să se descurce dacă nu mai are încredere în ea așa cum a avut înainte?

Încearcă să-și alunge gândurile, pentru că tocmai a ajuns la sala de evenimente.

Revino-ți. Ai treabă.

Cineva deschide ușa și lasă să se vadă un haos general: genți și haine împrăștiate pe jos. Se aud frânturi de conversații pline de nemulțumiri: *De ce nu ne dau mai multe informații? Vreau să plec acum. Să merg acasă.* Personalul aduce saltele, dar majoritatea musafirilor s-au instalat deja în paturi improvizate din scaune, pe care au întins niște haine.

E aproape noapte, iar singura sursă de lumină e un șir lung de becuri în tavan. Lumina artificială e nemiloasă, le arată cearcănele și pielea arsă de soare.

— Cum a fost? întreabă Steed, când Elin se oprește lângă el.

— Nu prea grozav. Dar la tine?

— OK. Seth… Nu-i nimic mișcat acolo.

Face o pauză, apoi continuă:

— Dar am avut dreptate. Acolo a mai intrat cineva după cursurile de orientare și până am venit noi. Am găsit ziare de anul trecut și ceva ascuns în spate. De dinainte de LUMEN. Copii ale unui plan.

Steed scoate un sul de hârtie din geantă și i-l dă.

— Pare un proiect de dezvoltare alternativă a insulei.

Trece cu degetul peste un dreptunghi desenat cu creionul, undeva în dreapta, sus. Elin se apleacă.

Scrisă cu creionul e o propunere de protejare a locului, să fie numit oficial Sit de Interes Științific Special.

— Am mai văzut inițialele astea, SISS, când am citit articolul despre Porter Jackson și se plângea de dezvoltarea insulei…

Steed încă se uită la plan.

— Pare să fie și un nume, Christopher cumva… Nu înțeleg restul.

Elin examinează scrisul îngrijit și își dă seama că o sâcâie ceva, dar nu știe ce.

— Altceva?

— Un studiu de caz despre impactul acestui tip de dezvoltare asupra ecosistemului, a vieții sălbatice… Informații despre consumul energetic, tulburarea habitatului…

— Poate plănuiau un fel de expozeu asupra stațiunii.

— Așa pare, spune Steed ridicând din umeri. Îmi pare rău că nu-i mai folositor. Sperasem că o să dau de altceva.

— E bine.

Elin trage aer în piept.

— Bun, o să fac o încercare să-i liniștesc pe toți. Să înțeleg că n-ai auzit de niciun coleg care să ne vină în ajutor?

Steed clatină din cap.

— Nu, dar am vorbit cu ei. Am și vești bune, și vești rele. O să încep cu cele bune, deși nu-s sigur că merită să fie considerate așa… Am primit informații despre convorbirile lui Bea Leger. Se confirmă ce ți-a spus instructorul de sporturi acvatice. A dat câteva telefoane în noaptea sosirii pe insulă. A sunat-o pe sora ei și la un număr necunoscut. Am încercat, dar e închis. Am cerut orice informații despre număr.

— Un telefon de unică folosință?

— Probabil, iar sora ei avea dreptate. Cardul de memorie a dispărut. A fost folosit de câteva ori de când a fost găsit cadavrul lui Bea Leger.

— Sunt șanse să fie ucigașul. A încercat să șteargă datele.

— Așa se pare, spune Steed. Dar ca să aflăm în ce telefon a fost pus ar însemna să căutăm acul în carul cu fân.

— Și veștile rele?

— Am vorbit cu Anna când mă întorceam de la plajă. Cred că vorbeai la telefon… A încercat să dea de tine, ezită, nesigur cum să-i spună.

— A mai apărut o postare pe Twitter, Elin.

— Încă una? repetă cumva ca să întârzie și să priceapă totuși ce a aflat.

— Da, răspunde ușor tulburat. Anna a sunat pentru că, acum, e și o poză cu tine…

— Dar era o poză și în celălalt.

Tonul vocii lui o neliniștește: nu e cel relaxat din ultimele zile. E mai încordat. Se teme pentru ea.

— Nu, e altfel.

Își caută telefonul.

— Anna a făcut o captură de ecran. Uite.

Steed îi dă telefonul, iar Elin analizează poza.

Pentru o fracțiune de secundă, simte că inima nu-i mai bate. Înțelege imediat de ce Steed a ezitat să-i spună. Nu doar că au făcut același lucru ca înainte, mâzgălind găuri în loc de ochi, dar fundalul e mult mai important. Poza a fost făcută în ziua când a venit în stațiune, când stătea lângă pavilionul de yoga.

Cine postează pozele pe Twitter e aici, pe insulă, cu ea.

83

Îi apar în minte momente din ultimele zile. Ea singură în spatele vilei, persoana care căuta, piatra căzută lângă stâncă…

Chiar s-a aflat în pericol real?

Steed îi ia telefonul înapoi.

— Cred că cineva încearcă să te facă să oprești investigația.

— Dar, dacă-i așa, de ce nu te atacă și pe tine?

— Nu știu, spune, în cele din urmă, ezitând.

Mintea lui Elin o ia la goană: *Dacă nu-i ucigașul cel ce le trimite? Ar putea să fie același individ care a trimis lucruri similare în timpul cazului Hayler? Să fie chiar Hayler?* E posibil. N-a fost niciodată găsit. Zimmerman? I s-a părut că-l recunoaște…

— Poate nu înseamnă nimic, spune Steed repede. Poate fi doar o farsă, cineva care și-a dat seama că ești polițistă și vrea să te sperie. Știu că e oribil, dar ca femeie, ești mai expusă la așa ceva. Știm câte au de tras femeile-ofițer. Cei mai mulți dintre acești indivizi sunt lași, se ascund în spatele tastaturii. Nu înseamnă că o să și acționeze.

Elin încuviințează. Are dreptate, majoritatea nu acționează, dar asta nu înseamnă că e mai liniștită. A lucrat cu victime ale unor obsedați și știe că teroarea vine în urma *amenințării* cu violența și pentru că ești conștient că te urmărește cineva. Că așteaptă. Și că nu știi ce urmează să facă.

— E ceva la care trebuie doar să fim atenți, spune Steed puțin mai calm acum, de parcă începe să fie mai încrezător în cuvintele pe care le spune deja cu voce tare. Cineva, poate chiar criminalul, încearcă să intre în mintea ta, să influențeze investigația. Nu-l poți lăsa să facă asta. Nu acum, când ai ajuns atât de departe, continuă în timp ce înclină capul spre oamenii din spatele lor. Toată lumea de aici se bazează pe tine. Trebuie să știe ce se întâmplă.

— Ai dreptate.

Vorbele îi contrazic agitația interioară. Începe să aibă un presentiment urât. Își ia un moment ca să se adune și înaintează spre interiorul camerei.

— Mă scuzați, aș vrea să vă spun câteva cuvinte.

Niciun răspuns. Nimeni nu-i acordă vreo atenție. Elin bate o dată din palme, zgomotos și ridică vocea.

— Mă scuzați, vă rog să fiți atenți la mine, vreau să vă spun câteva cuvinte…

— Era și timpul! strigă cineva.

Dar Elin continuă.

— Înțeleg că situația vă îngrijorează și probabil aveți mai multe întrebări decât răspunsurile pe care le am eu. Tot ce pot să vă spun acum e că ne ocupăm de un incident petrecut aici pe insulă și e mai bine pentru siguranța voastră să stați împreună.

Se aud mai multe murmure de nemulțumire, dar continuă.

— Vă asigur că la sediul central al poliției se cunoaște situația de aici. Imediat ce ne vor putea trimite oameni, o vor face.

Se aude o altă voce:

— Și ce se întâmplă mai exact?

— Mă tem că nu pot să spun, cel puțin până primesc mai multe informații.

Simte broboane de sudoare pe frunte. Murmurul crește, oamenii clatină din cap a nemulțumire. O tensiune care crește și crește iar în încăpere, iar pe chipurile oamenilor din fața ei se citește pura ostilitate. Elin știe de ce: oamenii sunt de obicei ușurați când cineva preia controlul situației, dar nu și când nu există răspunsuri. Fără ele, imaginația preia controlul.

Continuă să vorbească și în același timp trece în revistă mental scenariul improvizat, în caz că au nevoie la toaletă sau chiar urgențe mai mari. N-a terminat ce are de spus, când un bărbat vine spre ea, încordat și nemulțumit. Își bagă mâinile în buzunare, dar degetele mari care i-au rămas afară sunt îndreptate acuzator spre ea.

— Nu puteți să ne spuneți mai multe?

Dunga proaspătă lăsată de soare de pe obrazul stâng face să pară că a fost pălmuit.

— Să ne pomeniți vag despre un incident nu e suficient, continuă el. Soția mea e îngrozită și tot ce primim sunt numai zvonuri. Cineva a auzit pe un angajat de aici care spunea că s-a găsit un cadavru pe plajă.

Elin îl privește fix în ochi, se simte expusă.

— Mă tem că nu am mai multe informații acum. Încercăm să ținem pe toată lumea în siguranță.

Bărbatul o privește provocator, iar în clipa aceea vântul se tânguie violent la geam. Parcă a înnebunit, a devenit violent de parcă ar vrea să-i ia pe toți pe sus.

Peste toată încăperea se lasă o liniște tensionată. Dar Elin înțelege că deocamdată au lăsat-o în pace fiindcă e târziu, e aproape miezul nopții, iar oamenii sunt obosiți și nu mai pot gândi limpede. *Au un răgaz*. Când se vor trezi mâine dimineață, iar îi vor lua la întrebări. Trebuie să fie pregătiți.

Face un pas înapoi și-i spune lui Steed:

— O să mă uit prin notițe iar, prin declarațiile trimise de Johnson.

— Te ajut și eu.

Elin se așază într-un colț al încăperii și începe să citească. Tot încearcă să găsească ceva, orice. Are un motiv plauzibil acum, dar, dacă Jackson e mort, cine poate fi responsabil? Trebuie să fie cineva care are legătură cumva cu toate trei:

școala, cazul Creacher, momentul prezent. Puține posibilități, dar și așa par copleșitoare. Tot căutând prin fișiere, își amintește conversația cu Will.

Uneori să nu faci nimic e cel mai curajos lucru. Să-ți recunoști limitele.

Lacrimile îi apar în colțul ochilor. Dacă are dreptate? Dacă *este* depășită de situație? Îndoieli vechi o consumă, iar gândurile încep să i se învârtă în minte. *Dacă se întâmplă ceva cu Farrah în timpul nopții? Cât timp trebuie să supravegheze totul? Și care-i treaba cu postarea pe Twitter?*

Gândurile o răscolesc, iar stresul de peste zi o lovește din plin cu putere. Se lasă pe spate pe scaun, închide ochii și își permite să ia o pauză.

84
A patra zi

Elin nu-i sigură cât timp a dormit când aude o voce și se trezește. Deschide ochii și tresare.

Ronan stă înclinat deasupra ei cu telefonul cu care se joacă în mână.

— Scuze că te-am trezit.

— Nu-i nimic, spune Elin în timp ce-și îndreaptă spinarea. N-ar fi trebuit să adorm.

Încăperea e slab luminată, iar în jurul ei oamenii dorm pe scaune și pe jos. Câțiva sunt încă treji, lumina telefoanelor mobile proiectându-le o lumină albăstruie pe fețe. Se uită spre Steed. A adormit și el într-un scaun, cu capul căzut într-o parte. Elin întinde piciorul ca să-l trezească, dar nu reușește decât să-i provoace un sforăit ușor.

Ronan dă din cap.

— E de înțeles, aș fi făcut și eu la fel, dar mă frământ încă de când am vorbit. M-am tot gândit la Jackson, la ce m-ai întrebat, dacă avea familie, spune Ronan clătinând din cap. Tocmai mi-am dat seama. În ziua protestelor, Jackson *era* cu cineva. Mi l-a prezentat cumva, era fiul lui, cred, a spus că lucrau împreună. Erau atâția oameni acolo, încât nimic nu era prea clar.

— Îți amintești ceva despre el?

— Nu prea multe. Purta o șapcă și avea barbă și ochi ca ai lui Jackson… adică apropiați.

Face o pauză, apoi se încruntă.

— De fapt, îmi amintesc și *altceva*. Era puțin bâlbâit, ca Jackson. Așa am ajuns probabil la concluzia că erau rude. Știu că poate fi genetică. Unchiul și vărul meu erau bâlbâiți.

Bâlbâială. Atentă la ce i se spune, Elin își amintește ceva. Ceva ce a prins în prima lor conversație, felul lui controlat de a vorbi. O pauză aproape imperceptibilă la începutul fiecărei propoziții, de parcă trebuia să-și aranjeze vorbele în cap. Și încă o asociere: tricoul albastru pe care-l văzuse pe silueta din pădure. Aceeași culoare ca tricoul pe care îl poartă acum. Și vârsta se potrivește.

— Stați o clipă.

Elin caută în geantă și scoate punga cu imaginea ruptă. Aranjează cu degetele nerăbdătoare fâșiile de hârtie în poală și analizează fotografia. Apar tot felul de chipuri. Fete. Băieți. Profesori. Instructori din tabără. Îi studiază iar și se oprește

la unul anume.

Caleb.

Pe rândul din spate, unul dintre instructori. Pentru o secundă, nu-l vede pe Caleb deloc, pare a fi o persoană complet diferită, falca ușor căzută de acum e acoperită de barbă, are părul lung și ciufulit care-i încadrează bine fața. Șapca trasă peste față îi ascunde și ochii. Acum știe ce caută, asemănările sunt clare. Ochii, gura. Subconștientul îi trăsese un semnal de alarmă când au găsit prima oară poza în coșul lui Farrah și a aranjat bucățile de hârtie. Pulsul îi crește, mintea leagă lucruri cândva disparate: bâlbâiala, observațiile lui Steed despre disprețul lui Caleb față de Seth, stațiunea, vorbele Hanei despre cum și-a pierdut Caleb tatăl. Acel tată era Porter Jackson.

— El e, murmură Elin.

O rafală de vânt se lovește de geam, acoperindu-i ușor cuvintele.

Caleb a fost pe insulă în timpul crimelor Creacher.

85

Elin se chinuie să pară calmă. Îi arată lui Ronan imaginea din poală.

— Aceasta e persoana care era cu Jackson?

Ronan se apleacă și examinează.

— Îmi pare rău, e greu de spus, a trecut mult timp. Dar seamănă, dacă te ajută cu ceva, spune cu o ușoară ezitare. Îl recunoști?

Elin dă din cap. În ciuda luminii slabe, Ronan privește cu atenție în jur.

— Crezi că, dacă *este* fiul lui Jackson, e implicat?

— Nu sunt sigură.

Până acum, era sigură că ucigașul avea o legătură directă cu școala și cu ce se întâmplase acolo, dar Caleb nu era născut încă la acea vreme. Tatăl lui avea un motiv plauzibil, fusese elev, dar nu și Caleb. *Ce le scapă, ce motiv ar mai putea fi?*

— O să-l trezesc pe colegul meu. O să vă anunțăm când avem mai multe informații. Dacă vă mai amintiți ceva…

— Sigur.

Ronan încuviințează și revine în scaunul lui. Elin încearcă să-l trezească pe Steed. Doarme buștean, iar Elin reușește abia după un minut să-l trezească.

— Cât e ora? întreabă și se freacă la ochi. N-am vrut să adorm…

— E 5:00.

Îi povestește ce i-a spus Ronan. Steed cască înfundat în timp ce Elin vorbește, dar nu-i sigură cât de atent e, până când se îndreaptă deodată de spate și se uită înspre grupul Leger.

— Ce zici? Să sar pe el până nu se prinde că știm?

— O idee bună.

Își iau gențile și se strecoară prudenți printre oamenii adormiți. Elin îndreaptă raza lanternei înspre grupul Leger. Lumina se oprește mai întâi pe chipul Hanei, ghemuită în poziție fetală. Maya doarme alături și încă își ține telefonul în mână.

— Caleb nu e, murmură Elin și-i scutură ușor brațul Hanei.

E surprinsă când o vede pe Elin și se holbează la ea.

— Scuze pentru deranj, șoptește. Dar știi unde-i Caleb?

Hana clatină din cap, abia își ține ochii deschiși. Nu știe.

— Era aici mai devreme… spune buimacă, dar se trezește când îi vede așa agitați. S-a întâmplat ceva?

— Da. Trebuie să vorbesc cu el.

— O trezesc pe Maya.

Hana se ridică și o trage pe Maya de mână, apoi îi șoptește ceva la ureche. Încă întinsă, cu părul acoperindu-i fața, Maya se uită în jur.

— Era aici când am adormit, spune năucă. A adormit înaintea mea, mi-am dat seama după cum respira.

— Nu s-a trezit în timpul nopții? N-a spus că pleacă?

Elin se întoarce încet, confuză. Dacă *a plecat*, cum a făcut-o? Angajaților aflați în dreptul ușii li s-a spus să nu lase pe nimeni înăuntru sau afară, decât la toalete, însoțiți și să dea alarma dacă nu se întorcea vreunul. Cum a trecut Caleb de ei?

— Nu… spune Maya, dar se oprește, șocată. De fapt, *am auzit* pași acum câteva ore. Nu m-am trezit de tot, așa că nu știu dacă era el.

Elin clatină din cap, pentru că *nu-i place ce aude*.

— Ai observat ceva ciudat la comportamentul lui în ultimele zile? Ceva ieșit din comun?

Hana clatină din cap.

— Nu chiar, dar am fost în lumea mea. Era supărat, ai văzut și tu aseară, dar altfel…

— Și eu pot zice la fel, spune Maya.

— A spus ceva despre vreunul dintre voi? A fost vreun conflict? întreabă Steed.

Hana face o pauză.

— Nu chiar conflicte, mai exact, dar Caleb nu l-a înghițit niciodată pe Seth. Și nici pe Jo. Am presupus că e doar ceva personal, că l-au supărat cumva.

Steed se apleacă.

— E al lui Caleb? întreabă arătând spre rucsacul mare de la picioarele Hanei.

Hana încuviințează.

— Are și o valiză, spune și arată cu degetul.

Destul de agitat, Steed răscolește mai întâi prin rucsac, apoi trage fermoarul valizei. Maya și Hana îl privesc tăcute.

— Nimic aici, spune Steed după câteva momente și trage fermoarul la loc. Nu mai are și alt bagaj?

— Nu, murmură Maya, dar în același timp se încruntă și se întoarce apoi spre Hana. De fapt… Înainte să plecăm din vilă ca să venim aici, v-ați întâlnit cu mine în camera mea, nu? Han, tu ai făcut o ultimă verificare, ca să vezi dacă n-ai lăsat nimic pe afară.

Face o pauză, apoi continuă:

— Cât ai fost plecată, am vorbit cu Caleb. M-am dus la toaletă și, când m-am întors, umbla la fermoarul valizei tale. A spus că nu era închis bine. Nu mi s-a părut nimic suspect atunci, dar…

Elin se uită la Steed și ridică o sprânceană. *Să fi avut atât tupeu?*

— Ai o geantă de noapte cu tine?

— Da, aia, spune Hana și arată cu degetul.

Elin se gândește: Caleb a presupus că n-ar avea niciun motiv să-și deschidă valizele până ajung pe celălalt țărm, în special dacă aveau genți pregătite de

noapte pentru călătoria de întoarcere. Un loc bun de ascuns ceva.

Steed trage valiza spre el.

— Pot s-o deschid?

Hana încuviințează. Steed trage de fermoare și o deschide. Pentru o clipă, teoria Mayei pare greșită: Elin vede numai haine, peste de-a valma unele peste altele.

— Uite, spune Maya și arată cu degetul. Ăla nu-i al tău, așa-i, Han?

Împins mai departe, lângă costumul de baie, e un săculeț cu produse pentru toaletă. Hana dă din cap, iar Steed îl ia.

— Pare destul de inofensiv, observă el.

— Poate că nu i-a mai încăput în valiză, spune Maya, de parcă nici ea n-ar vrea să vadă ceva sinistru care să contrasteze cu banalitatea obiectului.

— Și atunci de ce nu m-a rugat să-l pună acolo? se încruntă Hana. De ce l-a ascuns?

Steed îl deschide și caută înăuntru: periuță de dinți, pastă, gel de păr.

— Sunt doar obiecte de toaletă, spune Maya, dar se oprește când Steed scoate ceva.

Îl ține în mână ridicat, iar Maya nu mai poate spune nimic, deși și-ar dori.

86

–Un pașaport.

Elin ridică lanterna, iar lumina ei slabă dezvăluie cuvintele. *Christopher Jackson*.

— Un alt nume și o altă față…

Cercetează poza. O barbă stufoasă, mai întunecată decât părul lui, îi alungește fața și îi oferă pielii o nuanță mai închisă. Se oprește din nou asupra numelui, iar pulsul îi crește: *Cristopher*.

— Nu era numele Christopher și pe planurile SISS pe care le-ai găsit în baraca de pe plajă?

Steed încuviințează.

— Și atunci, în cazul în care Caleb e de fapt Christopher, e posibil ca planurile pentru insulă să fi fost ale lui Caleb și Porter Jackson.

Își amintește articolul despre dezvoltarea insulei pe care l-a citit, planurile întortocheate ca să dea insulei statut de Sit de Interes Științific Special. Un Chris era menționat și acolo, e sigură.

Începe să pună totul cap la cap.

— Caleb nu avea vorbe de laudă pentru stațiune, ai spus chiar tu, așa-i?

— Da. Mi s-a părut cam exagerat, având în vedere ce se întâmplase.

Hana o privește pe Elin.

— Și mie mi-a spus la fel…

— Crezi că Ronan Delaney știa despre aceste planuri când a propus dezvoltarea insulei? întreabă Steed, calm.

— Nu știu. Dar, dacă *a fost* proiectul lui Caleb și al lui Porter Jackson și el n-a prins aripi, e clar că Jackson era foarte interesat să se opună planurilor lui Delaney pentru insulă.

— Da, eu…

Steed se oprește.

— Stai, mai e ceva.

Încă mai răscolește prin săculeț. Elin se uită peste umărul lui și vede un pachet decolorat de analgezice și marginile rotunjite ale unui telefon. Se uită lung unul la altul, când Steed îl scoate. *Cardul de memorie, care lipsea*. Steed apasă butonul aflat pe o latură. Nicio parolă: ecranul se deschide. Un șir ordonat de simboluri.

— E al lui Bea, spune Hana repede, albă la față.

Steed apasă pe pictograma unui plic, la bază.

— Cred că e contul ei de la muncă, murmură.

Elin se uită la lista lungă de e-mailuri necitite, completându-se cu altele noi deasupra. Steed caută folosind numele lui Caleb, apoi accesează metodic fiecare pictogramă, WhatsApp, mesaje iPhone.

— Se pare că a făcut o treabă serioasă. Nu văd nimic aici între el și Bea.

Hana se încruntă și arată spre o pictogramă dintr-un folder din partea de sus a ecranului telefonului lui Bea.

— Uite aici, e contul ei de Yahoo. Ni le-am făcut împreună când eram puștoaice. Nu știam că încă îl mai are.

Steed deschide aplicația. Alte mesaje noi umplu inboxul. Elin așteaptă. Când se descarcă e-mailurile cele mai recente, nu numele lui Caleb apare primul, ci chiar al lui Bea.

87

–Par a fi e-mailuri pe care și le-a trimis singură, copii ale mesajelor trimise lui Caleb, spune Steed. Din câte văd, Bea i-a trimis lui Caleb mai multe mesaje în dimineața când tot grupul a ajuns aici.

Apasă pe ecran.

— Pare că a găsit și pașaportul. I-a făcut o poză și l-a întrebat: *Ce-i asta*?

Face o pauză, continuând să caute pe ecran.

— Îl întreabă și de e-mailurile găsite de ea, scrise de pe un alt cont. Amenințătoare, pare-se. El nu i-a răspuns.

— Din ce dată sunt?

Steed își mișcă degetul în jos pe ecran.

— Primul a fost trimis cam cu optsprezece luni în urmă.

Optsprezece luni în urmă. Momentul nu poate fi o coincidență.

— Cam în perioada în care a fost construit hotelul. La scurt timp după înmormântarea lui Peter Jackson.

Maya se întoarce spre Hana.

— Caleb ți-a spus că tatăl lui a murit, nu?

Hana încuviințează.

— Se pare că în circumstanțe destul de tragice. A spus acum câteva zile că cineva i-a luat tatălui lui toți banii în urma unei escrocherii. Se gândea că abia începuse să-și refacă viața și s-a întâmplat asta.

Elin e foarte atentă la fiecare cuvânt și se gândește la ce i-a spus Ronan Delaney despre cum s-a prăbușit investiția lui Jackson, o investiție încurajată chiar de el. În mintea ei încep să se adune mici piese și, pentru prima oară, povestea devine coerentă, una care i-ar da lui Caleb un motiv evident pentru a-l ucide pe Seth Delaney. Și, din câte au descoperit, se pare că dezvăluirea adevăratei lui identități de către Bea ar fi fost un motiv ca s-o ucidă și pe ea. Dar Elin e neîncrezătoare, pentru că își dă seama că blestemul nu mai joacă niciun rol în acest caz. Motivul lui Caleb ar fi cu totul altul.

— Cred că avem furtuna perfectă aici, spune ea calmă și se trage într-o parte, unde nu poate fi auzită de Hana și de Maya.

— Dacă planul lui Caleb și al tatălui său de a face din insulă SISS nu s-a îndeplinit niciodată fiindcă Delaney l-a escrocat pe Porter Jackson de banii care ar fi ajutat la implementare? Și apoi Delaney construiește stațiunea.

— O palmă peste față.

— Exact. Cei doi Jackson încearcă să protesteze față de planul lui pentru insulă, dar nu reușesc nimic și, la scurt timp după aceea, Porter Jackson moare.

Se uită lung la Steed.

— I-ar da lui Caleb un motiv destul de convingător.

— Răzbunarea.

Elin încuviințează.

— Un motiv și mai convingător decât blestemul Stâncii Morții.

— Dar cum rămâne cu descoperirea din peșteră și cu puștii din cazul Creacher? întreabă Steed, cu voce stinsă. Cum se potrivește în tot tabloul?

— Cred că se potrivește perfect. Caverna, sunt sigur, a fost opera lui Porter Jackson și pentru el, imaginea blestemului, Doamna cu Coasa, încă se susține. Anomaliile dintre cazuri sunt rezultatul faptului că au fost comise de oameni diferiți. Cred că Porter Jackson era obsedat de stâncă și i-a omorât pe adolescenți în 2003, iar Caleb, pur și simplu, s-a folosit de această conexiune ca să ne deruteze.

— Are sens, dar nu înțeleg de ce proiectul SISS conta atât de mult pentru Jackson.

— Gândește-te la ce i-a spus Caleb Hanei despre cum tatăl lui își reconstruia viața chiar înainte să moară și la e-mailurile amenințătoare primite de Seth Delaney. Mesajul era similar în ambele cazuri. Ronan Delaney îi împiedicase pe oameni să-și continue viețile mai departe. Dacă e-mailurile *au fost* trimise de Caleb Jackson, poate că la acest lucru se referă. Poate că proiectul SISS era un mod de a se asigura că tatăl lui nu mai e tentat să omoare. Dacă devenea o rezervație naturală, nu mai era locuit, așa că nu mai era nicio tentație.

— Să rupă blestemul.

— Exact. Eu…

Elin se oprește când aude pași apropiindu-se. Se întorc amândoi și-l văd pe Tom, instructorul de sporturi acvatice, croindu-și drum printre cei adormiți.

— Trebuie să știți ceva, spune repede. Tocmai am văzut un bărbat afară, alerga peste pod spre insuliță.

Elin trage aer în piept.

— Când?

— Acum zece minute… Tocmai mă trezisem din cauza unei bufnituri. Am crezut că e furtuna, dar mi-am amintit că am uitat să pun ultimele plăci la adăpost. Nu voiam să strice baraca, așa că m-am dus să rezolv.

— Presupun că n-ai ieșit pe ușile principale.

Tom clatină rușinat din cap și arată spre un perete separator la jumătatea celui lateral, paralel cu peretele însuși.

— E o ușă în spatele lui. Ieșisem de doar câteva minute înainte să-l văd, spune după o pauză.

— Nu era un angajat?

— Nu-s sigur, răspunde Tom. E lumina slabă… și pe pod e întuneric.

Elin simte un nod în stomac. *Insulița*.

Se întoarce spre Steed și-l întreabă aproape în șoaptă.

— Ai căutat acolo, așa-i?
— Destul de atent.
— Se poate să-ți fi scăpat ceva?

— Posibil. Bolta copacilor e destul de deasă pe alocuri.
— Vreau să mai verific o dată, spune Elin, uitându-se la Steed. Mă duc eu.
— Singură? întreabă Steed încruntat.
— Trebuie, nu putem risca să lăsăm vila nesupravegheată.
— Te duci acum?

Elin încuviințează, simte cum toată adrenalina se scurge prin ea când privește afară.

— Dacă e criminalul nostru, posibil Caleb, mă gândesc că există o explicație bună pentru care a ieșit.
— Farrah.

88

Odată plecați detectivii, Maya se întinde pe jos, iar buclele negre i se răsfiră pe haina deschisă la culoare.

— Han, încearcă să te culci la loc. Nu mai poți face nimic. Nu acum. Ai nevoie de somn.

Hana o privește, neîncrezătoare. *Cum se poate gândi Maya la somn?*

I se face rău când se gândește câți fuseseră la debarcader acum câteva zile și câți au mai rămas din ei.

Numai ele două. E ceva cu care nu se poate împăca.

— Pur și simplu nu înțeleg, spune în timp ce îi izvorăsc lacrimile. Caleb… a iubit-o pe Bea. Cum vorbea despre ea… Era sincer, nu poți să te prefaci așa.

Hana își amintește conversația și simte în piept un ghem de furie și frustrare. Își amintește suferința lui, de parcă ar fi putut s-o atingă. *Cum de i-a scăpat ceva atât de vital?*

— Oamenii mint, Han, doar știi, spune Maya cu voce amorțită.

— Știu, dar când ar fi avut ocazia? Am fost împreună aproape tot timpul.

— Nu tot timpul. Chiar mă gândeam… fiecare a stat în lumea lui după tot ce s-a întâmplat, am presupus că e în camera lui, dar ar fi putut să se strecoare. Au fost multe momente când s-a dus singur la restaurant și a spus că își ia băutură sau ceva de mâncare. Dar Dumnezeu știe ce făcea. N-aș putea să-ți spun fiecare mișcare pe care a făcut-o fiecare dintre noi.

Hana dă din cap, încercând să înțeleagă.

— Dar cum să fi făcut așa ceva? Ceva atât de *greșit*? Chiar dacă urăști pe cineva cu patimă, n-ai dreptul să…

Se oprește, pentru că izbucnește în plâns, iar lacrimile îi curg pe obraji.

— Nu știu. Cum afli vreodată ce e în mintea cuiva? întreabă Maya și apoi face o pauză. Han, nu-i treaba ta să găsești răspunsuri. Am trecut prin atât de multe. Jo… e moartă.

Încearcă să se uite în ochii Hanei.

— Nici măcar n-am vorbit despre ce s-a întâmplat, nu? Cu Jo adică.

Hana dă din cap. Simte deodată că o ajunge din urmă toată furia simțită împotriva lui Jo îmbinată cu un fel ciudat de vinovăție, regret și iubire. Un amestec complex pe care-i incapabilă să-l înțeleagă, cu atât mai puțin să-l învingă.

Simte toată emoția în gât, densă, blocată.

— Nu pot s-o iert pentru ce a făcut cu Liam, dar am iubit-o, Maya, spune, ezitând. Și pe Bea am iubit-o, spune și apoi înghite în sec. Le-am iubit atât de mult și acum sunt moarte.

— Știu.

Maya îi ia mâna într-a ei și, acolo, pe jos, printre străini, Hana izbucnește în plâns copleșită de toate sentimentele care o inundă. Lacrimile nu sunt doar pentru ea, ci și pentru Bea, pentru Liam și pentru toți. Toate emoțiile adunate într-un ghem mare care abia acum se desfășoară.

— Sunt singură, Maya, spune Hana și pentru prima oară nu numai că o spune cu voce tare, dar o și conștientizează.

— Sunt singură de tot. Surorile mele sunt moarte.

Simte o durere în piept. E suferința care o lovește cu toată puterea.

Maya o privește. Pentru o clipă, Hana crede că o să plângă și ea, dar o trage mai aproape și se lipesc una de alta.

Hana își amintește că așa au făcut în copilărie, ultima oară, în noaptea incendiului. Maya avusese mereu coșmaruri și Hana o lua în brațe din spate până adormea la loc.

— Nu ești singură, spune Maya, blând. Îți jur că mă ai pe mine. Și, de data asta, Han, n-o să te mai las. Sunt aici pentru tine cât ai nevoie.

89

Elin e afară, în miezul furtunii. Deși e trecut de răsărit, cerul abia s-a luminat. Plouă torențial, iar ploaia vine dintr-o parte, biciuindu-i pielea. Poate chiar să o guste, din țărâna uscată până ieri se ridică acum un miros de pământ reavăn.

Furtuna a făcut un adevărat haos: scaunele sunt aruncate pe toată terasa, iar aleile sunt pline de crengi uscate rupte. Copacii scârțâie amenințător în jurul ei, iar trunchiurile li se apleacă sub rafalele de vânt. Pe plajă e și mai rău: un pin e scos din rădăcini, întins pe nisip – seamănă cu Medusa din mitologie. Rastelul cu plăci și vâsle descris de Tom s-a înclinat, iar plăcile au fost ridicate de vânt pe o parte și trântite cu putere înapoi pe plajă pe cealaltă.

Elin se uită în jur și are senzația că stațiunea n-o să supraviețuiască. Furtuna și insula, stânca însăși, nu vor fi mulțumite până când locul o să fie măturat și curățat și n-o să mai rămână nicio urmă de intervenție umană. Își face drum încet în sus spre pietrele care duc la podul de lemn. La început ezită, pentru că, din cauza apei, sunt alunecoase. Face cu grijă fiecare pas și întinde brațele să-și țină echilibrul. Îi ia câteva minute înainte să ajungă la capătul podului. Stinghiile subțiri sunt alunecoase și Elin privește cu teamă cum podul se leagănă violent dintr-o parte în alta. Se prinde strâns de funiile de pe margine și începe să înainteze cu precauție. Picături fine îi biciuiesc fața, îi intră în ochi, îi tulbură vederea, dar privește înainte, spre insuliță, hotărâtă să nu se uite în jos printre stinghii.

Apa de sub pod nu mai e liniștită, de un verde frumos, ca de mentă, ci e întunecată și furioasă, scuipând spumă albă. Teama nu-i dă pace și e ușurată când pășește în cele din urmă pe pământ. Se grăbește pe potecă, printre copaci, iar bolțile lor dese o apără de ploaie, dar nu și de vânt, crengile scuturându-se furioase. Zărește vila prin întuneric. Parcă abia se mai ține, un fel de structură fragilă pentru furtuna violentă. Se oprește în fața ușii și se uită prin geamul bătut de ploaie. E goală, la fel ca atunci când a venit pe insuliță cu Farrah și a căutat prin ea.

Caută agitată cartela și o apropie de ușă. Se deschide cu un zgomot scurt. Intră respirând cu greutate – e ferită de furtună –, dar nu-i nimeni.

— Farrah? strigă.

Niciun răspuns. Caută în baie. *E goală*. Îi bubuie inima în piept, iar izolarea pe care a simțit-o prima dată când a intrat aici e și mai acută acum.

Se întoarce spre mijlocul camerei, privește și ascultă cu atenție, deși zgomotul

furtunii îi cam zădărnicește încercarea. Simte o furnicătură pe ceafă. Deși camera e goală, are senzația clară că e privită. Se gândește la fotografia din postarea de pe Twitter. *Oare cineva o urmărește chiar acum?*

Se îndreaptă nesigură spre ușă și înconjoară clădirea până la terasă. Valurile izbesc promontoriul, iar apa face bălți pe stinghiile de lemn, scurgându-se printre picioarele scaunelor și ale mesei. *N-are cum să fie cineva aici, acum,* se gândește. Doar dacă și-ar dori să se sinucidă. E nevoie doar de un val mai mare ca să ajungi în mare.

Pătrunde în crângul din dreapta terasei, dar grupul haotic de copaci nu dezvăluie nimic decât bălți și frunze uscate alunecoase. Elin înaintează, iar crengile sunt tot mai dese și trebuie să își croiască drum printre trunchiuri. Bezna din frunziș îi joacă feste. Înaintează și vede o umbră care se dizolvă în desișul de copaci, dar se gândește că de vină e doar furtuna care agită totul în jur.

Mai face câțiva pași, iar drumul coboară spre mare, izvoare repezi de apă găsindu-și astfel drumul. Se opresc în crengile căzute și în pietre și formează afluenți care se unduiesc. Elin transpiră abundent și respiră greu. Trebuie să se concentreze foarte mult ca să înainteze pe pământul alunecos. A ajuns aproape de apă. Face pași mici, iar printre copaci vede marea și valurile ei agitate care asaltează stâncile și apoi se retrag cu atâta forță, de parcă ar încerca să ia o bucată de insulă odată cu ele.

Privește în jur și ar vrea să se întoarcă, dar observă ceva cu coada ochiului. Un picior în spatele unui copac, pielea albă de pe gambă. Inima îi bate atât de tare încât o simte direct în gât.

Nu.

Se apropie de copac și îi dă roată. Și atunci o vede: Farrah stă întinsă pe spate pe pământul murdar, ud, legată la ochi cu ceva. Nicio mișcare. Nimic. Panica pune stăpânire pe ea. Elin simte un gol în stomac, iar inima îi bate furioasă când vede o pată negricioasă de sânge pe părul lui Farrah. Se apropie și observă o rană mare la cap, mai mult sânge pe tâmpla stângă.

Caleb a lovit-o, cum a lovit-o și pe Jo Leger. Dar, oricât de dezgustată ar fi de el, de ea însăși e și mai dezgustată. Plânge în hohote. *A abandonat-o pe Farrah. A dezamăgit-o.* Nu se gândește decât că Farrah a încercat să i se confeseze și ea a îndepărtat-o, a amânat-o.

Elin își amintește cât de naivă era cu numai câteva ore în urmă când răscolea insula. *Chiar crezuse că o să se sfârșească altfel?*

Cu mâna tremurând, atinge ușor gâtul lui Farrah. Speranța mai pâlpâie în sufletul ei, dar dispare imediat. Nu simte nimic, numai pulsul ei fierbinte.

Suspină din nou. Jelește. O jelește nu numai pe Farrah, dar și pe Will, pentru că știe ce înseamnă asta pentru el. Cum o să prindă rădăcini tristețea în el și o să crească și o să tot crească până o să-l schimbe de tot.

— Îmi pare rău, murmură. Îmi pare atât de rău.

Tocmai își trage mâna, când simte o mișcare firavă, crezând că de fapt ar putea fi bătaia propriei inimi. Se apropie și apasă mai tare pe pielea lui Farrah.

Are puls?

90

Elin apasă iar.

Are puls. Slavă Domnului. Se simte ușurată.

— Farrah, mă auzi?

E inconștientă. Respiră, dar nu răspunde. Elin îngenunchează pe pământ lângă ea și o mișcă ușor într-o parte. Îi desface legătura de la ochi și-i înclină cu grijă capul pe spate, îi ridică bărbia și verifică să nu-i fie blocate căile respiratorii.

Se aude un geamăt stins și, pentru o clipă, Farrah deschide ochii. Apoi trec secunde lenețe, chinuitoare, înainte să-și deschidă mai mult ochii. Încearcă să-și dea seama ce se întâmplă.

— Sunt eu, Elin. Ești în siguranță.

Farrah încearcă să se ridice, în timp ce Elin o privește, panicată. Dacă i-a fost afectată coloana vertebrală, n-ar trebui să se miște înainte să vină medicii.

— Nu încerca să te miști. Ai o rană urâtă la cap.

Dar Farrah deja încearcă să se ridice în capul oaselor.

— Mi-e frig, spune în timp ce începe să tremure. Mi-e foarte frig. Nu pot să stau aici.

Elin ezită, dar Farrah are dreptate. E udă și furtuna nu dă vreun semn că s-ar potoli. Dacă rămân pe loc, sunt în pericol de hipotermie.

— OK, dar înainte să te ridici, hai să verificăm dacă poți să-ți miști degetele. Și la mâini, și la picioare.

Renunță însă la examinare după câteva secunde, pentru că Farrah începe să se ridice. Elin o ajută și îi spune să se sprijine pe ea. Înaintează încet spre vilă. Elin nu-și poate lua ochii de la fața lui Farrah în timp ce merg cu atenție pe pământul alunecos: durerea i s-a înscris în fiecare cută, în fiecare trăsătură. Orice baltă sau rădăcină de arbore este un obstacol pentru ele. Respiră ușurate când ajung la vilă.

— Hai să intrăm, să te încălzești.

Dar, când Elin deschide ușa, aerul rece din interior mușcă prin hainele ude. Aerul condiționat era pornit. Găsește repede telecomanda și-l închide.

O duce pe Farrah spre pat, iar în lumina puternică parcă nici n-o recunoaște: are vânătăi și pielea crăpată. Iar pielea îi e albă ca laptele. Farrah se așază pe pat, iar Elin îi trage pătura până la umeri. Încă mai tremură, dinții îi clănțăne când se lasă pe spate și tresare când atinge cu capul perna.

Elin ia un pahar de pe noptieră, îl umple cu apă, iar Farrah se ridică puțin și soarbe încet din el.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Elin, cu blândețe. Nu-ți face griji, înțeleg dacă nu ai chef să vorbești.

— Nu, e OK.

Pune paharul jos și se lasă pe spate iar, făcând o grimasă de durere.

— A fost Caleb… el… m-a lovit cu ceva… m-a lăsat acolo să mor.

Se chinuie să vorbească și închide ochii o clipă. Elin simte un nod în gât, înghite cu dificultate.

— Când te-a atacat?

— Acum câteva ore, posibil.

Elin observă urme de pământ și zgârieturi mici pe obrajii și fruntea ei. Sub un ochi are o tăietură din care curge sânge.

— M-am ascuns aici de ieri.

— Caleb a venit la biroul tău, așa-i?

Farrah încuviințează. Îi apare o scânteie în privire, de parcă ar retrăi amintirea.

— Am primit un mesaj de la recepție, că un detectiv vrea să mă vadă în biroul meu. Am presupus că ești tu, dar când am ajuns acolo…

Face o pauză și înghite în sec.

— E OK, nu te grăbi.

Farrah încearcă să se adune ca să poată continua:

— Când am ajuns acolo, era el, mă aștepta. La început am încercat să par relaxată, mi-am luat geanta, am spus că trebuie să plec, dar privirea lui… spune Farrah scoțând un sunet scurt, gâtuit. Știam că nu era nicio șansă să mă lase să plec. Am fugit pe ușile din spate, am reușit să-l las ceva mai în urmă și am coborât pe treptele care duc spre stâncile de lângă insuliță. Știam că e o cameră de deservire sub pământ, chiar după vila asta. Era singurul loc la care mă puteam gândi. Am crezut că poate nu știe de ea, spune ezitând. Am avut dreptate, nu știa. L-am pierdut printre copaci.

Ochii îi alunecă, de parcă nu se mai poate concentra.

— N-aveai telefonul la tine să suni pe cineva?

— Era în geantă, dar am scăpat-o când fugeam.

Ochii îi alunecă iar într-o parte și tot frământa marginea păturii între degete.

— Ți-am găsit geanta când te căutam. Nu era niciun telefon.

Elin se oprește. Se aude o bufnitură zgomotoasă. Speriată, Farrah ridică brusc capul și se uită țintă spre ușă. Lui Elin îi crește pulsul. E foarte posibil să fie Caleb pe acolo pe undeva, pe afară. Poate le privește chiar acum…

Sare în picioare, dar, înainte să poată face vreo mișcare, se aude iar bufnetul și prinde cu coada ochiului o mișcare subită, ca o clătinare.

91

Elin se răsucește, dar vede o creangă mare care atârnă cam la un metru deasupra ferestrei. Se mișcă în bătaia vântului, căzută într-un unghi ciudat, de parcă ar fi fost trasă în jos.

— E doar o creangă.

Elin se așază înapoi pe pat, dar e în alertă, fiind atentă la orice zgomot ori mișcare.

— Spuneai ceva de geantă.

Farrah dă din cap.

— Cred că a luat-o Caleb și apoi a aruncat-o, răspunde, dar se crispează din nou când își schimbă poziția. Dimineață, voiam să încerc să mă întorc pe insulă, să te avertizez, dar cred că m-a văzut… Sau poate știa că sunt acolo și așteptase momentul potrivit. Am încercat iar să fug, dar m-a ajuns din urmă. S-o fi gândit că gata, că sunt…

Clipește des, ca să scape de lacrimile din ochi.

— Și știi de ce a venit după tine? întreabă Elin, blândă.

— Da, răspunde Farrah ridicându-și încet privirea. Presupun… că ai aflat că am fost pe insulă când s-au petrecut crimele din cazul Creacher.

Elin încuviințează.

— Am vorbit deja cu Will. Mi-a explicat tot.

Farrah simte un fel de ușurare, dar apoi se întunecă la față.

— Caleb, sau Chris, cum îl știam noi, era instructor în tabără. Acum câteva luni a venit la stațiune cu un prieten. L-am recunoscut imediat, dar m-am gândit că-mi imaginez, că numai seamănă cu el. Nu stăteam prea bine cu psihicul din cauza a tot ce se întâmpla cu fostul meu iubit. Nu m-am gândit la el până a apărut iar, acum câteva săptămâni. Când i-am auzit vocea, m-a pus pe gânduri, dar am crezut că e doar sentimentul de vinovăție care zace în mine, că sunt paranoică.

Farrah face o pauză, clătinând din cap.

— Dar apoi am văzut că mă privește lung. A venit la bar de câteva ori, ca să-și ia o bere, cică, dar îmi dădeam seama că mă urmărește. Nu doar dezinteresat, de plictiseală, înțelegi?

— Te-a recunoscut.

— Da, așa cred. Atunci am cercetat poza dintr-un articol mai vechi despre excursie, pe care-l decupasem. Nu puteam băga mâna în foc, dar eram destul de

sigură, continuă Farrah frecându-se la tâmplă. N-ar fi fost mare lucru, dar apoi, când Bea a căzut și Seth a fost găsit mort și știam că e în grupul lor, Caleb adică… mi-am amintit că, atunci când era instructor, tot povestea despre școala veche și Stânca Morții, încercând să ne sperie. Mereu a fost puțin cam ciudat, știi?

— Și atunci te-ai gândit că ar putea avea vreo legătură cu tot ce se întâmpla?

Farrah încuviințează.

— Cred că mi-a ghicit bănuielile, poate și-a dat seama că, dacă m-a recunoscut, l-am recunoscut și eu pe el. Am început să mă întreb dacă mesajele primite nu erau cumva de la el, încercând să mă sperie și să plec de pe insulă înainte să vină acum.

— Și n-avea cum să știe că tu credeai că sunt trimise de fostul tău iubit.

— Da, și presupun că, atunci când n-am plecat, așa cum spera, știa că trebuie să facă altceva, continuă mușcându-și buza. Ar fi trebuit să fiu prudentă.

Elin o privește și se simte vinovată, simte cum i se înfierbântă obrajii.

— Nu te învinovăți. Nu te-am ascultat când mi-ai spus că vrei să vorbim și te-am îndepărtat, spune clătinând din cap. Îmi pare rău. Trebuia să te iau mai în serios.

— Nu, răspunde Farrah și pare mai aprigă. Fără scuze. Să mă cauți în condițiile astea e mai mult decât orice. Dacă mai stăteam mult acolo…

Îi ia mâna lui Elin într-ale sale și o strânge. Se privesc lung, de parcă și-ar spune ceva, așa cum se întâmplase și lângă vilă în prima zi. O conexiune la un nivel pe care nu-l crezuse posibil.

Elin își coboară privirea și simte un nod în gât. Faptul că a găsit-o pe Farrah înseamnă un răgaz, nu doar în fața lui Will, dar și a ei înseși. Când a văzut-o nemișcată pe pământul ud, a simțit că se află în echilibru pe o muchie care urma să-l schimbe pe Will pentru totdeauna, dar și pe ea însăși. O rușine și un regret care o vor bântui mereu.

Farrah o privește lung.

— Îi spui lui Will că sunt bine?

— Sigur. Era foarte îngrijorat.

Elin scoate telefonul din buzunar și își dă seama că trebuie să-l avertizeze și pe Steed în privința lui Caleb, că suspiciunile lor erau corecte.

— Dar, înainte de asta, trebuie să fii examinată. O să încerc să găsesc un medic.

Dar când vede toată apa care se scurge pe geam, Elin are un presentiment sumbru. Chiar dacă există vreo echipă gata să vină, oare va primi undă verde să se deplaseze cu barca pe o asemenea vreme? Se văd în zare valuri uriașe, ca niște pereți de apă înalți de câțiva metri. Având în vedere vântul puternic, e și mai puțin probabil să trimită un elicopter. Elin observă că telefonul nu are semnal.

— Nu mai am semnal, spune încercând să pară calmă. Nu-i prea bun aici, în comparație cu cel de pe insulă.

Farrah arată spre noptieră.

— Încearcă de pe telefonul fix.

Elin se ridică, se întinde după telefon, dar nu aude tonul în receptor.

— E mort. Ori furtuna e de vină, ori Caleb a tăiat cablul, spune mușcându-și buza. Nu vreau să te las singură, dar o să trebuiască să mă duc pe insulă să sun. O să aduc și pe cineva să-ți acorde primul ajutor.

Farrah îi simte ezitarea din glas.

— E OK, sincer. Du-te.

Încă nesigură, Elin analizează toată situația. N-au nicio idee pe unde e Caleb și asta înseamnă să rișțe. Dar și dacă nu se duce pe insulă e riscant.

— Du-te, îi spune Farrah strângând-o de mână. Sincer, sunt bine.

— OK, dar trebuie să încui ușa după ce ies.

Farrah încuviințează. Elin iese după ce îi aruncă o ultimă privire și trânteș̦te ușa în urma sa. E apă peste tot. Bălți formate în gropi și vârtejuri printre frunzele căzute. O ia la fugă stropind cu apă și noroi în toate direcțiile. Când să treacă de ultima linie de arbori, o rafală de vânt îi prinde părul și i-l lipește de față. Pentru o clipă nu vede nimic și se oprește prin alunecare. Întinde mâna să-și îndepărteze părul, dar e prea târziu: vede cu coada ochiului o mișcare bruscă. Simte o durere arzătoare, ascuțită, și totul e cuprins de ceață, de un întuneric lichid în care cade și care curge peste și prin ea ca un val. Ploaia parcă ar fi în capul ei, bătând blând. Vederea i se îngustează, e ca un tunel, apoi o cuprinde o beznă de cerneală. Și se face întuneric de tot.

92

Eudă și îi e frig când se trezește. Pentru o clipă, crede că e în apă, că plutește și că valurile se izbesc împrejur. Își simte glezna trepidând, dar nu e pe apă. Clipește o dată, de două ori, dar nu vede nimic, pentru că a fost legată la ochi. Intră în panică, se agită ca să-și scoată legătura, dar e întinsă, cu mâinile la spate. Simte niște degete în coaste.

Caleb. O ține și o trage pe jos. Aude numai agitația sălbatică a mării. La fiecare pas, zgomotul e tot mai puternic, mai intimidant. Simte un gust amar în gură. *O trage spre apă*. Ar putea s-o arunce direct, dar e la fel de posibil să se asigure înainte că-i inconștientă. Iar în acest caz, e terminată.

Teama pare să o gâtuie, îi vine greu să înghită. Îi trec prin minte tot felul de întrebări: *Cât timp a fost inconștientă? O fi găsit-o deja pe Farrah? O fi în aceeași situație?*

Gândește, Elin, gândește.

Pentru o clipă, n-o poate face, dar mintea începe să i se pornească încet-încet. Și atunci ia o hotărâre: dacă are vreo șansă să scape, trebuie să tragă de timp. Să se prefacă inconștientă, să aștepte până când el se oprește și atunci să încerce ceva. Stropi de apă îi biciuiesc fața. Sunt doar la un metru distanță de mare, trebuie să acționeze acum. Cu o singură mișcare, se trage printr-o smucitură din trunchi. Destul de stângace, dar funcționează: dezechilibrat, Caleb se clatină, iar mâinile de sub brațele ei slăbesc ușor strânsoarea.

Elin cade înainte cu bufnet și se târăște pe genunchi puțin. O dor coastele de la strânsoarea lui. După câțiva metri, își ridică piciorul drept și încearcă să se ridice, dar Caleb o prinde cu mâna de picior și o trage înapoi spre el. Încearcă să se arunce iar înainte, dar el e mai rapid. Și mai puternic. O strânge mai tare de gleznă, chiar de rotulă, și apasă. Elin n-are timp de gândire, trebuie doar să se miște. Se rostogolește și își lipește fața de pământ. Mișcarea o scapă nu numai din strânsoarea lui, dar îi slăbește și legătura din jurul încheieturilor. Își freacă încheieturile agitată de pământ și încearcă să slăbească strânsoarea și mai tare. Freacă puternic de câteva ori.

A funcționat. Elin își eliberează mâinile bucuroasă și dă să-și scoată legătura de la ochi, dar poziția în care se află e vulnerabilă – e întinsă pe spate.

Încearcă să se tragă înapoi ca un rac, dar cumva știe deja că e inutil. Caleb sare pe ea și-i țintuiește picioarele cu ale lui. Elin încearcă să-l prindă, dar mâinile ei lovesc în gol. Încearcă să-și smulgă legătura de la ochi, să vadă unde e, dar Caleb

o împiedică. O lovește în piept și în față. Cu fiecare lovitură, Caleb geme. Îi simte răsuflarea râncedă, acră. Încă o lovitură, una direct în față. Simte o durere ce iradiază de sub ochi spre exterior. Elin nu poate să mai gândească. Doar simte. Simte tot, simte fiecare vânătaie și gustul amar, metalic, al sângelui în gură. E lovită încontinuu cu pumnii. Vede scântei în întuneric, amorțește și amețește. Creierul pare să se cufunde în inconștiență, pentru ca mai apoi să iasă la suprafață.

Caleb o prinde iar sub brațe, o trage și o saltă de parcă ar fi un sac cu cartofi de care trebuie să se descotorosească. Elin se întreabă dacă i-a făcut așa și lui Seth, la fel de eficient. Dacă l-a lovit cu sânge-rece pentru ca mai apoi să-l arunce.

Iar e aproape de mare. O aude chiar în spatele ei. Jacheta și bluza i s-au ridicat și simte cum pielea i se freacă de nisipul ud. Caleb geme, căznindu-se s-o tragă. Elin simte că a rămas fără putere, în contrast cu marea, plină de vigoare. O parte din ea ar vrea să cedeze, să-i fie mai ușor.

Elin închide ochii și se pregătește de îmbrățișarea frenetică a mării.

93

Dar marea nu vine. Când Caleb o prinde de brațe, aude iar în minte vocea tatălui ei. *Ești o lașă, Elin. O lașă.*

Scânteia din ea se preschimbă în foc. Se aruncă pe spate și izbește cu țeasta ceva care trosnește.

Să-l fi lovit în falcă? În obraz? Nu vede, dar orice o fi fost îl surprinde și îl proiectează înapoi. Elin se folosește de vulnerabilitatea lui de moment și lovește în spate cu piciorul. Caleb e deja instabil, iar lovitura îl trimite la pământ.

Elin reușește să se întoarcă și izbutește, în sfârșit, să-și smulgă legătura de la ochi. Dar lumina bruscă o orbește și nu poate să vadă limpede. Îi ghicește silueta clătinându-se puțin mai departe. Caleb pare să ezite, face un pas spre ea, apoi înapoi. În depărtare se aud niște pași.

Elin își lasă capul pe spate, închide ochii, deși n-ar vrea, așteaptă să se calmeze totul, să i se ducă amețeala.

Hohotește scurt. Nu-i vine să creadă că a scăpat. Violența încă mai plutește în aer. Aproape că o omorâse, își dorea cu disperare s-o facă. Îi simțise furia.

În timp ce-și revine în simțiri, mintea îi e inundată de întrebări: *De ce a părăsit-o?* Atacul a fost atât de… intim. Ceva ce n-ai lăsa neterminat. *L-a rănit mai mult decât și-a dat seama? S-a temut că n-o să poată să-și ducă la îndeplinire fapta?*

Dar înțelege imediat că, dacă a lăsat-o pe ea, e posibil să se fi dus după altcineva. După Farrah, dacă n-a făcut-o deja, după Ronan Delaney sau după Steed, care a rămas singur.

Cu un efort uriaș, Elin se ridică în capul oaselor, dar e o adevărată luptă să se ridice în picioare, pentru că e amețită din cauza loviturilor. Încă năucă, legănându-se ușor pe picioare, e hotărâtă gândindu-se la ce are de făcut. E punctul în care ori cedează, ori se duce după el. Ia hotărârea numai într-o secundă. Teama e înlocuită brusc de furie. O furie crudă, copleșitoare. Caleb a făcut-o să se simtă slabă, o lașă. Nu mai vrea să se simtă așa niciodată.

Elin se întoarce în fața vilei și privește pe geam. Se simte ușurată când o vede pe Farrah întinsă pe pat, cu ochii închiși. *Caleb n-a venit după ea.*

Bate ușor în geam. Farrah deschide ochii, speriată inițial, pentru că nu văzuse că e Elin. Se ridică din pat cu greu și se duce la ușă.

— E totul OK? murmură în timp ce deschide ușa. Fața ta…

Elin își atinge fața și se crispează.

— Caleb a fost.

Farrah se uită panicată peste umărul lui Elin, dar doar furtuna mai agită atmosfera: ploaia izbește geamurile, apa acumulându-se în diverse gropițe pe potecă.

— Nu-i aici.

Elin intră după ea.

— Cred că s-a dus pe insulă. Nu l-ai văzut?

— Nu, dar am încercat să dorm. M-am trezit, iar am adormit.

Elin dă din cap. Caleb n-a venit după Farrah, fiindcă nu-i păsa dacă era vie sau moartă. Venise pe insuliță ca s-o atragă pe Elin, un obstacol în drumul lui, să o îndepărteze de pe insulă. Să câștige destul timp ca să ajungă la ținta principală.

Ronan.

Farrah se întoarce înapoi în pat și își sprijină capul de pernă.

— Sunt obosită.

— Știu. Lasă-mă să te mai examinez repede și pe urmă mă duc după ajutor. Încearcă să te odihnești.

— OK.

Farrah ar vrea să mai îngaime ceva, dar oboseala își spune cuvântul și închide pleoapele.

După câteva minute, Elin iese și începe să-și caute drumul printre copaci spre pod. Mai încet de data aceasta, pentru că, din cauza loviturilor, simte durere la fiecare pas, o pulsație în picioare. Niciodată nu s-a simțit atât de epuizată. E o oboseală grea, paralizantă, care se instalează în ea și efectiv îi este greu să meargă.

I s-a părut o veșnicie până a reușit să treacă de copaci. E la numai un pas de apă, când simte că i se strânge stomacul.

Podul a dispărut.

94

Arămas un hău în urma lui: numai marea agitată de jos. Podul atârnă de suspensii. *Caleb l-a tăiat de partea cealaltă.* De aproape, se vede toată structura scufundată în apă, stinghiile de lemn fiind aruncate într-o parte și-n alta de valuri.

Nu se poate întoarce pe insulă. Se uită la apa înspumată. Chiar și cu podul căzut, e cel mai scurt drum între insuliță și insula mare. Singura cale e să înoate. În mod normal, n-ar sta pe gânduri, sunt numai 50 de metri, cel mult. Totuși Elin o privește cu o strângere de inimă. Și-a depășit frica de apă, și-a învins amintirile urâte ale cazului Hayler și totuși se mai teme puțin. Furtuna transformă marea în *altceva*, într-o vâltoare de nerecunoscut. Fierbe și se frământă mai rău. Valurile se izbesc de stânci și se sparg în creste sălbatice.

Dar Elin nu mai pierde vremea. Își scoate pantofii și jacheta și își pune telefonul într-un buzunar cu fermoar. Coboară cu pași mici, cu spatele la apă, ajutându-se de pietre ca de treptele unei scări. Trage aer scurt în piept când apa îi udă gleznele și gambele se încordează, dar se scufundă rapid. Fără ezitare.

Se întoarce și începe să înoate spre stânga, departe de podul ce se zbuciumă în valuri. Apa sărată care se izbește de pietre îi vine înapoi în ochi, înțepându-i. Simte imediat curentul care o împinge înapoi spre insuliță. Se forțează și încearcă să avanseze printr-o mișcare de profesionist, dar e imposibil să prindă vreun ritm cu hainele îngreunate de apă. Ar fi trebuit să și le scoată pe toate. Respirația îi e tot mai sacadată. Nu de la durere sau de la oboseală, ci de teamă. Încearcă să-și elibereze mintea, să-și amintească ce este important: să folosească picioarele mai mult. Cea mai puternică parte a ei.

Începe să înoate, să dea din picioare și să înainteze. A funcționat. Cu fiecare metru i se adaugă și mai multă propulsie. În cele din urmă, ajunge la câțiva metri distanță de pietre.

Încearcă să-și găsească un echilibru cu mâinile, se cațără, dar nu se descurcă prea bine. Apucă greșit piatra cu picioarele și țipă când își lovește genunchii de stâncă. Ajunge totuși sus și își croiește încet drum peste pietrele de pe plajă. Apa o lovește peste piele în continuare. Când sare pe nisip, îl simte lipit pe tălpile desculțe, de parcă ar vrea s-o atragă într-un vortex. Zona de sporturi acvatice se află într-un haos total: plăcile și vâslele sunt aruncate peste tot pe plajă. Una a lovit ceva pentru că se vede fisura în fibra de sticlă.

Elin înaintează încet pe plajă și urcă treptele spre vila principală. La jumătate,

trebuie să se oprească pentru că abia mai respiră. Durerea din coaste o împiedică să tragă aer adânc în piept. Adrenalina începe să dispară, și atunci simte cum o doare corpul. Totul e în ceață, vede tot mai prost cu ochiul stâng. Speră că e umflat de la lovituri și că nu e ceva mai grav.

Își scoate telefonul din buzunar. E ud, dar încă funcționează. Îl șterge și se uită la indicatorul de semnal. *Nimic*. Nu erau probleme doar pe insuliță, ci peste tot, din cauza furtunii. Vântul se potolește un moment și-i dă răgaz lui Elin să-și recapete suflul și să-și adune gândurile, dar liniștea e imediat spartă.

O împușcătură.

95

Lui Elin îi bubuie inima în piept: Caleb e înarmat… asta schimbă totul.

Încă nesigură pe picioare, se forțează să urce pe cărarea spre vila principală. Pietrele inegale alunecă. Fiecare pas, fiecare smucitură îi provoacă o nouă durere. Prelata de deasupra barului din restaurant s-a desprins, iar vântul o umflă și o flutură în toate direcțiile. Zgomotul produs de ruptura ei îl simte până în vârful degetelor. Sticlele se izbesc unele de altele și cad care-ncotro. Când ajunge la ușile automate, o sticlă se sparge zgomotos de podea.

Elin înaintează și trece de uși. Înăuntru încetinește, privește în jur prudentă, pentru că n-are nicio idee despre ce ar putea găsi. Dar camera e bizar de goală. Nu-i nimeni pe canapele și nici la recepție, de parcă locul ar fi fost abandonat. Un contrast strident cu ceea ce lăsase în urma ei când a plecat.

Înaintează și observă un șir de urme de tălpi ude ce duc spre holul din spate. Urmele de apă și nisip sunt peste tot. Spun o poveste: cineva a intrat cu o misiune.

Să-l găsească pe Ronan Delaney.

Elin grăbește pasul spre sala de evenimente. Ajunsă la jumătate, încearcă să-și tragă sufletul, dar pieptul o arde și simte junghiuri în coaste. Până la ușă, deja a început să gâfâie.

N-are timp să-și revină. Scoate cartela din buzunar, o pune pe senzor și împinge. Simte rezistență. Elin împinge și mai tare, cu umărul, dar nu reușește mare lucru. Durerea se întinde în toată diafragma, dar încearcă iar. Face un pas în spate, apoi se împinge înainte cu toată forța, cu umărul. Mișcarea bruscă o face să țipe de durere, dar e suficient: ușa se mai crapă puțin, cât să vadă ce se întâmplă înăuntru.

Picioarele meselor. Ale scaunelor. *S-au baricadat cu mobilă.* Prinde marginea ușii, o ține întredeschisă și aruncă o privire înăuntru. Camera e slab luminată și nu poate ghici ce se întâmplă.

Își caută lanterna, o aprinde și o îndreaptă spre încăpere.

— Sunt eu, detectiv-sergent Elin Warner, strigă.

Raza lanternei se reflectă în picioarele metalice ale scaunelor și așa e și mai dificil să vadă ce e în spatele grămezii de mobilă. Chipurile sunt inerte, parcă ar fi în ceață. Nu vede nicio mișcare, dar simte frica. De parcă toți cei din interior respiră la unison.

Mintea i-o ia razna. *Dacă Steed n-a supraviețuit?* Caleb ar fi putut să-l omoare

pe el primul, ca să-și ducă apoi la îndeplinire, nestingherit, planul împotriva lui Delaney.

Dar după câteva clipe, aude pași. Raza lanternei surprinde chipul lui Steed printre mobile, prin baricadă.

— Ești OK? întreabă ea, repede.

— Suntem toți bine, dar Delaney a plecat.

Vocea îi tremură și începe să dea la o parte obiectele ca s-o lase înăuntru.

— Nu puteam să fac nimic. Jackson e înarmat, a tras câteva focuri de avertizare. N-aveam cum să-l prind, spune cu voce stinsă. Delaney s-a dus de bunăvoie. Era clar ce urma să facă Jackson dacă nu se ducea.

Elin pășește peste o masă răsturnată și intră. Cei rămași stau îngrămădiți într-un colț și o fixează cu ochi mari, speriați. Steed o ia deoparte și îi analizează îngrijorat fața și tot corpul.

— Ce s-a întâmplat? Ești udă toată.

— Am…

Înghite în sec, reformulează răspunsul.

— Caleb… m-a atacat pe insuliță. Am scăpat, dar a tăiat podul, a trebuit să înot până pe partea asta.

— Isuse, exclamă Steed. Și Farrah?

— Am găsit-o acolo. A lovit-o… are o rană la cap, dar o să fie bine.

— E tot acolo?

— Da.

Elin se cutremură, simte apa rece curgându-i din păr pe ceafă, o senzație neplăcută.

— N-am vrut s-o las singură, dar n-aveam semnal la telefon și nu puteam contacta pe nimeni și știam că el vine aici. Am lăsat-o în vilă.

— Am putea încerca să trimitem un angajat.

— M-am gândit și eu, dar a căzut podul. Apa e prea turbată, nu se poate înota. E prea riscant să trimitem pe cineva.

O pauză. Steed pare tulburat.

— Sigur ești bine?

— Sunt bine.

Dar, când vorbește, simte iar durerea în coaste care îi taie răsuflarea.

— Elin…

Îi alungă îngrijorarea cu o întrebare.

— Ai văzut în ce direcție s-a dus?

Steed n-o scapă din priviri, dar arată cu o mână spre ușile din spate.

— S-a dus cu Delaney pe acolo.

— Când?

— Acum cinci minute, poate zece.

Elin îi urmărește privirea și calculează. Ușile sunt pe aceeași parte a clădirii cu biroul lui Farrah. De acolo, Caleb n-are prea multe variante unde să se ducă.

— Trebuie să mă schimb și pe urmă mergem.

Steed o privește fix.

— Nu, Elin, Caleb e înarmat. Să așteptăm echipa de intervenție.

Elin ezită și, în acel moment scurt, teama se strecoară între ei. Își amintește de violența atacului de pe insuliță. Îl resimte cu totul, lovitură după lovitură, greața din stomac când a dus-o la apă. Dar, când amintirea se stinge, ecourile violenței nu fac decât să-i întărească hotărârea.

— Cum liniile telefonice nu mai funcționează, n-avem habar când o să vină echipa sau dacă poate ajunge aici, având în vedere ce-i afară. Ar putea fi prea târziu pentru Ronan. Cred că știu acum de ce făcea Caleb asta. Cred că pot să-l conving să renunțe.

Steed tace. Elin își scoate jacheta udă, dar cu fiecare mișcare nu face altceva decât să provoace durere în coaste. Își ia geanta și se ascunde în spatele baricadei ca să se schimbe. Și, deși în fața lui Steed a părut sigură pe ea, simte cum îi crește panica. O alungă, se apleacă să-și tragă o pereche de pantaloni scurți. Iar durere, una diferită: un zvâcnet dureros nu doar în jurul coastelor, dar cumva iese *dintre* ele, ca și cum osul însuși ar fi protestat. Îndoiala o lovește din nou: e cu adevărat capabilă să-l oprească în starea de acum?

Iese din spatele baricadei, iar Steed o privește lung.

— Elin, m-am gândit, nu poți să te duci singură. Cel puțin lasă-mă…

Dar ea deja se îndreaptă spre ușă.

96

Când iese, Elin e ca sub un asediu, pentru că totul se mișcă frenetic în jurul ei. Copaci. Mobilă. Parasolare. Un carusel de nisip și pământ.

Adrenalina își face din nou cuib în pieptul ei. Fiecare sunet, fiecare mișcare reprezintă un avertisment, un îndemn să se întoarcă la vila principală. Să-i protejeze pe cei dinăuntru. Să se protejeze pe ea însăși. Dar nu poate. Ronan și Caleb sunt pe undeva pe aici.

Se uită în jur, gândindu-se unde ar putea fi. Se uită în stânga, încet, apoi spre dreapta, spre pâlcurile de iarbă de pe panta care duce spre stâncă. Nu e nicio cale de acces spre plajă, în afară de treptele văzute când ea și Steed o căutau pe Farrah.

Prea alunecos pentru Delaney, dacă e legat. Elin face un pas și ascultă cu atenție, dar e imposibil: furtuna e singura voce. Nicio șansă să audă și altceva dincolo de urletul vântului și de bătaia urâtă a ploii.

Se duce în fața vilei: *nici urmă de Caleb sau de Ronan*. Când ajunge pe terasa restaurantului puțin mai târziu, e șocată. Barul și terasa sunt ca și dărâmate. Grămada ordonată de scaune pe care o văzuse când a intrat e acum la pământ, câteva scaune înghesuindu-se în balustradă.

Pășește peste ceea ce a mai rămas dintr-o masă și se apropie de bar. Observă că prelata nu mai atârnă, a dispărut. Fără nicio pavăză, totul e supus nebuniei vântului. Sticlele se rostogolesc pe podea, iar sticla spartă pocnește sub tălpi. Un lichid chihlimbariu bălțește printre cioburi, iar mirosul de alcool îi înțeapă nările.

O mișcare o face să ridice privirea: una dintre sforile cu felinare a fost ruptă într-o parte și se clatină sălbatic dintr-o parte în alta. O alta a căzut de tot și șerpuiește pe jos prin apă și cioburi.

S-ar întoarce spre balustradă ca să privească în jos, când ceva îi atrage atenția. Un obiect negru o atacă. Într-o fracțiune de secundă își dă seama: prelata. *Nu dispăruse*. E încă prinsă undeva sus, vântul o ascunsese pentru o vreme, înainte s-o arunce spre ea.

Elin pășește într-o parte, dar e prea târziu: e plesnită în față, în piept. Mișcarea bruscă aproape o răstoarnă din picioare. Se echilibrează repede, o ia un val de amețeală și simte cum îi zvâcnește sângele. Trage aer adânc în piept. Și încă o dată. Trec câteva momente până e gata să se miște iar. Ocolește obiectele răsturnate de furtună, traversează terasa și se uită peste balustradă spre piscină. Pentru o clipă, i se pare că vede pe cineva, înainte să-și dea seama că e doar un șezlong pe jumătate scufundat. Face dreapta, să vadă mai bine plaja. E *haos*,

vârtejuri de nisip și stropi care îi ciupesc pielea. Copacii smulși au luat cu ei la vale și pietre pe care le-au înfipt în pământ.

Se uită apoi în stânga, spre insuliță. De aici, vede leagănul de funie, iar alte sfori sunt scuturate sălbatic în vânt. *Nu-i nimeni acolo*.

Se întoarce și se îndreaptă rapid spre pavilionul de yoga, cu pași mari. Sunt obstacole pretutindeni: bălți, grămezi de pământ răscolit, gunoaie. E convinsă că vede mișcări cu colțul ochiului, dar sunt numai gesturile ei haotice, bruște, reflectate în pereții de sticlă ai vilei principale. Odată ce ajunge la pavilionul de yoga, se uită iar în jur.

Nimic. Singurul loc de afară unde n-a căutat, la acest nivel, e în spatele vilei principale. Dacă nu-s acolo, o să trebuiască să caute în clădire. Există o șansă mică totuși să se fi întors înăuntru.

Merge grăbită, dar panica din sufletul ei începe să crească. Aici, afară, așa expusă, simte că e privită: Caleb Jackson e conștient că a scăpat de pe insuliță și stă la pândă pe undeva. Se teme, dar trebuie să alunge gândul, să meargă mai departe.

La colțul vilei, cotește la dreapta. Cu spatele lipit de perete, ocolește, încercând să fie cât mai puțin vizibilă. Atât de aproape de pădure cum e, cărarea e acoperită cu crengi mari rupte din copaci. E ca și cum insula nu doar atacă stațiunea, dar și pe ea însăși. N-o să se oprească până n-o să rămână cheală.

În spatele vilei principale, examinează terasa, aleea care duce în pădure. Privește copacii întunecați, iar singura culoare e doar cea a triunghiurilor strălucitoare ale indicatoarelor. Dacă i s-a părut sălbatică ultima oară când a văzut-o, pădurea e acum altfel, de parcă toți copacii s-ar mișca la unison, ca o singură entitate. Copacii nu se mai agită unul câte unul, ci toți, împreună.

Ca o forță.

Încearcă să pătrundă cu privirea dincolo de desișul copacilor, dar i se pare că să-i găsească pe Caleb și pe Ronan e o sarcină imposibilă. Prea mult teren pe care să-l cerceteze singură. Să renunțe oare la speranță? Să facă după cum i-a sugerat Steed și să aștepte întăriri?

Dar aude ceva. Își liniștește fiecare mușchi și e atentă. *O voce: a lui Caleb*. Vorbe înfundate. Mai tare. Încă o voce, un urlet de durere. Își ține respirația. *Ronan și Caleb vin spre ea*.

97

Caleb probabil a stat ascuns, pe undeva pe aproape, de unde ieșise Elin din clădire. A așteptat până s-a gândit că nu mai e nimeni.

Elin se uită neliniștită în jur. Dacă o găsește aici, nu-l mai poate lua prin surprindere. Caleb e înarmat, n-are nicio șansă împotriva lui. Privirea i se îndreaptă spre vilă și uși. E prea târziu: dacă aleargă spre ele, o vor vedea. Plus că are nevoie de cartelă să intre. O să dureze prea mult.

Pădurea.

Zvâcnetul dureros din coaste, din piept, e și mai insistent, dar încearcă să fugă dincolo, în primul desiș de copaci. Sar așchii de lemn și ace de pin când izbește stângace cu tălpile pământul. E la numai câțiva metri distanță de pădure, când îi alunecă un picior. Plonjează înainte și întinde o mână ca să-și amortizeze căderea. Simte o usturime ascuțită când lovește pământul cu palmele și impactul o face să-și ducă brațele la piept. Durerea din jurul coastelor e și mai rea și suspină, apoi se ridică în mâini și pe genunchi. Se uită înspre vilă.

Caleb și Ronan sunt aproape. Încă un pas și o să fie aproape paraleli cu ea. Înfricoșată, se întinde, încearcă să nu scoată niciun zgomot, să nu atragă atenția. Pământul e ud, pietricele i se înfig în obraji.

Își ține respirația și simte cum îi bubuie inima în piept. Vântul se potolește ușor și le poate auzi vocile. A lui Caleb e tot mai puternică. *Au văzut-o când a căzut*? *Vin spre ea acum?* Dacă n-au văzut-o, sigur o vor vedea când ajung în dreptul ei.

Mișcă-te. *Trebuie să se miște*. Se aruncă înainte, merge cu capul în jos și sare în tufișul des. Spini și crenguțe o înțeapă în față, i se agață de haine. Se aude iar o voce, puternică, de parcă ar da ordine. Încă ghemuită, Elin înaintează, iar spinii o zgârie pe gât și i se agață în păr. Se crispează când simte unul înfipt în scalp.

Printre rafalele de vânt se aude iar vocea lui Caleb, iar ea simte panică. Își ridică o clipă capul, dar vede numai crengi și pământ răscolit, frunziș ud pe pământ.

Mirosul de pământ reavăn și mucegai îi umple nările.

— Ai văzut? se aude vocea lui Caleb, un strigăt purtat de vânt. Acolo jos?

Elin nu-și dă seama dacă vorbește cu el însuși sau cu Ronan.

Se aude un foșnet. Elin rămâne încremenită, inima i-o ia la goană și privește din spatele tufelor. Efortul de a rămâne nemișcată e prea mare, simte cum îi

zvâcnesc mușchii. Trebuie să se miște. Se aude un tunet stins, apoi iar vocea lui Caleb.

— Să mergem. Nu-i nimic aici.

Se simte brusc ușurată, dar mai întârzie câteva clipe până să se miște. Respiră lent și se ridică încet, folosindu-se de copaci drept acoperire, în timp ce supraveghează totul în jur. Are picioarele amorțite și țepene și durează un minut până și le simte din nou. Privește prudentă în jur și o ia la fugă prin iarbă până la vila principală. Nu-i vede, dar se gândește că au continuat în aceeași direcție, departe de ieșire, către stâncă.

Stă cu spatele lipit de perete și se mișcă încet paralel cu el, încă o dată cu gândul paranoic în minte: că e urmărită de Caleb. Că o așteaptă pe undeva. Vede puțin din interiorul vilei și îi crește neliniștea: în umbrele schimbătoare din spatele geamului e mișcare peste tot. Elin trece pe lângă baza stâncii, ca să coboare treptele spre vile. Dar tocmai atunci vântul pare să se fi liniștit. Zbuciumul copacilor s-a oprit, nisipul și pământul răscolit par să se așeze.

Prinde câteva cuvinte, apoi un zgomot aspru, ca o răzuire. Și iar cuvinte. Sunete scurte, furioase. Acoperite de vântul ce se întețește din nou. Cu inima bubuind, așteaptă un alt moment de tăcere. Durează numai un minut și tăcerea revine. Un geamăt: Ronan? Ciulește urechile și încearcă să izoleze sursa sunetului. Abia când crește zgomotul, Elin își dă seama că zgomotul vine de deasupra ei.

Stânca.

98

Elin se uită în sus, dar nu vede nimic. După ce face însă câțiva pași în jurul stâncii, o vede: o scară proptită de piatră. Aude un hârșâit și iar voci. *Îl duce pe Ronan acolo sus*. În ciuda durerii acute din coaste, merge cât de repede poate până la baza stâncii și-l găsește pe Caleb urcând pe scară, iar Ronan e în fața lui.

Elin se pitește în spatele unei stânci și așteaptă tăcută, iar Caleb nu dă niciun semn că ar fi văzut-o. Încearcă să se apuce de scară, dar începe să se miște. *El o împinge, o îndepărtează de stâncă*. Scara se leagănă, iar Elin o prinde și o pune la loc în poziția ei. Se uită în sus, dar Caleb ori n-a văzut-o, ori a plecat deja. Pășește, prudentă, pe prima treaptă, începe să se cațăre. Vântul s-a pornit iar, o lovește și îi ciufulește părul. Îi simte imediat puterea, dar continuă să urce și își mușcă buza de durere la fiecare mișcare.

Ajunge pe ultima treaptă și pe platou răsuflă ușurată și examinează spațiul din jur. Stânca are o scobitură aici, platoul fiind format de un prag natural, larg cam de un metru, care o înconjoară și continuă în dreapta, în sus, deasupra ei.

Nici urmă de Caleb și Ronan. Probabil sunt pe cealaltă parte. Începe să se miște pe marginea platoului, respirând rapid, dar piatra de sub picioarele ei e dură, alunecoasă. După câțiva pași, vântul se pornește iar în forță. Elin se clatină și se chinuie să privească drept înainte. Se concentrează pe vârfurile copacilor din depărtare. *Nu te uita în jos.* Vântul se pornește iar. Cu pumnii strânși, Elin se apropie de stâncă, pentru a se adăposti. Își ține mâinile întinse pentru echilibru.

Ocolește colțul după câteva minute și se oprește brusc. Caleb ține un pistol îndreptat spre Ronan, care e prăbușit la baza stâncii. Are o rană mare în zigzag pe tâmplă, iar sângele curge șiroaie pe cămașă. Un ochi e aproape închis din cauza unei umflături. Ronan își ține buzele strânse, de parcă ar încerca să se oprească din plâns.

Caleb nici măcar nu se uită în direcția ei. Face ceva curios: vorbește încontinuu adresându-i-se lui Ronan, un șuvoi de vorbe fără nicio pauză. O violență verbală concentrată. Îi place să se audă vorbind.

Asta voia, se gândește Elin, de asta nu l-a omorât pe Ronan imediat, voia să-i explice exact ce i-a făcut familiei lui. Voia ca Ronan să-l *vadă*, să-i vadă.

Elin își imaginează toate momentele care au condus la această situație: minciuni una după alta, un pas greșit după alt pas greșit. Elin se apropie. Caleb își întoarce capul rapid, o privește fix cu ochi lipsiți de orice urmă de viață. Ea se întreabă cum de n-a văzut asta până acum – goliciunea asta din ochi, absența lui,

a cuiva care a pierdut legătura cu lumea.

— Știu că ai vrea să-l ajuți, dar mă tem că nu se poate, spune Caleb clătinând din cap, cumva trist. Ai venit exact când tocmai căpătasem un ritm.

În spatele lui se lasă nori negri, joși, făcând în cer un fel de buzunare închise la culoare.

— Caleb, știu că nu asta vrei, spune Elin, ridicându-și vocea peste sunetele furtunii. Încă mai e timp să te oprești înainte să mergi prea departe.

— Dar *vreau* să merg prea departe. Despre asta e vorba. Despre momentul ăsta.

Chiar și așa de aproape, sfârșitul propoziției e înghițit de vânt. Elin mai face un pas.

— Poate așa crezi, dar nu asta e soluția.

— Stop, spune Caleb și-și ridică brațul. Nu te apropia.

Își coboară pistolul până ține direct fața lui Ronan. Mișcă ușor din încheietură, ca un avertisment. Ronan tresare, începe să tremure și scoate un zgomot înfundat.

— Trebuie să fie pedepsit, aici, pe stâncă, unde a început totul.

Ține-l de vorbă.

— Dar ce faci aici n-are nicio legătură cu Stânca Morții, așa-i?

Ochii lui Caleb lucesc a nebunie.

— Ba da. E exact ce se întâmplă aici, acum, când Doamna cu Coasa ia sufletele celor care merită să moară, spune, uitându-se apoi spre Ronan. Așa cum e el.

Elin își calmează vocea și-l privește în ochi.

— Chiar crezi asta?

Pare surprins de întrebare. Pare ușor tulburat, dar își revine.

— Bineînțeles. Uite ce s-a întâmplat la școală cu puștii ăia omorâți de Creacher.

— Dar tatăl tău e cel care i-a omorât pe adolescenți. Nu e nicio Doamnă cu Coasa. Știi la fel de bine ca mine că tatăl tău avea o boală psihică și că i-a omorât pe adolescenți pentru ce i se întâmplase lui la școală. Dar ce ai făcut tu e despre altceva.

Caleb duce o mână la cap și încearcă să-și dea seama câte știe Elin. Rânjește scurt.

— Dă-i drumul, atunci, că văd că le știi pe toate. Spune-mi despre ce-i vorba.

— Despre răzbunare. Răzbunare pentru faptul că tatăl tău a pierdut bani prin Ronan. Voia să cumpere insula cu ei, să-i asigure statutul de Sit Științific, și pentru că Ronan a început să dezvolte insula, ceva ce l-a omorât prematur pe tatăl tău.

Caleb începe să vorbească, de parcă s-ar pregăti să contraatace, apoi pare să se prăbușească, cu umerii căzuți. Se freacă pe față, în zona ochilor, de parcă ar vrea să-și oprească lacrimile.

— Proiectul SISS… trebuia să fie un început nou pentru tata. Știi ce i-a făcut

școala aia? întreabă clătinând din cap. L-a consumat, l-a transformat într-un monstru. A petrecut ore în șir în cavernă, a cioplit pietre, s-a convins singur că e un agent al morții, un cosaș, continuă cu vocea tremurând. Dar, după ce i-a omorât pe copiii ăia, a încercat să se schimbe, înțelegi? A luat tratament, a hotărât că n-o să se mai întâmple niciodată iar.

Întinde brusc o mână spre Ronan.

— Dar *el* și-a bătut joc de tot când i-a luat banii lui tata.

Ronan deschide ochii.

— A fost doar un pont.

Are vocea joasă, înfundată de durere. În ciuda protestelor, e clar că minte. Rușinea plutește deasupra lui ca un nor. E întipărită în fiecare încrețitură a feței.

— N-am vrut să fac rău.

Caleb e sceptic.

— Minți chiar și acum. Erai în spatele companiei care a făcut escrocheria. Am aflat. Tu știi numai să iei, Delaney. L-ai distrus pe tata. Financiar, psihic. Până când n-a mai putut să suporte, până…

Face o pauză, mâna cu pistolul începe să-i tremure, iar țeava armei nu mai are țintă. Ochii prind viață când o privește și Elin vede în ei durerea. Durere și confuzie, ca și cum s-ar uita la lume și n-ar mai înțelege-o.

— Îmi pare rău, spune Ronan, pământiu la față, și suspină. N-am vrut să se întâmple nimic din toate astea.

Elin e înțepată de teamă ca de un ac lung, ascuțit, când aude tonul implorator al lui Ronan.

Nu, ar vrea să-i spună, *nu încerca să ceri îndurare, o să-l facă să te urască și mai mult, fiindcă tu n-ai arătat niciun fel de milă față de el, nici măcar un strop. I-ai luat tot și acum încerci să iei mai mult.*

Caleb începe să plângă.

— M-ai respins când te-am contactat, când am încercat să-ți explic proiectul pentru Situl Științific. Ca și cum ce ai făcut – ai furat economiile lui tata, te-ai pișat pe visul lui – n-a însemnat *nimic*, se descarcă apoi trage aer în piept. Ce n-am înțeles e cum de nu te afectează. Cum de nu simți.

Caleb își duce o mână la piept.

— Să simți aici. Seth era la fel. Am crezut că poate are mai multă conștiință morală, dar nu. Oamenii ca voi cred că, dacă au bani și putere, nu se supun regulilor. Dar acum te fac să-ți pese, nu? Meriți tot ce te așteaptă.

— Dar ceilalți nu meritau, spune Elin, aproape șoptit.

Vede o sclipire de speranță. Caleb se confesează, se deschide și poate e suficient. Poate e butonul de care are nevoie. Dacă l-ar face să vorbească în continuare, l-ar scăpa de nebunie și l-ar ajuta să gândească rațional, să-l elibereze pe Ronan.

— Bea, Seth și Jo.

— Jo? întreabă Caleb uimit. Dar n-am omorât-o eu, spune respirând sacadat. Încerci să-mi muți atenția în altă parte, încerci să mă derutezi, să mă acuzi de ceva ce *n-am făcut*?

Ridică iar pistolul brusc. Ronan face un pas înapoi.

Elin se apropie încă puțin.

— Caleb, știu că a fost îngrozitor ce a făcut Ronan, dar, dacă-i faci rău, greșești și tu. Știu că înțelegi…

— Înapoi. Vorbesc serios.

Îndreaptă pistolul agitat când spre ea, când spre Ronan, iar țeava tremură, fiindcă și Caleb tremură, mușchii antebrațului zvâcnindu-i vizibil.

— Știu că fac ceva greșit. Sunt conștient, dar trebuie să se termine aici, pe stâncă, spune râzând. Tot nu-mi vine să cred că bietul meu tată a crezut toată porcăria aia. Dar oamenii cred orice când au un motiv, nu?

Vorbește tot mai repede.

— E o proiecție. Își proiectează cele mai întunecate ale lor. E ciudat să-i spui spațiu sigur, dar așa e. Când proiectezi toate aceste bucăți din tine pe care le urăști și de care te temi asupra unei stânci, atunci ele nu mai fac parte din tine. Așa a făcut tata, spune clătinând din cap. Dar știu unde e cu adevărat întunericul. În noi. În tine. *Noi* facem lucruri rele. Nu o bucată de piatră.

Caleb se uită spre Elin. O clipă, pare că ezită, că mâna cu arma cedează, dar apoi se uită iar la Ronan.

Privirea i se înăsprește, iar fața îi încremenește într-un fel care o neliniștește pe Elin. Își ridică mână puțin, degetele îi zvâcnesc pe armă, apoi se liniștește.

Panica din pieptul ei nu-i dă pace, dar Elin întinde o mână, face un pas înainte și vrea să spună ceva. Dar Caleb deja apasă pe trăgaci.

Un bubuit asurzitor.

99

Ronan are spasme, dă din mâini și din picioare agitat. Îngrozită, Elin face un efort să privească, se așteaptă să vadă sânge țâșnind din cap sau din piept, dar vede că rana e în coapsă.

Caleb vine către ea, iar ea își dă seama: are treburi neterminate cu Ronan. Glonțul nu era menit să-l omoare, ci doar să-l imobilizeze. Iar acum Caleb se poate ocupa de ea.

Panicată, se gândește: *Păstrează contactul cu el. Fă-l să te vadă ca pe o persoană. Nu ca pe o amenințare*.

Elin ar vrea să spună ceva, dar Caleb i-o ia înainte:

— N-am vrut să fac asta, spune în timp ce îndreaptă arma spre ea. Am vorbit serios mai devreme. N-am vrut să mai fac rău altcuiva. Trebuia să fie numai despre Ronan și Seth. Dar n-am terminat de explicat *exact* ce i-a făcut familiei mele și, dacă ești aici, nu-mi voi găsi cuvintele care trebuie.

Sună aproape ca o scuză, ca și cum ar fi îndurerat.

— Îmi pare rău că trebuie să fie așa.

Degetul tresaltă pe trăgaci. Încă o bufnitură. Elin sare într-o parte. Nu știe de unde are viteza asta și puterea de a se mai mișca, dar n-au fost de ajuns. Simte imediat o presiune urmată de o durere fierbinte, ca și cum ar fi arsă cu fierul roșu, așa cum n-a mai simțit vreodată. O fierbințeală subită, ciudată, îi cuprinde partea stângă a corpului, de parcă un foc lăuntric încearcă să iasă la suprafață.

Se uită pe corpul ei și tresare. *Sânge.* Atât de mult sânge. Suspină și se dă înapoi împiedicându-se. Picioarele îi cedează și se prăbușește pe piatră. Amețită, își duce mâna la rană și e șocată să o vadă înroșită.

Caleb vine direct spre ea. E încruntat, își ține capul aplecat într-o parte, cu o expresie obosită. Elin își dă seama că n-a mințit-o. Nu vrea să facă asta, dar trebuie. O treabă de dus la capăt.

Îndreaptă din nou pistolul spre ea. Elin respiră, resemnată. Pentru prima dată nu simte teamă. E prea obosită ca să-i fie teamă. Simte doar că tânjește după ceva, un sentiment bizar, de altfel. După liniște. După pace.

Caleb mai face un pas cu mâna întinsă. Dar, când ea se pregătește să primească glonțul, brațul lui Caleb coboară puțin. Îl vede cum alunecă, aproape cu încetinitorul. Piciorul se duce de sub el, iar Caleb cade greoi pe piatră și țipă.

Nu pare că se poate mișca și Elin îl privește confuză. *Tremură de plâns*. Își ridică privirea și lacrimile îi curg pe obraji. Un moment de speranță: are câteva

clipe în care poate să facă o mișcare.

Elin încearcă să se concentreze. Deși durerea e chinuitoare, totul devine limpede. O doare într-un singur loc, nu în tot corpul. Rana nu e în abdomen, cum a crezut, ci în mână. Simte un pic de energie: poate nu-i așa de rău cum crezuse. Mintea o ia la goană când sare în picioare. Fiecare parte din ea e implicată în acest moment. Tot ce are. Forță, voință, teamă. E o pornire unică. Aude iar vocea din minte spunându-i că e o lașă, dar Elin o alungă. N-o mai sperie și nici n-o motivează. Nu trebuie să dovedească nimic. A făcut-o deja, de atâtea ori. Se aruncă înainte, știe că e decizia *ei*, a nimănui altcuiva. Decizia potrivită pentru moment.

Elin se clatină și își aude răsuflarea hăituită în urechi. Caleb își lasă capul pe spate, o privește, începe să vorbească, dar cuvintele i se pierd în vânt și se sting repede. Caleb încearcă să se ridice, dar nu reușește. Elin e deja acolo, se izbește de el, își ignoră durerea și orice îndoială și e surprinsă chiar și ea de propria viteză.

Izbitura îi elimină tot aerul din plămâni și simte o durere cumplită în coaste. Caleb scapă pistolul, alunecă până pe o piatră la un pas distanță. Se aruncă după el și încearcă să-l ia, dar ea i-o ia înainte și cade cu toată greutatea peste el.

Caleb se zvârcolește sub ea, dar Elin îl prinde repede și își folosește toată puterea să-i tragă mâinile la spate și-și ignoră durerea pe care o simte la locul rănii. E liniște. Abia mai aude vântul și ploaia, abia își mai aude respirația grea.

Sunt numai ei doi. El împotriva ei. Caleb se răsucește, încearcă să se miște, dar Elin îl ține și mai tare, atât de tare că-și simte mușchii din brațe cum pulsează de efort. Știe că n-are nicio altă alegere decât să-l țină imobilizat. Puterea ei e tot ce are. Dacă încearcă să-și ia cătușele, Caleb o să se folosească de ocazie și o s-o dea jos de pe el.

— Era tatăl meu, spune Caleb, printre hohote de plâns. Singura familie pe care am avut-o vreodată. Fără familie, n-ai nimic, așa-i? Nimic.

Elin se uită când la Caleb, când la Ronan, care are ochii închiși în continuare. Scoate un sunet ascuțit, ca un bocet. E clar că s-a rupt de ce e în jur, că a renunțat să mai vadă și să mai audă.

Caleb se mișcă iar și încearcă să o doboare. Elin intră în panică, nu-i sigură că-l mai poate bloca mult. Mâinile îi sunt alunecoase de la transpirație și sânge, iar durerea din braț e neiertătoare.

Trage aer adânc în piept, încearcă să-și adune și ultimele puteri, când vede o altă mână în fața ei.

— E OK, Elin, îl țin eu.

E vocea lui Steed. Pentru o clipă, crede că și-l imaginează, până când întoarce capul și-l vede pe Steed acolo, în genunchi lângă ea.

— Elin, îl țin eu, poți să-i dai drumul.

Elin clipește des și încuviințează. Nu-i poate citi expresia, dar e ceva în ochii lui ce înțelege dincolo de cuvinte.

Încet, cu grijă, se dă la o parte din calea lui Steed. Simte o ușurare totală. *Are dreptate: poate să-i dea drumul acum*. Când îl privește pe Steed cum îl imobilizează pe Caleb, își dă seama că era adevărat ce spusese el. Familia e tot ce

avem, dar nu înseamnă numai legături de sânge. Familia apare în momentele cele mai neașteptate: într-o privire de o clipă, un gest, mâna celuilalt când ai nevoie de ea cel mai mult.

EPILOG

–Presupun că încă plouă?

Elin se ridică în patul de spital. Privește părul ud al Annei, picături fine de apă i se scurg din coada prinsă la spate.

— Nu s-a oprit.

Anna zâmbește. Cu hanoracul ei albastru și colanții de alergat e prea energică și are un aer prea sănătos pentru atmosfera bolnavă din jur. Steed, așezat pe partea dreaptă a patului, își trage scaunul mai aproape. Caută în geantă și scoate un ciorchine de strugure pe care i-l dă.

— M-am gândit să fac tot clișeul cu strugurii. Poate-ți țin de foame până la prânz.

Elin râde, dar, când ia pachetul, simte o durere în coaste. Se crispează. Steed o privește îngrijorat.

— Încă te mai doare?

— Da, dar e mai bine. Să fiu sinceră, mai degrabă sunt obosită. Infecția m-a epuizat. Am crezut că-s gata să merg acasă, dar nu.

— Și coastele? Fractura se vindecă?

Încuviințează în timp ce ia boabă cu boabă din ciorchine.

— Aproape. Urăsc să nu mă mișc, dar Will zice că e bine pentru mine. Relaxare forțată.

Zâmbește și se uită pe geam. Mașinile ies din parcarea spitalului.

— Cum stau lucrurile între tine și Will? întreabă Anna și apoi se uită panicată la Steed, întrebându-se dacă n-a fost prea indiscretă de față cu el. Scuze, mormăie.

— E OK. El știe toată situația.

Elin îi zâmbește.

— Să fiu sinceră, n-am avut ocazia să vorbim cum trebuie, nu serios, cel puțin. O să aștept probabil până ajung acasă.

Anna dă din cap.

— Și Farrah? Și-a revenit?

— Fizic, cel puțin, da. A fost norocoasă, numai răni superficiale, dar psihic… Cred că încă-i în stare de șoc.

— E de înțeles. O să aibă nevoie de timp să treacă peste.

Anna se întinde și ia o boabă de strugure.

— Și ce urmează? Încă mai plănuiești o vacanță?

— Da. Mă duc cu Isaac. Mergem în pădure o vreme. Prietenul lui ne-a recomandat un loc.

Simte un gol în stomac. Își dă seama că e neliniștită să-l vadă. Fără Will de data asta. Doar ei doi, singuri, fără să se mai ascundă.

— O să-mi facă bine o pauză. Cât am stat aici, am avut timp să mă gândesc… Am decis că trebuie să încerc să mă înțeleg mai bine.

— O perioadă de introspecție?

Elin încuviințează.

— Mă tot gândesc și mi-am dat seama că mereu am încercat să mă conving că un impuls nobil mă conduce spre căutarea răspunsurilor, să-mi trăiesc viața la maximum fiindcă Sam n-a putut, dar nu-i așa, spune și râde ușor. În timpul anchetei, am auzit mereu în minte vocea lui tata, mă numea o lașă. Asta m-a condus de fapt. Să-i dovedesc lui și altora că nu-s.

— Și ție însăți? întreabă Anna, cu voce joasă.

— Da, așa cred, dar acolo sus, pe stâncă, când am sărit pe Caleb, cred că a fost prima oară când am luat o decizie doar pentru mine.

Ezită, se gândește la cel mai bun mod de a o spune.

— Nu-s o lașă, cum a afirmat Will, pentru că am făcut ceva ce nu trebuia sau pentru că n-am făcut nimic, cum m-a făcut tata să cred. Singura lașitate a mea a fost să nu fiu sinceră cu mine.

— Și să nu faci ceea ce-ți *dorești*, murmură Steed.

— Exact. Trebuie să ajung să mă cunosc, cu părțile bune, dar și cu cele rele, continuă ridicând din umeri. Vreau să fiu sigură că, atunci când ies de aici, când o să mă întorc la treabă, o să fac mereu ce am făcut acolo pe stâncă. Să iau decizii pentru mine, ale mele, ale nimănui altcuiva.

Anna tace o vreme și dă din cap.

— Sper să te *întorci* la treabă, spune, apoi se uită la amândoi și zâmbește. Voi sunteți o echipă de vis.

Steed își înclină capul, ca și cum s-ar gândi.

— O decizie dură, dar cred că sunt OK să lucrez iar cu ea.

Elin îi zâmbește.

— Dar, serios, mulțumesc pentru tot. N-am avut ocazia s-o spun până acum.

— N-ai de ce. O clipă acolo am crezut…

Steed se oprește. Se privesc în ochi. Niciunul dintre ei nu poate începe s-o spună. Și nici nu-i nevoie.

Elin pune, demonstrativ, strugurii pe noptieră și ia pachetul de Yumnuts lăsat de Will.

— Am păstrat una pentru tine.

Îi întinde pachetul, iar el îi zâmbește recunoscător și scoate o gogoașă. O mănâncă din două îmbucături.

— Și ce se mai aude cu cazul? întreabă Elin.

— Autopsia confirmă ce am bănuit, răspunde Anna. Jackson a mărturisit tot,

a dat detalii. Bea Leger a fost o victimă colaterală, așa cum ne gândiserăm. Se pare că plănuise să-l arunce pe Delaney de pe stânci, dar Bea i-a stricat planul și l-a forțat să improvizeze.

— Și peștera, statuetele?

— Aveai dreptate. A încercat un șiretlic, când și-a dat seama că ipoteza unui accident nu ține. Voia să ne distragă, să credem că e un caz conectat cu Creacher, ca să-l ucidă în liniște pe Ronan.

Steed se șterge la gură cu dosul palmei.

— Ne-a spus că tatăl lui a fost responsabil de crimele atribuite lui Creacher. Și de moartea lui Lois Wade.

— Dar Jo Leger?

Elin își drege glasul. Anna se încruntă și face o pauză.

— E ceva care încă-mi dă bătăi de cap, spune, în cele din urmă. Jackson insistă că n-a făcut-o el. Steed crede că se joacă cu noi.

Steed încuviințează în timp ce se uită la cutia cu gogoși.

— Știu că se mai întâmplă. O chestie de putere. Să nu dai toate piesele puzzle-ului.

— Și postările de pe Twitter? Și le-a asumat?

— Nu, dar suntem siguri că-s ale lui. Faptul că n-au mai apărut altele de când…

Elin dă din cap, stânjenită. Până la venirea Annei și a lui Steed, nu știa dacă să le spună.

— Doar că…

— Ce?

— Probabil sunt paranoică, dar încă am sentimentul că…

Își drege glasul.

— … că sunt urmărită.

— Ai văzut pe cineva? întreabă Steed și se încruntă, îngrijorat.

— Nu, e mai mult un sentiment.

Elin se înroșește, nu știe cum să formuleze.

— Zilele trecute a trecut cineva pe lângă salon și m-am gândit…

Ridică din umeri și râde forțat.

— Lasă, probabil m-au amețit medicamentele.

Anna și Steed se privesc. Elin schimbă subiectul.

— Cum a rămas cu Creacher?

Steed pune un ziar pe masă.

— E interesant că ai întrebat. E totul aici. Nu-i tocmai o lectură ușoară înainte de culcare, așa că nu-l citi dacă nu vrei.

Ezită.

— Sunt pomeniți Farrah și Will.

Ea citește titlurile și paragraful de deschidere.

Larson Creacher a fost eliberat din închisoarea Exeter... Poliția e mulțumită pentru că s-au găsit suficiente probe pentru a dovedi că Porter Jackson a fost responsabil de uciderea celor cinci adolescenți în 2003. Poliția a confirmat că nu mai caută pe altcineva

în acest caz.

Ochii îi sar pe text: nicio acțiune nu va fi inițiată împotriva lui Farrah și a lui Will Riley. Răsuflă ușurată. *S-a sfârșit.* Se lasă în pernă, obosită.

— Pari epuizată, spune Anna, privind-o. O să te lăsăm să te odihnești.

Se ridică, se apleacă deasupra patului, o îmbrățișează pe Elin. Steed se întinde și o mângâie ușor pe obraz.

— Dacă nu te mai văd până pleci în vacanță, vreau poze, OK? Multe.

— Garantat. N-o să scapi de mutra mea urâtă. O să fiu unul dintre lăudăroșii ăia enervanți care pun poze din vacanță zilnic.

Steed zâmbește, ia ultimul strugure din pachet și ies din cameră. Elin îi privește prin geam cum se îndepărtează pe hol și ridică ziarul lăsat de Steed.

Începe să răsfoiască, vrea să găsească articolul despre Creacher, dar îi sună telefonul. E un mesaj de la un număr pe care nu-l recunoaște: o postare pe Twitter cu o poză.

Inima pare să i se oprească în loc: nu vrea să se uite, în același timp, nici nu se poate abține. E etichetată poliția din Torhun, dar acum e și un text alături. Două rânduri:

Vreți să știți o poveste despre această detectivă?
Un indiciu: nu spune mereu adevărul…

Elin trage aer în piept, dar teama crește după ce vede și poza de dedesubt. E o poză cu ea în patul de spital, cu ziarul lăsat de Steed în mână, făcută cu doar câteva momente în urmă.

DOUĂ SĂPTĂMÂNI MAI TÂRZIU

A trecut jumătate de lună de când a ajuns acasă, dar Maya abia acum se simte pregătită să-și desfacă bagajele. Își duce geanta în bucătărie și o golește lângă mașina de spălat. Hainele boțite miros a alge și a mare. E nisip în toate cutele hainelor, pietricele, fragmente de scoici, fâșii purpurii de cochilii. Maya adoră momentul ăsta de după fiecare excursie, sentimentul de posibilitate care apare odată cu golirea genții, așteptarea unei aventuri noi.

Tenișii îi sunt pe fundul genții, sunt cei pe care i-a purtat pe plajă în acea zi. Îi scutură cu putere în chiuvetă, iar nisipul se împrăștie peste metalul argintiu și vede chipul lui Jo, când s-a dus spre ea. Se uita în larg, smiorcăindu-se ca o răsfățată. Maya își dă seama că, în clipa în care Jo s-a întors, a crezut că e Hana și era pregătită să continue discuția despre Liam. Jo deschisese gura pe jumătate, pregătită să-și ceară scuze, să recupereze, prin viclenie, afecțiunea surorii ei. Când a văzut că-i Maya de fapt, a zâmbit ușurată. Jo n-a observat piatra din mâna Mayei, nici nu s-ar fi gândit că verișoara ei i-ar face rău. Maya a fost mereu în fundal și trebuia să fie recunoscătoare. Recunoscătoare că Jo i-a găsit un loc de muncă pe care i l-a luat mai apoi. Recunoscătoare că Jo și Bea și Hana au primit-o în familia lor după ce s-a întâmplat cu Sofia.

Dar ce nu știa Jo era că Maya o văzuse. O văzuse cu adevărat. Văzuse cine era pe dinăuntru: cineva care încearcă să ia tot. O egoistă care nici măcar nu recunoaște asta, fiindcă se ascunde în spatele râsetelor și tachinărilor și nici măcar nu-i pasă. Maya a văzut că Jo o invidia încă din copilărie, așa cum era cu oricine avea ceva ce ea nu avea. Invidioasă pe camera drăguță a Mayei, pe perdelele ei asortate, pe mama și tatăl ei drăguți. Maya a văzut că Jo era genul de persoană care ar aprinde un chibrit și ar da foc la perdelele brodate ale verișoarei ei, când credea că Maya doarme, fără să se gândească la consecințe. Ani la rând, Maya a crezut că visase, când de fapt se trezise și o văzuse pe Jo lângă perdea, privind cu chibritul în mână cum flăcările o cuprind, în ochii larg deschiși reflectându-se strălucirea focului.

Maya știa că Jo n-ar fi făcut așa ceva. O iubea pe Maya. Erau rude. Nu se poate ca verișoara ei să fi aprins focul, un foc care avea să schimbe pentru totdeauna viața Sofiei. Dar apoi, când au crescut, a văzut cum se repetă modelul, nu doar cu Maya, dar și cu Hana și, mai recent, cu Liam. Jo a văzut ceva nou și

strălucitor ce avea Hana și trebuia să fie al ei și, dacă nu putea să ia, distrugea. Maya, privind din interior, a admirat autocontrolul Hanei după ce Jo i-a mărturisit tot, cum i-a eliberat încheietura și a plecat. Dar Maya nu avea același autocontrol, avea ceva și mai bun – un plan. Și datorită acelui plan Jo n-avea să mai poată fura nimic de la nimeni vreodată.

Își ridică geanta. Încă e plină de nisip. Trebuie să o scuture afară, pe mobila din curtea interioară. Dacă nu era de ajuns, o să schimbe tactica: o să bage aspiratorul în ea. E nevoie de timp și de efort ca să cureți ceva atât de persistent, dar o să reușească.

O să scape de orice urmă.

MULȚUMIRI

N-avea cum să fie ușor să scriu o carte în plină pandemie și aș vrea să le mulțumesc celor care au făcut ca această carte să vadă lumina tiparului în aceste timpuri dificile. Mai întâi, multe mulțumiri agentei mele literare, uimitoarea Charlotte Seymour. Sprijinul tău neostenit și bunătatea sunt ceva ce prețuiesc enorm și au însemnat totul pentru mine în ultimele optsprezece luni. Ce călătorie am avut până acum și să sperăm că mai avem un drum lung înainte! Mulțumiri imense editorilor mei talentați de la Transworld – Frankie Gray și Finn Cotton. N-am cuvinte să vă mulțumesc pentru munca grea depusă în astfel de circumstanțe și pentru că ați investit atât timp pentru ca povestea să devină rafinată. Sunt privilegiată să beneficiez de expertiza voastră. Îi sunt foarte recunoscătoare și lui Tom Hill, redactorul meu neobosit. Atenția ta la detalii și la compoziție sunt admirabile și știu că o să-mi aducă mai mulți cititori. Alte mulțumiri înfocate trebuie să meargă spre la fel de neobositul Em Burton, pentru ideea creativă de marketing, și spre Holly Minter, Regina Digitalului. Campaniile voastre ies mereu din tipare și mă uimesc întotdeauna. Vreau să-i mulțumesc și lui Rich Shailer pentru designul special al copertei ediției din Marea Britanie. Ador felul în care ai adus cartea la viață. Îi sunt recunoscătoare și lui Reese Witherspoon și echipei ei minunate de la Reese's Book Club – faptul că mi-a selectat cartea de debut drept Alegerea zilei de 21 februarie mi-a schimbat lumea în cel mai bun mod posibil și s-a dovedit a fi atât de motivant când am scris această carte.

Trebuie să mulțumesc și echipei de la Andrew Nurnberg Associates și Johnson & Alcock pentru sprijinul lor și pentru că au ajutat cartea să-și găsească noi cititori aici și peste granițe. Mulțumesc și editorilor străini, pentru că ați crezut în poveste și ați vrut să o aduceți în fața cititorilor. Aș vrea să-i mulțumesc și minunatului Stuart Gibbon pentru ajutorul oferit în privința procedurilor Poliției și a limbajului de specialitate și pentru că mi-a tolerat miile de întrebări. Orice eroare îmi aparține sau a fost intenționată pentru binele poveștii. Le mulțumesc și prietenilor mei minunați pentru că m-au încurajat la fiecare pas. Nu ne-am mai văzut atât de des pe cât am fi vrut, din cauza epidemiei, dar bunătatea voastră nesfârșită a fost esențială. Le mulțumesc și celor care mă urmăresc pe rețelele sociale și intră în contact cu mine, cititori și librari, care nu doar că mă sprijină,

dar dovedesc și ce loc pozitiv poate fi acest mediu. Comentariile și mesajele voastre au mai mult impact decât știți. Le mulțumesc și librarilor locali pentru susținere, și în special lui Emily și Tanya din Waterstones Torquay – felul în care mi-ați expus cărțile e special, iar bunătatea și entuziasmul vostru sunt tot ce și-ar dori un autor!

Sunt binecuvântată să am o familie minunată și vreau să le mulțumesc din inimă (din fericire, nu sunt deloc ca familia din carte!). Am fost foarte apropiați înainte de pandemie (unii ar spune că înspăimântător de apropiați!), dar acel an dificil ne-a adus și mai aproape. Nu știu ce aș fi făcut fără discuțiile noastre zilnice (uneori de două ori pe zi) și fără sprijinul vostru.

Și le mulțumesc fiicelor mele și soțului meu. Acest roman a fost scris în pandemie, pe când jonglam cu școala la domiciliu, îmbolnăvirile și tot restul, dar voi mi-ați oferit echilibru și mi-ați adus un șir nesfârșit de cești cu cafea decofeinizată.

Le mulțumesc și celor două pisici ale mele, Elsa și Anna, pentru că au fost mereu la capătul patului când mă străduiam să țes intriga – ador cum pare că adormiți de fiecare dată la sunetul tastaturii mele. Nu știu ce m-aș face fără voi.

Încă o dată… Sunt copleșită.